

Δολοφονία Ζακ:
Όχι στη
συγκάλυψη
σελ. 14

Συμφωνία
ΗΑΕ-Μπαχρέιν
-Ισραήλ
σελ. 22-23

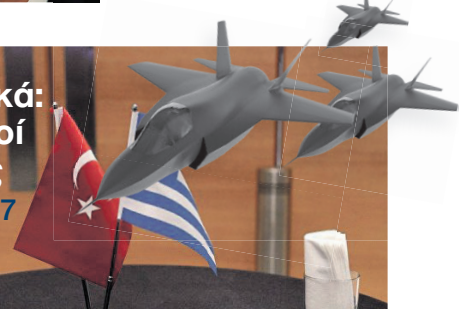

Οι εκλογές
στις ΗΠΑ
και ο κίνδυνος
της ακροδεξιάς
σελ. 21

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Ελληνοτουρκικά:
Και εξοπλισμοί
και διάλογος
σελ. 4, 5, 16, 17

ΜΑΘΗΤΕΣ, ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΟΙ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ ΑΠΑΝΤΟΥΝ
ΜΕ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Περισσότερη Υγεία, λιγότερη αστυνομία και εξοπλισμοί

Να καταδικαστεί η νεοναζιστική εγκληματική οργάνωση

Η κινηματική παρέμβαση, η έκφραση της κοινωνικής αντιφασιστικής πλειοψηφίας στη δίκη χρειάζεται να κορυφωθεί στην τελική ευθεία. Ήδη κείμενα υπογραφών, ιντερνετικές καμπάνιες, ψηφίσματα, καλέσματα φορέων, τοπικές δράσεις «στρώνουν το δρόμο» προς την ιστορική 7η Οκτώβρη. Εκείνη την ημέρα υπάρχει η δυνατότητα για μια μαζική αντιφασιστική συγκέντρωση που θα απαιτήσει την καταδίκη των νεοναζι δολοφόνων.

σελ. 12-13

Της σύνταξης...

Το ΣΥΝΘΗΜΑ των φτωχών συνοικιών της Μαδρίτης δείχνει ολοκάθαρα το δρόμο: Περισσότερη Υγεία – Λιγότερη Αστυνομία!

Η ΣΤΙΓΜΗ είναι κρίσιμη: το δεύτερο κύμα του Covid είναι εδώ και απειλεί, με τραγικές πλέον διαστάσεις, τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες.

ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ψευδές ότι η απειλή είναι αταξική. Είναι απόλυτη υποκρισία ο ισχυρισμός ότι δεν υπάρχουν μέσα και επιλογές για την αντιμετώπισή της.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Μητσοτάκη κινείται με απόλυτη προτεραιότητα τη διασφάλιση της «οικονομικής δραστηριότητας», δηλαδή τη συνέχεια της κερδοφορίας των καπιταλιστών, ακόμα και όταν αυτό συγκρούεται άμεσα με τις προφανείς ανάγκες της δημόσιας υγείας. Ακόμα και όταν διαμορφώνει συνθήκες όπου τα μέτρα «ατομικής ευθύνης» (μάσκες, αποστάσεις, ατομική υγιεινή) γίνονται ανέφικτα ή εμφανώς αναποτελεσματικά.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ άνοιξαν χωρίς την παραμικρή αύξηση πόρων για την Εκπαίδευση: τα παιδιά στοιβάζονται σε τμήματα των 27 μαθητών, σε τάξεις χωρίς χώρο και εξαερισμό, με τεράστιες ελλείψεις εκπαιδευτικών που ο ηρωισμός τους δεν αρκεί πλέον για να καλύψει τις αυξημένες ανάγκες. Στους χώρους εργασίας οι εργοδότες δεν πείστηκαν να πάρουν κανένα μέτρο αυξημένης προστασίας της υγείας και της ασφάλειας των εργατών. Στα μέσα μεταφοράς δεν επενδύθηκε ούτε ένα ευρώ, με αποτέλεσμα τα λεωφορεία και το μετρό να συνεχίζουν να κινούνται ως σαρδελοκούτια.

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ, στα δημόσια νοσοκομεία δεν έγιναν έγκαιρα οι αναγκαίες επενδύσεις και προσλήψεις, με αποτέλεσμα να έχουν υπερφορτωθεί πριν καν δείξει τα δόντια του το δεύτερο κύμα. Η «δέσμευση» του Μητσοτάκη στη Θεσσαλονίκη ότι στα τέλη του '20 θα υπάρχουν στην Ελλάδα περίπου 1.200 κλίνες ΜΕΘ (για όλες τις ανάγκες...) και ότι, ως το τέλος του '21, θα προσληφθούν περίπου 1.500 γιατροί, νοσηλευτές-τριες και προσωπικό στα νοσοκομεία, είναι τραγικά κάτω από τις ανάγκες, συνιστούν μια κοινωνική πρόκληση.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ τίποτα «αντικειμενικό» σε

αυτές τις σκληρά ταξικές και ανάληγτες επιλογές και προτεραιότητες.

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ο Μητσοτάκης δεσμεύτηκε για την άμεση πρόσληψη 15.000 επαγγελματιών οπλιτών (το δεκαπλάσιο όλων των προσλήψεων για τα νοσοκομεία!). Με το κόστος μιας μόνο από τις 4 φρεγάτες που δήλωσε ότι θα αγοράσουν, θα μπορούσε να «απογειωθεί» το ΕΣΥ και να λειτουργεί ως ασπίδα προστασίας των λαϊκών ανθρώπων σε κορυφαίο επίπεδο. Με το κόστος ενός μόνο από τα 18 Raffale που δήλωσε ότι θα αγοράσουν, θα μπορούσαν να χρηματοδοτηθούν όλες οι αναγκαίες προσλήψεις στην εκπαίδευση και να γίνει το δημόσιο σχολείο ασφαλές, ελκυστικό και αποδοτικό.

Η ΑΜΥΝΑ του κόσμου απέναντι στον κίνδυνο της πανδημίας είναι ένα ζήτημα βαθιά πολιτικό. Μόνο μια τέτοια αντιμετώπιση μπορεί να κλείσει το δρόμο και σε ορισμένες εξαιρετικά επικίνδυνες «παρενέργειες». Είναι φανερό, αυτή τη στιγμή, ότι τα αφεντικά αξιοποιούν τη συγκυρία για να αυξήσουν το βαθμό εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Η ενίσχυση της ελαστικότητας, το ροκάμισμα του μισθού, η υπονόμευση του ωραρίου και των υπερωριών, είναι μέτρα που έρχονται για να μείνουν.

ΕΞΙΣΟΥ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ είναι μια πιο «ειδική» πτυχή: Η κυβερνητική έμφαση στην «ατομική ευθύνη», εκτός από ακραία υποκριτική, προετοιμάζει επιλεκτικά και κατασταλτικά μέτρα, αρχίζοντας από τους πιο αδύναμους (πρόσφυγες και μετανάστες), περνώντας στη νεολαία (αστυνομικές επιδρομές στα πάρκα και στις πλατείες) και προετοιμάζοντας μέτρα σε βάρος φτωχών-λαϊκών συνοικιών.

ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ πολιτική κλιμάκωσης του αστυνομικού/κρατικού ελέγχου, είναι επίσης ένα σύνολο από μέτρα που έρχονται για να μείνουν.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ σε αυτήν την αντιδραστική κυβερνητική πολιτική, ξεδιπλώνεται μια αξιοσημείωτη –συνυπολογίζοντας τις δυσκολίες των συνθηκών– αντίσταση από τα κάτω.

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ κινητοποιήσεις των νοσηλευτικών και των εκπαιδευτικών είναι σε αυτή τη πρωτοφανή συγκυρία η

«αιχμή του δόρατος» όλης της εργατικής τάξης. Οι καταλήψεις στα σχολεία που απαιτούν πόρους, προσλήψεις και άμεσα μέτρα για την ασφάλεια της υγείας μαθητών και εκπαιδευτικών, είναι μια ηχηρή διάψευση της κυβερνητικής προσπάθειας να συκοφαντήσει τη νεολαία ως «αρνητές μάσκας». Οι κινητοποιημένοι μαθητές-τριες δίνουν μαθήματα κοινωνικής ευθύνης στην ανεκδιήγητη Κεραμέως, στο «σκληρό» Μητσοτάκη και στους «ανθρώπους της αγοράς» που κινούν τα νήματα πίσω από την κυβέρνηση.

Η ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ, η κλιμάκωση και ο συντονισμός αυτών των αγώνων, είναι το πρώτο καθήκον. Όμως είναι απαραίτητη και η πολιτική. Η αυθεντική ριζοσπαστική Αριστερά οφείλει να διεκδικήσει μια άμεση ανατροπή στις επιλογές και στις προτεραιότητες των δημόσιων πόρων: από τους εξοπλισμούς και την καταστολή, προς την επείγουσα κάλυψη των πραγματικών αναγκών της κοινωνικής πλειοψηφίας.

ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ στο κενό. Όπως έδειξαν οι δηλώσεις του Μητσοτάκη (αλλά δυστυχώς και του Τσίπρα...) στη Θεσσαλονίκη, αυτή τη στιγμή προγραμματίζεται μια κολοσσιαία μεταφορά πόρων προς ενίσχυση των καπιταλιστών. Τα λεγόμενα μέτρα «ενίσχυσης της εργασίας» είναι όλα μέτρα ενίσχυσης των επιχειρήσεων. Επιτέλους, είναι στιγμή να θυμίσουμε ότι είναι άλλο τα μέτρα ενίσχυσης των εργαζομένων και άλλο τα μέτρα ενίσχυσης των «θέσεων εργασίας». Είναι απαραίτητο να διεκδικήσουμε μέτρα σε βάρος του κεφαλαίου για να διατηρήσουμε και να ενισχύσουμε τη θέση των εργατών. Κάθε άλλη πολιτική είναι απάτη. Τα μέτρα μείωσης της φορολογίας επί των κερδών και μείωσης των εργοδοτικών εισφορών, στο τέλος της ημέρας θα απαιτηθεί να πληρωθούν με νέες αιματηρές θυσίες από την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΥΤΕΣ τις δύσκολες συνθήκες τα αδέρφια μας στην Ισπανία, στη Γαλλία και στην Ιταλία ανοίγουν το δρόμο της αντίστασης. Με αυτό το αγωνιστικό «κύμα» θα πρέπει να συντονιστούμε, σε σύγκρουση με τους Μητσοτάκη, Μέρκελ και Μακρόν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμην 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Μητσοτάκης και Τσίπρας στη Θεσσαλονίκη Καταθλιπτική καθεστωτική σύγκλιση

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η πολιτική αντιπαράθεση μεταξύ κυβέρνησης και αξιωματικής αντιπολίτευσης, στο φραστικό επίπεδο, παρέμεινε σε υψηλούς τόνους. Ο Μητσοτάκης («φανταστείτε τι θα συνέβαινε αν ο Τσίπρας βρισκόταν σήμερα στην εξουσία...») αλλά και ο Τσίπρας («ο Μητσοτάκης είναι ο μεγαλύτερος πολιτικός απατεώνας...») αντάλλαξαν στη Θεσσαλονίκη δημαγωγικές κορώνες, προσπαθώντας να συντηρήσουν την εικόνα της σύγκρουσης μεταξύ δύο «διαφορετικών κόσμων».

Όμως πίσω από τα φραστικά πυροτεχνήματα, η σύγκλιση ήταν πρωτοφανής. Όχι τυχαία: Στο πεδίο της οικονομίας και της κοινωνικής πολιτικής, οι εξελίξεις είναι προδιαγεγραμμένες από τα 3 μνημόνια και τη συμφωνία του 2018 με τους δανειστές, είναι εγκλωβισμένες σε ένα ασφυκτικό πλαίσιο, που τόσο η ΝΔ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ έχουν δηλώσει την απόφασή τους να σεβαστούν. Στο επίσης κρίσιμο πεδίο των γεωπολιτικών ανταγωνισμών στην ανατολική Μεσόγειο (στα λεγόμενα «εθνικά θέματα»), το «μίγμα» πολιτικής –μεταξύ εξοπλισμών και πολιτικής «διαλόγου» με την Τουρκία– καθορίζεται από κεντρικές καθεστωτικές επιλογές του «πυρήνα του κράτους» αλλά και των διεθνών συμμάχων του, που τόσο ο Μητσοτάκης όσο και ο Τσίπρας δεσμεύονται να «υπερηγήσουν» πολιτικά.

Σχεδόν ποτέ στη μεταπολιτευτική πολιτική ιστορία του «δικομματισμού», η διαχωριστική γραμμή που χώριζε την πραγματική πολιτική του κυβερνητικού κόμματος και της αξιωματικής αντιπολίτευσης δεν υπήρξε τόσο αχνή, αδιόρατη και επουσιώδης. Για παράδειγμα, στις εκλογές του 1993, που έκριναν το μέλλον του πατρός Μητσοτάκη, παρόλο που είχε αρχίσει η σοσιαφιλελεύθερη μετάλλαξη της σοσιαλδημοκρατίας, το ΠΑΣΟΚ έβαζε κάποια πραγματικά ζητήματα απέναντι στην πολιτική της ΝΔ (ηχ άρνηση της ιδιωτικοποίησης του «στρατηγικού τομέα» στο Δημόσιο, σχετική προστασία του μισθού, περιορισμός του καλπασμού της ελαστικότητας κλπ). Χρειάστηκε η λαίλαπα της περιόδου Σημίτη για να γίνει η διαχωριστική γραμμή μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΝΔ αδιόρατη και επουσιώδης στα μάτια της εργατικής-λαϊκής πλειοψηφίας. Στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ, τον εκφυλιστικό ρόλο που έπαιξε ο «εκσυγχρονισμός» στη σοσιαλδημοκρατία, έχουν επιτελέσει τα πεπραγμένα της κυβερνητικής θητείας του Τσίπρα και η «κωλοτούμπα» του 2015.

Ιδεολογική σύγκλιση

Για τον προσεκτικό παρατηρητή, η σύγκλιση Μητσοτάκη-Τσίπρα στη Θεσσαλονίκη φανερώθηκε στο ιδεολογικό και στο πολιτικό πεδίο.

Ο Μητσοτάκης ερωτήθηκε για τη σχέση της πολιτικής της κυβέρνησής του με τα προεκλογικά ιδεολογήματα που ανέ-

θεταν τις πιο κρίσιμες επιλογές στον «αυθορμητισμό» των αγορών. Απάντησε ότι ο νεοφιλελευθερισμός στον οποίο πιστεύει, ουδέποτε παραιτήθηκε από το «ισχυρό κράτος», που παραμένει απαραίτητο και για τις αναγκαίες απαντήσεις στην κρίση στο εσωτερικό της χώρας, αλλά και στη «νικηφόρα» αντιμετώπιση των ανταγωνισμών στην περιοχή.

Αυτός ο ακραία νεοφιλελεύθερος, εξήγειλε ένα μεγάλο πρόγραμμα εξοπλισμών, μια μεγάλη ενίσχυση του милитарισμού (με μαζικές προσλήψεις και ανάθεση στο στρατό «ειδικού ρόλου» στην οικονομία) και ένα πρόγραμμα μαζικής ενίσχυσης των επιχειρήσεων με δημόσιους πόρους. Ταυτόχρονα, υπογράμμισε το ρόλο του κράτους στη διάλυση της εργατικής αντίστασης στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις (κατάργηση με νόμο των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων).

Ο Τσίπρας παρουσίασε αυτοβούλως «το ρόλο του κράτους» ως τάχα διαχωριστική γραμμή με τον άκρατο νεοφιλελευθερισμό της ΝΔ. Το σερβίρισμα ενός διστακτικού κείνσιανισμού, αυτού του «ρεαλιστικού ριζοσπαστισμού», ως αριστερής απάντησης στη σημερινή βαθιά κρίση του καπιταλισμού, θα προκαλούσε τα πιο βαθιά χαμουργητά σε οποιοδήποτε κομματικό «σώμα» της Αριστεράς, ακόμα και στις χειρότερες στιγμές του ΚΚΕ εσ. ή της ΕΑΡ. Ο Λ. Κύρκος φαντάζει έξαλλος αριστεριστής μπροστά στο σημερινό Αλ. Τσίπρα. Αυτό είναι το ιδεολογικό αποτέλεσμα της «σύνθεσης» μεταξύ της κυβερνητικής παρέας του 2015-19 και των ξεσκολισμένων σοσιαλφιλελεύθερων που έχουν προστρέξει στον ΣΥΡΙΖΑ διαπιστώνοντας ως οριστική τη συρρίκνωση του ΠΑΣΟΚ. Στελέχη, ομάδες και απλοί άνθρωποι που παρέμειναν στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, ελπίζοντας σε «αριστερή στροφή», θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι πλέον «αυτή η στάνη – αυτό το τυρί βγάνει»...

Η ιδεολογική σύγκλιση στη στρατηγική αντιμετώπισης της περιόδου (αποδοχή των μνημονιακών νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων – «ισχυρό κράτος» προς τα μέσα και προς τα έξω...) αποδείχθηκε

στα κρίσιμα ζητήματα της πολιτικής.

Και ο Μητσοτάκης και ο Τσίπρας έθεσαν ως άμεση προτεραιότητα για την αντιμετώπιση της κρίσης την «ενίσχυση της εργασίας». Εννοούν –και εξαγγέλουν– μέτρα ενίσχυσης των επιχειρήσεων που, τάχα, «αντικειμενικά» θα λειτουργήσουν και προς όφελος των εργαζομένων. Αυτό δεν συνέβη ποτέ, και ούτε πρόκειται να συμβεί: οι περίοδοι κρίσης είναι περίοδοι όξυνσης του ταξικού ανταγωνισμού και η ενίσχυση της θέσης των εργοδοτών πάντα ισχυροποιεί με αποδυνάμωση της θέσης των εργαζομένων. Για παράδειγμα, η πολιτική επιδότησης των μισθών και των εργοδοτικών εισφορών, δεν θα λειτουργήσει στην πραγματική ζωή ως κίνητρο για αύξηση της απασχόλησης, αλλά ως κίνητρο επιτάχυνσης της «κινητικότητα» στην αγορά εργασίας, δηλαδή απολύσεις παλαιότερων εργαζομένων και «ανακύκλωση» του εργατικού δυναμικού με νέες επιδοτούμενες προσλήψεις από την «εφεδρική στρατιά» των ανέργων. Στα μέτρα ενίσχυσης των επιχειρήσεων, η μοναδική προϋπόθεση που θέτει ο Μητσοτάκης είναι η διατήρηση του αριθμού των εργαζομένων, όχι η απαγόρευση των απολύσεων.

Εξαγγελίες Τσίπρα

Ακριβώς το ίδιο εξήγγειλε ο Τσίπρας: Στα 11 μέτρα που πρότεινε, τα 7 αφορούν άμεση ενίσχυση των επιχειρήσεων (με δέσμευση να διατηρήσουν σταθερό το επίπεδο απασχόλησης), ένα αφορά τους αγρότες (επιστροφή του κόστους πετρελαίου) και δύο τις προσλήψεις στην Υγεία και την Εκπαίδευση και μόνο ένα άμεσα τους εργαζόμενους (εισόδημα έκτακτης ανάγκης).

Πέρα από τις «σάλτσες» του Τσίπρα, η πραγματική διαφορά στις δύο «δέσμες προτάσεων» ήταν η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για 15.000 προσλήψεις στην Υγεία και άλλες τόσες στην Εκπαίδευση. Όμως πόσο μπορεί να υποστηριχθεί αυτή η πρόταση από τα κυβερνητικά πεπραγμένα του Τσίπρα; Και ακόμα περισσότερο, με τι μέτρα και πρακτικές πρωτοβουλίες το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να αποδείξει ότι εννοεί ειλικρινά το (ολόσωστο) αίτημα για μα-

ζικές προσλήψεις στα σχολεία και στα νοσοκομεία;

Ένα εντυπωσιακό σημείο σύγκλισης είναι ότι τόσο ο Μητσοτάκης όσο και ο Τσίπρας, αναζητούν τη χρηματοδότηση της ενίσχυσης των επιχειρήσεων στη μείωση των φόρων του κεφαλαίου και στη μείωση του «μη μισθολογικού κόστους της εργασίας» (κυρίως των ασφαλιστικών εισφορών). Μόνο που αυτή η «πηγή» δεν είναι ουδέτερη: δημιουργεί «λογαριασμούς» που, αργά ή γρήγορα, θα κληθεί να πληρώσει η εργαζόμενη πλειοψηφία. Το πρόγραμμα ενίσχυσης των επιχειρήσεων προκειμένου να «αντέξουν» στην κρίση, είναι μια κολοσσιαία μεταφορά πόρων προς όφελος των καπιταλιστικών, που θα φορτωθεί στις πλάτες των εργατών, είτε με τη διατήρηση και την αύξηση άδικων φόρων, είτε με την υποβάθμιση ασφαλιστικών δικαιωμάτων και κοινωνικών παροχών.

Στο ζήτημα των εξοπλισμών και της ενίσχυσης του милитарισμού, που ο Μητσοτάκης έκανε «κέντρο» της στρατηγικής τοποθέτησής του, υπήρξε εντυπωσιακή η αφωνία του Τσίπρα. Στα ζητήματα της θητείας περιορίστηκε σε ένα «ευφυολόγημα» για τη στράτευση στα 18, κάνοντας ότι δεν άκουσε τις απειλές για αύξηση της θητείας.

Αντιπολίτευση από... δεξιά

Και όχι τυχαία. Η στάση της ηγετικής ομάδας Τσίπρα στα ελληνοτουρκικά αποτελεί ντροπή για κάθε αριστερό άνθρωπο. Η κριτική τύπου «βυθίσατε το Χόρα», στις σημερινές συνθήκες δεν αποτελεί απλό οπορτουνισμό «εθνικοαπελευθερωτικής» αυταπάτης, αλλά κριτική στο Μητσοτάκη από... δεξιά. Και είναι μια κριτική απολύτως αναποτελεσματική, την οποία η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ θα υποχρεωθεί οσονούπω «να κάνει γαργάρα», προσχωρώντας στη διαλεκτική του «διαλόγου» που ετοιμάζουν τα ευρωατλαντικά επιτελεία. Ο Τσίπρας ερωτηθείς για τη σχέση αυτής της γραμμής με την παράδοση του κόμματός του προ του 2015, έστειλε αναγκαστικά τη μπάλα στην εξέδρα. Εμείς να θυμίσουμε ότι ο ίδιος και η ομάδα της πρώην Νεολαίας ΣΥΝ γύρω του, άρχισαν την άνοδό τους στην κομματική ιεραρχία όταν φώναζαν στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις και στη Γένοβα: «Τα Βαλκάνια πνίξατε στο αίμα – Άντε και γαμ... σύντροφε Ντ' Αλέμα». Σήμερα ο Ντ' Αλέμα θα κοκκίνιζε από ντροπή ακούγοντας την «κριτική» του Τσίπρα στο Μητσοτάκη για τα ελληνοτουρκικά.

Αυτή η πραγματική πολιτική σχέση ανάμεσα στις γραμμές της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ, εξηγεί το δημοσκοπικό «παράδοξο» της συγκυρίας. Ενώ η φθορά του Μητσοτάκη έχει αρχίσει, ο Τσίπρας δεν είναι ικανός να την αξιοποιεί πολιτικά. Τα «γραμμάτια» της ντροπής του 2015 είναι ακόμα ανεξόφλητα. Η ανατροπή της αντιδραστικής και επικίνδυνης πολιτικής Μητσοτάκη έχει τελείως διαφορετικές προϋποθέσεις από αυτές που παρουσίασε ο Τσίπρας στη Θεσσαλονίκη.

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός συνεχίζεται

Και εξοπλισμοί και

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το μπρα ντε φερ του ανταγωνισμού στην ανατολική Μεσόγειο πέρασε μέσα στο καλοκαίρι από μια «καυτή» φάση.

Μια περίοδο όπου το «θερμό επεισόδιο» -είτε ως «ατύχημα» είτε ως απόφαση «κλιμάκωσης» της μιας ή της άλλης πλευράς- υπήρξε μια καθημερινή απειλή. Και με την κατάσταση πνευμάτων που επικρατεί και στις δύο χώρες, είχε γίνει αμφίβολο το αν ένα τέτοιο «επεισόδιο» θα ήταν εφικτό να ελεγχθεί, ή οι δύο χώρες θα κατρακυλούσαν σε ένα γενικευμένο πόλεμο. Η επίγνωση των κυρίαρχων τάξεων και στις δυο πλευρές του Αιγαίου για τις καταστρεπτικές συνέπειες αυτού του ενδεχομένου, όπως και η επίγνωση των Μεγάλων Δυνάμεων για τον κίνδυνο χαοτικών εξελίξεων, μοιάζει να αλλάζουν τη συγκυρία. Στην Τουρκία, η φωνή για μετατόπιση ακούστηκε πιο καθαρά (Τσαβούσογλου: Ο Ερντογάν οφείλει επειγόντως να αφήσει χώρο στη διπλωματία) και το Ογuc Reiss αποσύρθηκε -έστω προσωρινά- στο λιμάνι του. Στην Αθήνα, η μετατόπιση έγινε πιο έμμεσα: Ανάμεσα στις γραμμές κειμένων του Δένδια και διακεκριμένων εκπροσώπων της γραφειοκρατίας του «βαθιού κράτους» διαπιστωνόταν μια στροφή προς τις διαδικασίες διαλόγου (Ουπς! Διερευνητικών επαφών...).

Η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ, στις 24 και 25 Σεπτέμβρη, είχε προγραμματιστεί ως η στιγμή της επιβολής κυρώσεων στην

Τουρκία, που μέσα στις συνθήκες όξυνσης της οικονομικής κρίσης θα μπορούσαν να λειτουργήσουν στραγγαλιστικά. Μετά την απόσυρση του Ογuc Reiss, η ατζέντα μετατοπίζεται προς τα θέματα ανάληψης πρωτοβουλίας της ΕΕ -υπό γερμανική προεδρία- για την οργάνωση του ελληνοτουρκικού διαλόγου. Μένει ανοιχτό το αν οι κυρώσεις θα αποφασιστούν και θα μείνουν ως «εφεδρεία» για το ενδεχόμενο αλλαγής της τουρκικής στάσης.

Στήριξη

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη ξανοίγεται στην προοπτική του διαλόγου. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με υποχωρητική στάση. Την ίδια στιγμή, ο Μητσοτάκης εξήγγειλε ένα μεγάλο εξοπλιστικό πρόγραμμα που διεκδικεί το πολεμικό «πλεονέκτημα» στην περιοχή και μια πρωτοφανή φιλομilitarιστική στροφή που περιλαμβάνει την αύξηση της θητείας και τη στράτευση στα 18, την πρόσληψη 15.000 επαγγελματιών-οπλιτών, και την ανάθεση στο στρατό ενός κεντρικού οικονομικού και τεχνολογικού ρόλου.

Στο διπλωματικό πεδίο, οι θέσεις της Αθήνας υποστηρίζονται από ένα μεγάλο φάσμα: Στην κορυφή είναι οι ΗΠΑ («Το βαθύ κατεστημένο των ΗΠΑ διέυρυνε τη στρατιωτική παρουσία στην χώρα μας, δημιουργώντας συνθήκες ενδεχόμενης αναδίπλωσης από την Τουρκία στη χώρα μας», Κωνσταντίνος Αρβανιτόπουλος, Το Νέο Ανατολικό Ζήτημα). Ακολουθεί η ΕΕ, με μπροστάρη τον Μακρόν που παρέχει, με το αζημίωτο, Raffale και Belharra. Δεδομένοι είναι το Κράτος του Ισραήλ και η

δικτατορία του Σίσι στην Αίγυπτο. Προσφάτως, έδειξαν προθυμία να ενταχθούν στον «άξονα» τα Εμιράτα και άλλοι μονάρχες του Κόλπου.

Γι' αυτό, κάθε κριτική στο Μητσοτάκη για ενδοτισμό (όπως επιχείρησε ο Τσίπρας στη Θεσσαλονίκη) είναι καταδικασμένη σε πλήρη αποτυχία και σε ντροπιαστική αναδίπλωση. Η κυβέρνηση θέτοντας σκληρές «κόκκινες γραμμές» (ένα και μόνο θέμα: οριοθέτηση θαλάσσιων ζωνών) προετοιμάζεται -και προετοιμάζει την κοινή γνώμη- για «επιθετικό διάλογο», όπου θα επιδιώξει να κατοχυρώσει το μέγιστο δυνατό των ελληνικών επιδιώξεων στην ανατολική Μεσόγειο.

Τα πράγματα, βεβαίως, μόνο ανέφελα δεν είναι.

ΑΟΖ

Στο μεταξύ, η Τουρκία με το σύμφωνο με τη Λιβύη (που έχει καταθέσει προς έγκριση στον ΟΗΕ τις συντεταγμένες του), υπογραμμίζει ότι οι ΑΟΖ δεν «κηρύσσονται μονομερώς», αλλά οριοθετούνται με συμφωνίες χωρών και όποιος αντιλέγει μπορεί να καταφύγει στη Χάγη. Η ελληνο-ιταλική συμφωνία ανέδειξε ότι η επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ. δεν είναι «μονομερές δικαίωμα», αλλά μπορεί να προκύψει μόνο από διμερείς συμφωνίες γειτονικών χωρών, συμφωνίες που μπορεί να περιλαμβάνουν δευτερεύοντες ή σημαντικούς συμβιβασμούς. Η ελληνο-αιγυπτιακή συμφωνία απέδειξε ότι το κρίσιμο ερώτημα δεν είναι το αν τα νησιά έχουν ή όχι ΑΟΖ (όπως βλακωδώς ισχυριζόμαστε ότι υποστηρίζει η Τουρκία...) αλλά το σε τι

βαθμό τα νησιά μπορούν να καθορίζουν την ΑΟΖ («επήρεια»...) ώστε να προκύπτει «δίκαιο αποτέλεσμα», ακόμα κι αν μιλάμε για μεγάλα κατοικημένα νησιά όπως η Κρήτη και η Ρόδος και όχι για ακατοίκητες βραχονησίδες...

Δηλαδή, έχει παρουσιαστεί επί σκηνής όλη η πολυπλοκότητα και αντιφατικότητα του λεγόμενου «Διεθνούς Δικαίου», δικαιώνοντας τις φωνές, όπως του Ροζάκη, που προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο εγκλωβισμού της κοινής γνώμης σε «μαξιμαλιστικές» κατανοήσεις του Διεθνούς Δικαίου.

Αυτή η σύνθετη πραγματικότητα γίνεται κατανοητή από τμήματα του πολιτικού προσωπικού και στελέχη του κράτους που αρχίζουν, σταδιακά, να ανοίγουν το δημόσιο διάλογο στα πιο βαθιά. Ας δούμε μερικούς από αυτούς:

Ο Ευαγγ. Βενιζέλος στο νέο του βιβλίο (Οριοθέτηση Θαλασσιών Ζωνών και Ελληνοτουρκικές Σχέσεις) υπογραμμίζει ότι μια «λύση» πρέπει να επιδιωχθεί τώρα: «Το φυσικό αντικείμενο, με την πάροδο του χρόνου, μπορεί να απαξιωθεί». Τι εννοεί η γηραιά αλεπού της φιλελέ σοσιαλδημοκρατίας, που μόνο για διεθνισμό δεν μπορεί να κατηγορηθεί; Αφενός, ότι η χρησιμότητα και η οικονομική (κατά συνέπεια και διπλωματική...) σημασία των κοιτασμάτων υδρογονανθράκων μπορεί να υποβαθμιστεί σχετικά γρήγορα, μέσα στις διεθνείς συνθήκες της κλιματικής αλλαγής. Την άποψη αυτή συμμερίζονται πολλοί «εμπειρογνώμονες» των εξορύξεων, που αμφιβάλουν για την εμπορική βιωσιμότητα του East Med. Αφετέρου,

διάλογος

ότι η διπλωματική ισχύς της Αθήνας μπορεί να υποβαθμιστεί σε βάθος χρόνου, αν οι Μεγάλες Δυνάμεις (ή κάποιες...) αλλάξουν στάση σε βάθος χρόνου. Για τη λύση τώρα, ο Βενιζέλος προτείνει την επανέναρξη διερευνητικών επαφών για την οριστική, την επανάλληψη επαφών για τα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης, και «τη διαμόρφωση σχήματος (!) υπό την εγγύηση της ΕΕ για τη συμμετοχή των Τουρ-

ορισμένων (!) νησιών, τον μη εγκλωβισμό άλλων ελληνικών νησιών σε τουρκική υφαλοκρηπίδα, τον τρόπο επέκτασης στα 12 ν.μ. ώστε «να μην αποκλείεται η Τουρκία από πρόσβαση στην ανοιχτή θάλασσα», την εναρμόνιση (!) του εναέριου χώρου με τα χωρικά ύδατα, τη νέα σχέση ΕΕ-Τουρκίας, τις πτυχές ασφάλειας (!!) του κυπριακού ζητήματος κ.ά.

Είναι φανερό ότι ο «διάλογος» είναι μια

ότι η στρατιωτικοποίηση των νησιών του ανατολικού Αιγαίου απαγορεύεται από αυτήν ακριβώς τη Συνθήκη, καθώς και ότι δια της υπογραφής του Ελ. Βενιζέλου το ελληνικό κράτος έχει αναγνωρίσει ως «λυμένο» το πρόβλημα της εθνικής κυριαρχίας μόνο στα νησιά που αναφέρονται ονομαστικά σε αυτήν. Ότι, επίσης, η Συνθήκη του Παρισιού έδωσε στην Ελλάδα το σύμπλεγμα των Δωδεκανήσων και όχι 3.000 βραχονησίδες και βράχους του Αιγαίου.

Καμιά εμπιστοσύνη στις ηγεσίες

Θα πρόκειται λοιπόν για μια διαδικασία εξαιρετικά ασταθή και αβέβαια που, ανά πάσα στιγμή, θα μπορεί να γυρίσει στο αντίθετό της, στη μέθοδο πρόκλησης τετελεσμένων, στην αναμέτρηση και στην απειλή πολέμου. Το γεγονός ότι ο «διάλογος» θα οργανωθεί μέσα στο ευρω-ατλαντικό διαιτητικό πλαίσιο, όχι μόνο δεν πρέπει να εφησυχάζει αλλά αντίθετα να μας κάνει όλους πιο καχύποπτους. Οι στροφές των Μεγάλων Δυνάμεων στην ιστορία της περιοχής (με τελευταίο τραγικό «επεισόδιο» το 1922) είναι παράγοντας ερμηνείας μεγάλων καταστροφών.

Η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων, αν ερωτηθεί, αν θέλει διάλογο ή αναμέτρηση, θα ταχθεί αναμφισβήτητα υπέρ της ειρηνικής μεθόδου. Αυτό επιβεβαιώθηκε στις μετρήσεις της κοινής γνώμης και στις δύο χώρες κατά το «καυτό» περασμένο καλοκαίρι.

Μόνο που δεν θα συζητούν οι λαοί,

αλλά η κυβέρνηση Μητσοτάκη και η κυβέρνηση Ερντογάν, υπό το «καρότο ή μαστίγιο;» των Μέρκελ και Τραμπ. Κανείς δεν πρέπει να δείξει εμπιστοσύνη σε αυτή τη διαδικασία.

Εκτός από τους στρατόκαυλους εθνικιστές, οι αστικές ηγεσίες περιλαμβάνουν και τους ξεσκολισμένους «κοσμοπολίτες», που δίνουν τη μάχη της κυριαρχίας εξίσου αδίστακτα, στηριζόμενοι πιο «άμεσα» στην οικονομική και διπλωματική υπεροχή, αφήνοντας το στρατό σε ρόλο «ύστατης καταφυγής».

Όπως στην οικονομία, όπως σε όλα τα ταξικά ζητήματα, δεν πρέπει να υπάρξει καμιά εμπιστοσύνη σε αυτό το τμήμα των αστικών ηγεσιών. Ένας ελληνοτουρκικός διάλογος θα μπορούσε να είναι λύση, μόνο αν οργανωνόταν (κατ' ελάχιστον!) από αυθεντικές κυβερνήσεις της Αριστεράς και στις δύο χώρες, σε ρήξη με το ιμπεριαλιστικό πλαίσιο.

Στις σημερινές συνθήκες, η υπεράσπιση της ειρήνης, η απόρριψη των εξοπλισμών, η απόρριψη της παρανοϊκής εξορκτικής στρατηγικής, παραμένουν ως πεδία της ανεξάρτητης εργατικής και λαϊκής δράσης από τα κάτω και στις δύο χώρες. Ο διάλογος μεταξύ των κινημάτων και μεταξύ των δυνάμεων της αυθεντικής ριζοσπαστικής Αριστεράς των δύο χωρών, θα είναι ένα σημαντικό θετικό βήμα. Βήμα σε ρήξη τόσο με τους πολεμοκάπηλους όσο και με τους «κοσμοπολίτες» των αστικών ηγεσιών, που σήμερα βάζουν το όπλο παρά πόδας για να ανταγωνιστούν, εξίσου σκληρά κι άπληστα, στην αρένα της διεθνούς διπλωματίας.

Θα πρόκειται για μια διαδικασία εξαιρετικά ασταθή και αβέβαια που, ανά πάσα στιγμή, θα μπορεί να γυρίσει στο αντίθετό της, στη μέθοδο πρόκλησης τετελεσμένων, στην αναμέτρηση και στην απειλή πολέμου. Το γεγονός ότι ο «διάλογος» θα οργανωθεί μέσα στο ευρω-ατλαντικό διαιτητικό πλαίσιο, όχι μόνο δεν πρέπει να εφησυχάζει αλλά αντίθετα να μας κάνει όλους πιο καχύποπτους.

κοκυπρίων (!!) στα μελλοντικά κέρδη από την κυπριακή ΑΟΖ», ξεπερνώντας κατά πολύ την κυβερνητική γραμμή του «ενός και μόνο θέματος».

Στο «Βήμα» της Κυριακής, ο πρέσβης και πρώην σύμβουλος του Υπ. Εξ., Π. Ιωακείμης, δηλώνει ότι ο διάλογος θα καταλήξει, στην πράξη, να περιλαμβάνει 10 θέματα: Την οριοθέτηση ΑΟΖ, την επήρεια

διαδικασία όπου «ο τραχανάς θα ανοίξει» προς συνολική διευθέτηση.

Και φυσιολογικά. Η άλλη πλευρά έχει ισχυρισμούς κι επιχειρήματα πιο σύνθετα απ' ό,τι (συνηθίζουμε να) πιστεύουμε. Για παράδειγμα, ένας λεγόμενος «πατριωτικός χώρος» που συνηθίζει να αναφέρεται στη Συνθήκη της Λοζάνης, αν την είχε έστω επιφανειακά διαβάσει, θα γνώριζε

Εξοπλιστικό «πρόγραμμα-μαμούθ»

Η διπλωματική ευελιξία στην οποία ξανοίγεται η κυβέρνηση ΝΔ στα ελληνοτουρκικά πηγαιίνει χέρι-χέρι με την επιλογή αύξησης της στρατιωτικής πυγμής. Η προκλητική ιεράρχηση των «αναγκών» των στρατοκρατών πάνω από τις κοινωνικές ανάγκες των απλών ανθρώπων υπογραμμίστηκε με emphaticό τρόπο από τις ιεραρχήσεις του Κυρ. Μητσοτάκη στην ομιλία του στη ΔΕΘ.

Η πρώτη μεγάλη υπόσχεση προς την ντόπια κυρίαρχη τάξη (αλλά και τους διεθνείς συμμάχους της...) ήταν μια σύγχρονη εκδοχή του δόγματος «θα γίνουμε αστακοί», με προφανές μοντέλο το κράτος του Ισραήλ.

Ο αρχηγός της ΝΔ επιβεβαίωσε και επισημοποίησε τις προβλέψεις όλων των φιλομилитарιστών, εξαγγέλοντας ένα εξοπλιστικό «πρόγραμμα-μαμούθ» που περιλαμβάνει μαζικές αγορές βλημάτων, πυραύλων, torpilών κ.ο.κ. Θυμίζουμε ότι αυτά τα «μπιζουδάκια» των στρατοκρατών, έχουν το ιδίωμα να προκαλούν σε όποιον τα κατέχει μια ενισχυμένη τάση να τα χρησιμοποιήσει... Επιβεβαίωσε κι επι-

σημοποίησε την αγορά των 18 τελευταίων γενιάς γαλλικών αεροπλάνων Raffale, που συμπληρώνουν την εν εξελίξει αναβάθμιση των F16 σε επίπεδο Viper. Θυμίζουμε ότι τα Raffale θεωρούνται κατ' εξοχήν επιθετικά αεροπλάνα, καθώς το βασικό προσόν τους είναι η δυνατότητα δράσης σε μεγάλη απόσταση από τη βάση τους, όπως και η φονική δυνατότητα να εκτοξεύουν με μεγάλη ακρίβεια βόμβες μεγάλης ισχύος.

Απέναντι στις στρατόκαυλες ορέξεις για παραγγελία 2 νέων φρεγατών τύπου Belharra, ο Μητσοτάκης έκανε ρελάνς: υποσχέθηκε 4 νέες φρεγάτες και ένα μεγάλο πρόγραμμα τεχνολογικού και πολεμικού εκσυγχρονισμού των παλαιότερων πλοίων του πολεμικού Ναυτικού. Θυμίζουμε ότι οι φρεγάτες Belharra θεωρούνται επίσης εξαιρετικά επιθετικά πλοία «ανοιχτών θαλασσών», μεγάλης ακτίνας δράσης και τεράστιας ισχύος πυρός, που η Γαλλία σχεδίασε και ναυπήγησε για τις αποικιοκρατικές «ανάγκες» της περιπολίας στις ακτές της Αφρικής και τα νερά του Ειρηνικού...

Όμως η милитарιστική έμφαση στο νεο-

φιλελευθερισμό του Μητσοτάκη δεν περιορίζεται στους εξοπλισμούς. Επεκτείνεται με θρασύ τρόπο στο λεγόμενο «έμπυχο δυναμικό»: η εξαγγελία της πρόσληψης 15.000 επαγγελματιών «στελεχών» του στρατού (δίπλα στον ήδη υπερμεγέθη ως αναλογία στον πληθυσμό αριθμό των αξιωματικών στην Ελλάδα και δίπλα στους ήδη εν θητεία «επαγγελματίες» 5ετίας...) είναι μια πραγματική πρόκληση στις συνθήκες της πανδημίας και της κατάρρευσης των κοινωνικών υπηρεσιών του κράτους. Η έμμεση εξαγγελία της αύξησης της στρατιωτικής θητείας από τους 9 στους 12 μήνες και κυρίως η εξαγγελία για στράτευση στα 18, αναδεικνύουν το ιδεολογικό υπόστρωμα όλης της φιλομилитарιστικής πολιτικής: για τη ΝΔ σήμερα οι προτεραιότητες για την κοινωνικοποίηση των νέων ανθρώπων μετατοπίζονται από την εκπαίδευση στο στρατό. Εδώ η αναφορά του Μητσοτάκη στο «μοντέλο» του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ ήταν παραπάνω από διαφωτιστική.

Η διαδικασία της στρατιωτικοποίησης συνδέθηκε άμεσα με την οικονομία: ο Μητσοτάκης δεν περιορίστηκε στην ανα-

φορά στις ιδιωτικοποιήσεις των Ναυπηγείων, της ΕΑΒ και της ΕΒΟ, αλλά γενίκευσε «οραματικά»: ο στρατός πρέπει, λέει, να παίξει κομβικό ρόλο στον τεχνολογικό εκσυγχρονισμό του ελληνικού καπιταλισμού, ακόμα και στην «τεχνική» εκπαίδευση της νεολαίας.

Περιττεύει να σημειώσουμε ότι αυτή η κατεύθυνση προκαλεί ενθουσιασμό στη ντόπια κυρίαρχη τάξη που ονειρεύεται «συμπράξεις» με τις διεθνείς πολεμικές εταιρείες όπως η Lockheed κ.ά. Προκαλεί όμως χειροκροτήματα και έξω από τα σύνορα. Οι ΗΠΑ του Ντόναλντ Τραμπ είχαν υποδείξει αυτήν την κατεύθυνση στον Τσίπρα, ενώ η γαλλίδα υπουργός Άμυνας χαιρέτισε τις δηλώσεις Μητσοτάκη κάνοντας λόγο για «εξαιρετικά νέα».

Στρατοκράτες και έμποροι όπλων έχουν κάθε λόγο να χαίρονται. Ο κόσμος της εργασίας, που βλέπει τα δικαιώματά του να εξοντώνονται, τα παιδιά του να στοιβάζονται στις τάξεις και το ΕΖΥ να φτάνει στα «όρια αντοχής» με 60-70 διασηλωμένους (!), οφείλει να αγωνιστεί για να μπουν μπροστά οι δικές του ανάγκες και προτεραιότητες.

Προκλητικά δώρα στους εργοδότες, στον τζόγο ο ιδρώτας των εργαζομένων

Η νέα επίθεση στο Ασφαλιστικό

Του Σπύρου Αντωνίου

Στο τοπίο της παρατεταμένης κρίσης και της μειωμένης κερδοφορίας του κεφαλαίου, επιταχύνονται τα αντιδραστικά κυβερνητικά σχέδια για ακόμα ένα γύρο επίθεσης στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης. Την ίδια ώρα, η κυβέρνηση προωθεί ακόμα πιο αποφασιστικά την πλήρη ιδιωτικοποίηση των επικουρικών συντάξεων, όπως προτείνει το διαβόητο «σχέδιο Πισσαρίδη».

Μεγάλη προβολή από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, πήρε η εξαγγελία Μητσοτάκη από τη Θεσσαλονίκη περί μείωσης των ασφαλιστικών εισφορών εργοδοτών και εργαζομένων κατά 3 μονάδες από 1/1/21, που τάχα ενισχύει το εισόδημα των εργαζομένων και βοηθά σε νέες προσλήψεις. Στην πραγματικότητα έχουμε να κάνουμε με ακόμα μια προκλητική ενίσχυση της κυβέρνησης προς τους «αναξιοπαθούντες» καπιταλιστές.

Η μισθωτή εργασία είναι κοινωνική σχέση που συγκροτείται από δύο ανταγωνιστικά μέρη, τους εργοδότες και τους εργαζόμενους. Όταν ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ μιλούν για μέτρα στήριξης της εργασίας γενικώς, στην πραγματικότητα μιλούν για την ενίσχυση της κερδοφορίας των επιχειρήσεων. Το όφελος για τους εργοδότες από τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών είναι μεγαλύτερο: από τις 3 ποσοστιαίες μονάδες, το κέρδος των εργοδοτών είναι 1,79. Οι λεγόμενες «εργοδοτικές» εισφορές είναι τμήμα της αμοιβής των εργαζομένων, αποτελούν στην ουσία ένα τμήμα του μισθού των εργαζομένων που δεν τους καταβάλλεται, αλλά αποδίδεται ως εισφορά στους ασφαλιστικούς οργανισμούς.

Συνεπώς έχουμε να κάνουμε με απαλλαγή των επιχειρήσεων από υποχρεώσεις τους προς τους εργαζόμενους, ένα μεγάλο «δωρο» για την εργοδοσία και έμμεση επιβάρυνση για τους μισθωτούς. Γιατί αυτοί θα κληθούν -μέσω της φορολογίας ή της περικοπής των ασφαλιστικών τους δικαιωμάτων (και των συντάξεων) -να καλύψουν τις απώλειες για τα Ασφαλιστικά Ταμεία.

Αυτές οι 3 μονάδες στη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών θα προέλθουν από τις κρατήσεις υπέρ του ΟΑΕΔ. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι τα έσοδα του Οργανισμού από τις εισφορές εργαζομένων και εργοδοτών, θα μειωθούν κατά 56% ή 1,2 δισ. ευρώ περίπου ετησίως, αν προσθέσουμε και τη μείωση κατά 0,9 μονάδες που ισχύει από 1/6/20. Με άλλα λόγια, η δήθεν «φιλολαϊκή» παρέμβαση της κυβέρνησης πλήττει πρώτα και κύρια τους ανέργους, που συνεχώς αυξάνονται εν μέσω κύματος απολύσεων.

Ανάλογα φιλοεργοδοτική πολιτική είναι και το πρόγραμμα επιδότησης 100.000 νέων θέσεων εργασίας, με το κράτος να καλύπτει για 6 μήνες τις εισφορές για κάθε εργαζόμενο, υπό τον όρο ότι οι θέσεις εργασίας δεν θα μειώνονται. Προσοχή, ο αριθμός των θέσεων παραμένει ίδιος στις επιχειρήσεις που θα κάνουν χρήση του προγράμματος. Τα πρόσωπα, ο μισθός και οι όροι εργασίας, μπορούν να αλλάζουν σύμφωνα με τις επιλογές των εργοδοτών.

Η παραπάνω ταξική πολιτική είναι μια κυνική εφαρμογή της επιδίωξης του κε-

Χρειάζεται να θυμόμαστε πως τα ελλείματα στα Ταμεία προέκυψαν λόγω της διαχρονικής ληστείας στα αποθεματικά τους και της δραματικής μείωσης των εσόδων τους, εξαιτίας των πολιτικών άγριας λιτότητας και απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων.

φαλαίου να αναπληρώσει τις απώλειες από την πτώση του ποσοστού κέρδους. Όταν η συμπίεση των μισθών έχει αγγίξει τα όρια αντοχής της κοινωνικής πλειοψηφίας και της οικονομίας, όταν η μείωση των συντελεστών φορολόγησης δεν επέφερε καμία «άνθιση» επενδύσεων, το να γλιτώνουν τα αφεντικά το λεγόμενο «μη μισθολογικό κόστος», αποτελεί έσχατη «λύση» για να διατηρηθούν τα κέρδη σε ικανοποιητικό επίπεδο. Όπως και το να βάλουν χέρι στον «κουμπαρά» των Ταμείων, τα αρπακτικά της «αγοράς».

Ιδιωτικοποίηση

Ένα κλασικό σχήμα που αναπαράγεται χρόνια τώρα και στο οποίο βασίζει την επιχειρηματολογία της και η τωρινή κυβέρνηση, είναι ότι οι δαπάνες για την κοινωνική ασφάλιση παραμένουν υψηλές (παρόλο που οι συντάξεις έχουν μειωθεί δραματικά την τελευταία δεκαετία, μαζί με τη δραματική μείωση στα δικαιώματα και τις νόμιμες προσδοκίες από το δημόσιο σύστημα περίθαλψης).

Η αντιμετώπιση αυτής της συνθήκης, σύμφωνα με το αντεργατικό σχέδιο Πισσαρίδη, απαιτεί την πλήρη ιδιωτικοποίηση του τομέα της επικουρικής. Δεν πρόκειται για κάποια «καινοτομία» ιδέα φυσικά, αλλά για την πλήρη εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης στρατηγικής που πρωτοεμφανίστηκε στην περίοδο του σοσιαλδημοκρατικού «εκσυγχρονισμού» επί Σημίτη (επιτροπή «σοφών» υπό τον Σηράο, πολιτική Γιαννίση στο υπουργείο Εργασίας, «τομές» Νεκτάριου στο ΙΚΑ κ.ο.κ.).

Βασικός στόχος όλης της μνημονιακής νομοθεσίας ήταν η κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης, θεσμοθετώντας την απόσυρση του κράτους από την υποχρέωση χρηματοδότησης του Ασφαλιστικού και την ταυτόχρονη ενίσχυση των ιδιωτικών

ασφαλιστικών εταιριών. Οι νόμοι που ακολούθησαν (του Βρούτση, του Κουτρούμνη, του Κατρούγκαλου) είχαν ως στόχο το δραστικό περιορισμό του δημόσιου-κοινωνικού χαρακτήρα του συστήματος ασφάλισης και τη μετατροπή του σε ιδιωτικό-κεφαλαιοποιητικό. Ανοίγοντας το δρόμο για να «καλύπτονται» τα κενά στο κράτος πρόνοιας από τους ιδιώτες. Κλιμάκωση σε αυτή την κατεύθυνση είναι η επιχειρούμενη σήμερα παράδοση της επικουρικής ασφάλισης σε ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες και εταιρείες διαχείρισης κεφαλαίων.

Με το κεφαλαιοποιητικό σύστημα, οι υποχρεώσεις των εργοδοτών που είχαν πετύχει διάφοροι κλάδοι (με αγώνες και Συμβάσεις), που στήριζαν την επικουρία και την περίθαλψη, μεταφέρονται τώρα στον ίδιο τον εργαζόμενο. Οι νεοεισερχόμενοι στην αγορά εργασίας θα δημιουργούν έναν ατομικό «κουμπαρά», αποκλειστικά με τις εισφορές τους, που θα στηρίζει τα επικουρικά δικαιώματά τους στο μέλλον. Ο «κουμπαράς» θα είναι «τοποθετημένος» στα διάφορα επενδυτικά προϊόντα που δημιουργούν οι ασφαλιστικές εταιρείες.

Πέρα από το γεγονός ότι αυτός ο ατομικός λογαριασμός θα είναι εξαιρετικά ισχνός για τους περισσότερους/ες (με τη σημερινή ανεργία και την ελαστική εργασία), μέσω της ιδιωτικοποίησής του γίνεται εξαιρετικά επισφαλής. Αναρίθμητες είναι οι χρεοκοπίες διάφορων εγχώριων και διεθνών ασφαλιστικών εταιριών (ΑΣΠΙΣ, Lehman Brothers κ.α.), που δήθεν θα «αυγάτιζαν» τον ιδρώτα των εργαζομένων και τελικά εξανέμισαν οικονομίες χρόνων στα χρηματιστήρια. Το «κόστος μετάβασης» στο νέο σύστημα, υπολογίζεται από ορισμένους ερευνητές στα 57 δισ. ευρώ, ποσό που με τον έναν ή άλλον τρόπο θα κληθούν να πληρώσουν εργαζόμενοι και συνταξιούχοι που θα δουν επιδείνωση του βιοτικού τους επιπέδου.

Έτσι η αλληλεγγύη στον τομέα της ασφάλισης περιορίζεται δραστικά, η διαπραγματευτική ισχύς των συνδικάτων αδυνατίζει ακόμα περισσότερο και μια νέα γενιά εργαζομένων θα εκπαιδευτεί στην αντίληψη ότι η σύνταξη και η περίθαλψη είναι ατομική υπόθεση και όχι συλλογικός-κοινωνικός τομέας όπου υπάρχει και η υποχρέωση του κράτους και των εργοδοτών.

Χρειάζεται να θυμόμαστε πως τα ελλείματα στα Ταμεία προέκυψαν λόγω της διαχρονικής ληστείας στα αποθεματικά τους και της δραματικής μείωσης των εσόδων τους, εξαιτίας των πολιτικών άγριας λιτότητας και απορρύθμισης των εργασιακών σχέσεων. Το δημόσιο σύστημα ασφάλισης χάνει δεκάδες δισ. ευρώ το χρόνο μέσα από την αύξηση της ανεργίας, μέσα από την αδήλωτη και ευέλικτη εργασία και από την εισφοροδιαφυγή και την εισφοροκλοπή που συνεχίζονται με αμείωτες διαστάσεις.

Ο ΕΦΚΑ αδυνατεί να εκδώσει συνταξιοδοτικές αποφάσεις, καθώς το σύνολο των οφειλών προς τα ασφαλιστικά ταμεία έχει φτάσει στο εξωφρενικό ποσό των 37 δισ. ευρώ! Αυτούς τους «καλοπληρωτές» επιβραβεύει ο Μητσοτάκης με νέες απαλλαγές εισφορών και μετατροπή των επικουρικών συντάξεων σε «κεφάλαιο κίνησης» για κερδοσκοπικά παιχνίδια και χρηματιστηριακές φούσκες.

Για το εργατικό κίνημα και την Αριστερά δεν χωρά κανένας εφησυχασμός. Ο νέος γύρος επίθεσης στο Ασφαλιστικό πρέπει να ακυρωθεί. Μαζί με τα μέτρα για την προστασία της δημόσιας υγείας, την προστασία των μισθών και των θέσεων εργασίας, οφείλουμε να διεκδικήσουμε την αύξηση της δημόσιας δαπάνης για την κοινωνική ασφάλιση.

Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με μέτρα και εργαλεία αντίληψης πόρων για τη χρηματοδότηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, που δεν θα διαστάζουν να συγκρούονται με την εργοδοσία (επαναφορά των εργοδοτικών εισφορών, έκτακτη φορολόγηση σε κερδοφόρες δραστηριότητες του κεφαλαίου που θα κατευθύνεται στα ασφαλιστικά ταμεία κ.ά.). Υπερασπίζοντας επίμονα τον δημόσιο, υποχρεωτικό, καθολικό και αναδιανεμητικό χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης.

Υπέρβαση του κατακερματισμού σχημάτων - αγωνιστικές δράσεις για την προστασία των εργαζομένων

Σημαντική συνδιάσκεψη του ΜΕΤΑ

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η 3η συνδιάσκεψη του ΜΕΤΑ έγινε στις 20 Σεπτέμβρη, στο φιλόξενο κήπο του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων, με φυσιολογική και διαδικτυακή συμμετοχή δεκάδων αγωνιστριών κι αγωνιστών από πολλούς χώρους δουλειάς.

Συναδέλφισσες, συντρόφισσες και σύντροφοι, από τον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα, συζητήσαμε τις αγωνίες, τις ανησυχίες και τις προτάσεις μας για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, ειδικά μέσα στη δύσκολη και κρίσιμη περίοδο της πανδημίας.

Οι χώροι που δίνουν τον αγωνιστικό τόνο στις κινητοποιήσεις από την καραντίνα ήδη, αλλά και σχεδόν όλο το καλοκαίρι, είχαν σημαντική παρουσία και συμβολή: μαχόμενοι εκπαιδευτικοί, γιατροί και υγειονομικοί, ηθοποιοί-μουσικοί και καλλιτέχνες, νεολαία από τον τουρισμό-επισιτισμό και τις τηλεπικοινωνίες, μηχανικοί, σχολικές καθαρίστριες και εργαζόμενοι-ες στους δήμους, συμβασιούχοι και δημόσιοι υπάλληλοι κατέθεσαν εμπειρίες και σκέψεις.

Οι περιγραφές των προβλημάτων και των σφοδρών αντεργατικών επιθέσεων, που μετά από 10 μνημονιακά χρόνια αντιμετωπίζουν και πάλι οι εργαζόμενες-οι στη χώρα με την «ευκαιρία» (για τους εργοδότες και το κεφάλαιο) του κορονοϊού ήταν κοινές.

Πολύ περισσότερο που οι κίνδυνοι για την εργατική τάξη, τη ζωή και τη δουλειά της δεν «περιορίζονται» στον ιό, αλλά επιβαρύνονται με τις γεωπολιτικές και ιμπεριαλιστικές πολιτικές που επιλέγει η κυβέρνηση και η συναινετική αντιπολίτευση, στη μεσογειακή γειτονιά μας, για τα πετρέλαια των κολοσσών MOBIL, TOTAL, ENI και των ντόπιων συνεργατών τους. Συνυπολογίζοντας τα προβλήματα που προστίθενται από τα υπέρογκα ποσά που κατευθύνονται σε επιθετικούς πολεμικούς εξοπλισμούς, αφαιρούμενα από τις κοινωνικές ανάγκες, η κατάσταση γίνεται εκρηκτική και προκλητική.

Το γενικό τοπίο συμπληρώνεται από την απάνθρωπη και αντιπροσφυγική πολιτική «τύπου Μόρια», που είναι ενδεικτική των προθέσεων κυβέρνησης και συστήματος, προς το σύνολο της εργαζόμενης κοινωνίας: υποτίμηση και αδιαφορία για τη ζωή και τα στοιχειώδη δικαιώματα των φτωχών ανθρώπων.

Οι ιδέες και η πρακτική και αποτελεσματική αντίδραση του κόσμου της δουλειάς απέναντι στα εξωγενή κι ενδογενή ζητήμα-

τα του κινήματος βρέθηκαν στο επίκεντρο της συζήτησης. Ζούμε και δουλεύουμε σε έναν κόσμο που επείγει να τον αλλάξουμε!

Βασικοί παράγοντες

Πιο συγκεκριμένα, οι βασικοί παράγοντες που κυριαρχούν στην περίοδο που έχουμε βρεθεί να δουλεύουμε και να ζούμε και οι οποίοι καθορίζουν τις αντιδράσεις μας είναι οι εξής:

-Η προστασία των εργαζομένων σε δημόσιο & ιδιωτικό τομέα εξαντλείται στην υποχρεωτική και πληρωμένη από τον/την εργαζόμενο/η μάσκα, χωρίς καμιά υποχρέωση από την εργοδοσία (καμιά πρόβλεψη για δωρεάν τεστ, απαιτούμενες άδειες, μέτρα ασφαλείας στον χώρο δουλειάς, διαλείμματα, αύξηση προσωπικού κλπ) και στο 40% τηλε-εργασία, χωρίς σαφείς όρους προστασίας των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Τα υγειονομικά προβλήματα σε σχολεία, παιδικούς σταθμούς, ερ-

γιστικές υποχρεώσεις (εισφορές και μισθούς) των ιδιωτικών επιχειρήσεων, την ώρα που μοιράζει έξτρα φοροαπαλλαγές και μειώσεις φόρων, ενώ υπόσχεται και πιο μόνιμη μείωση του μη μισθολογικού κόστους, δηλ. ραγδαία μείωση των εσόδων των κρατικών ταμείων, με προφανείς συνέπειες της παντελούς απόσυρσης των κοινωνικών υπηρεσιών από τη ζωή των εργατικών στρωμάτων.

-Οι εξαγγελίες του Μητσοτάκη, στο ΔΦ Θεσσαλονίκης, για εξοπλιστικό «πρόγραμμα-μαμούθ» που περιλαμβάνει μαζικές αγορές βλημάτων, πυραύλων, torpilών κ.ο.κ., μαζί με προσλήψεις 15.000 επαγγελματιών «στελεχών» του στρατού (δίπλα στον ήδη υπερμεγέθη ως αναλογία στον πληθυσμό αριθμό των αξιωματικών στην Ελλάδα και δίπλα στους ήδη εν θητεία «επαγγελματίες» ζετίας...).

-Η σύγκριση με τις ακάλυπτες κοινωνικές ανάγκες γίνεται συντριπτική από την

Για να ξεκινήσει και πάλι αυτός ο δρόμος και στην Ελλάδα, μετά την καραντίνα και το αγωνιστικό ρήγμα στο σιωπητήριο από τους υγειονομικούς στις 7 Απρίλη, έχουμε ανάγκη να οργανώσουμε σχετική προπαγάνδα, ενημέρωση από άλλες χώρες και περιοχές, να συνδυάσουμε αιτήματα και κλάδους (πχ παιδεία-υγεία-MMM και άλλα όμως), να παρουσιάσουμε τη συνολική κατάσταση, τις πολιτικές και τις επιλογές, μαζί με όποιες άλλες κινήσεις και σχήματα/ανθρώπους είναι πρόθυμοι, προτείνοντας απεργιακές δράσεις σε χώρους, που να καταλήξουν σε Γενική Απεργία με αιτήματα υγειονομικής κι εργασιακής ασφάλειας.

Ενότητα

Οι ενοποιήσεις των σχημάτων που δρουν στους χώρους εργασίας, κατακερματισμένα και αδύναμα, έχει έρθει η ώρα να κάνουν ορατά και συγκεκριμένα βήματα, χρήσιμα στον κόσμο που αναφέρονται.

Το ΜΕΤΑ έχει κατακτήσει το δικαίωμα να χαρακτηρίζεται «ενωτικό» στην πράξη, έχοντας αποδείξει, σε όλα τα χρόνια της λειτουργίας του, ότι εννοεί την κοινή δράση, δεν φοβάται την υπέρβαση των δομών του και δεν αυτοπεριορίζεται στον χώρο του προκειμένου να αποκομίσει κάποια «οφέλη» για τις δυνάμεις του και μόνο. Η ίδια η ίδρυσή του σήμανε, τότε, ενοποίηση δυνάμεων που κινούνταν παράλληλα.

Όπως αναφέρεται και στην εισήγηση:

«Για εμάς η ύπαρξη και λειτουργία του ΜΕΤΑ δεν αποτελεί αυτοσκοπό. Ιδρύσαμε το ΜΕΤΑ ως εργατική συλλογικότητα, για να συμβάλλουμε στην ενίσχυση των αγώνων και τη βελτίωση της ζωής των εργαζομένων. Στη σημερινή μάλιστα συγκυρία επιβάλλεται να δούμε, αν θέλουμε να συμβάλλουμε θετικά στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα, την συμβολή μας στην συγκρότηση μια ευρύτερης συνδικαλιστικής συλλογικότητας, που να ενώσει συνδικαλιστικές δυνάμεις, αγωνιστές συνδικαλιστές και δραστήριους εργαζόμενους, με τους οποίους έχουμε κοινές αγωνίες και αναζητήσεις και βρεθήκαμε τα τελευταία χρόνια μαζί στους δρόμους, ενάντια στις πολιτικές της λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων, της ανεργίας, του αυταρχισμού και της διέυρυνσης των ελαστικών εργασιακών σχέσεων.

Στο πλαίσιο αυτό απευθυνόμαστε σ' όλους αυτούς τους συνδικαλιστές και τις συλλογικότητές τους και τους καλούμε να συγκροτήσουμε έναν κοινό χώρο συνεύρεσης, συζήτησης, διαλόγου και κοινής δράσης και παρέμβασης, στην προοπτική λειτουργίας μιας κοινής παράταξης που θα συμβάλει στην αναζωογόνηση της ελπίδας και στην ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος».

Αυτή η κατάσταση, με τις ακάλυπτες κοινωνικές ανάγκες, δεν μπορεί να γίνεται «αποδεκτή» από το οργανωμένο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα και πρέπει να σχεδιάσουμε άμεσο χρονοδιάγραμμα παρεμβάσεων και απεργιακών κινητοποιήσεων.

γοτάξια, εργοστάσια τροφίμων, εφορίες, δήμους, νοσοκομεία, ιδιωτικές εταιρίες απλώνονται πάνω στα ήδη υπάρχοντα, οικονομικά και εργασιακά, δημιουργώντας ένα δολοφονικό μίγμα! Η απαγόρευση εργατικών συνελεύσεων και ο εκφοβισμός με αστυνομική καταστολή κάθε δραστηριότητας των εργαζομένων στον ελεύθερο χρόνο τους είναι οι νέες κυβερνητικές πρακτικές, που συμπληρώνουν την εξοργιστική μετατροπή της κρατικής ευθύνης σε «ατομική ευθύνη», αποσειώντας κάθε ευαισθησία από κυβέρνηση κι εργοδοσία για την υγεία και την τύχη του λαού!

-Η κυβερνητική (ΝΔ) πολιτική, αλλά και οι προτάσεις της αξιωματικής αντιπολίτευσης (ΣΥΡΙΖΑ) συμπίπτουν στο αφήγημα «επιδότηση της εργασίας κι όχι της ανεργίας», που σε πιστή μετάφραση σημαίνει επιδοτήσεις της εργοδοσίας με δημόσιο χρήμα και ομήρους τους/τις εργαζόμενους/ες. Στην ουσία το δημόσιο πληρώνει

ΟΕΝΓΕ, κατά την ανακοίνωση της προκήρυξης 24ωρης απεργίας στις 24/9, όπου αναφέρεται η αλήθεια: «αντί για αύξηση των διαθέσιμων κλινών ΜΕΘ έχουμε ΜΕΙΩΣΗ σύμφωνα με τα στοιχεία της ίδιας της ηγεσίας του Υπουργείου Υγείας».

“1.017” στο πρώτο κύμα της επιδημίας, “931” στις 18/09, πολλές από αυτές στα χαρτιά. Το 67% των κλινών ΜΕΘ για Covid-19 είναι ήδη κατεληγμένες και τα δύσκολα είναι μπροστά».

Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να γίνεται «αποδεκτή», είτε ευθέως, είτε δια της διολισθήσεως, από το οργανωμένο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα και πρέπει να σχεδιάσουμε άμεσο χρονοδιάγραμμα παρεμβάσεων, με τη μορφή των απεργιακών κινητοποιήσεων να είναι απαραίτητο όπλο.

Σε Ισπανία και Γαλλία εκπαιδευτικοί, ιδιωτικοί υπάλληλοι και υγειονομικοί έχουν κάνει τα πρώτα βήματα σε αντίστοιχο, απεργιακό, δρόμο.

Επιμέλεια Θοδωρής Πατσατζής

νέα από τους εργατικούς χώρους

ΟΤΕ: Μπούλινγκ, το αποκρουστικό πρόσωπο μιας «ιδανικής» ιδιωτικοποίησης

Του Ιωάννη Τσιφτσή,
εργαζομένου στον ΟΤΕ

Με τρεις συναδέλφους που απεβίωσαν δεχόμενοι πιέσεις από τους προϊστάμενους τους προκειμένου να αποχωρήσουν από την εταιρεία, ξεκίνησε η ενδέκατη «εθελούσια» έξοδος. Οι τρεις αυτοί θάνατοι (δύο στο Μέγαρο κι ένας στην Καβάλα) συνέβησαν σε χρονικό διάστημα λιγότερο των δύο μηνών.

Το 2020 έχουν ήδη αποχωρήσει 450 συνάδελφοι από τις αρχές του έτους. Ωστόσο, η διοίκηση έχει προϋπολογίσει με μειωμένα πακέτα αποχώρησης άλλες χίλιες (1.000!) αποχωρήσεις σε μία «εθελούσια» που αναμένεται να ανακοινωθεί τον Οκτώβρη, αλλά έχει ήδη ξεκινήσει εν κρυπτώ και παραβύστω, με προφορικές κυρίως οχλήσεις. Για να πραγματοποιηθεί ένας τόσο μεγάλος αριθμός αποχωρήσεων με μειωμένα πακέτα, σε μία κατεστραμμένη αγορά εργασίας από τα μνημόνια και τον κορωνοϊό, θα απειλήσουν περίπου τους διπλάσιους, οπότε εκφράζουμε το φόβο ότι θα ξεπεράσουμε σε θανάτους τη France Telekom. Σύμφωνα με πολλές καταγγελίες συναδέλφων, η τρομοκρατία έχει ως βασικό επιχείρημα τη μετακίνηση σε μία θυγατρική αμφιβόλου βιωσιμότητας και με μελλοντικά μειωμένο μισθό, ή, τη μετακίνηση εκτός της πόλης όπου εργάζεται κάποιος, ή, και τα δύο. Υπάρχουν περιστατικά τρομοκρατίας κι ανοιχτού εκβιασμού σε συναδέλφους του ν.1648/86, δηλ. σε ΑΜΕΑ, πολύτε-

κνους και τέκνα αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης.

Ο πρόεδρος του ομίλου ΟΤΕ, σε πρόσφατη πολυσέλιδη συνέντευξή του στο κατεχοχρήν επίσημο έντυπο του συστημικού τύπου («Καθημερινή»), δήλωσε υπερήφανος για τον τρόπο με τον οποίο «έπεισε» τους μετόχους να αποδεχθούν τις «εθελούσιες» των εργαζομένων με ώριμα ή μερικώς ώριμα εργασιακά δικαιώματα.

Προκειμένου, λοιπόν, να είναι «πετυχημένη» και η ενδέκατη «εθελούσια» τα διευθυντικά «στελέχη» της εταιρίας έχουν επιδοθεί σε ένα ανελέητο κυνήγι κεφαλών και δεν πτοούνται ακόμα και με την απώλεια ανθρώπινων ζωών. Το συνεχόμενο εργασιακό bullying έχει κάνει εκρηκτικό το εργασιακό περιβάλλον. Οι περίφημοι managers της αγοράς με τα «κορυφαία» μυαλά (...) και τα αγορασμένα πτυχία από συγκεκριμένα ιδιωτικά κολέγια, αποδεικνύουν ότι το μοναδικό έργο το οποίο έχουν κληθεί να επιτελέσουν στον Όμιλο ΟΤΕ είναι ο εκφοβισμός απλών εργαζομένων, οικογενειάρχων και μη. Στη μοναδική ομάδα που αυξάνουν και διευρύνουν το αντικείμενο είναι οι ψυχολόγοι εργασίας.

Και όλα αυτά συμβαίνουν όταν τα μικτά κέρδη ξεπερνούν το 1 δισεκατομμύριο 300 εκατομμύρια ευρώ το χρόνο (ενώ ήδη έχει αφαιρεθεί ήδη η μισθοδοσία), το EBITDA αυξάνεται και μάλιστα εφεύρυν το δείκτη «προσαρμοσμένο EBITDA μετά από μισθώσεις» προκειμένου να μειώσουν επικοινωνιακά τη μικτή κερδοφορία κατά 100 περίπου εκατομμύρια ευρώ ανά έτος! Επειδή όμως τα κέρδη είναι τόσα πολλά που δεν μπορούν να κρυφτούν, δι-

ένειμαν μέρισμα 260 εκατομμύρια ευρώ και αγόρασαν ιδίες μετοχές (προς «καταστροφή») 140 εκατομμύρια ευρώ, δηλαδή συνολικά 400 εκατομμύρια ευρώ, ποσό που από μόνο του είναι διπλάσιο από τη συνολική μισθοδοσία μας!

Με τέτοιο πακτωλό εκατομμυρίων κι όμως επιμένουν να μην ενδιαφέρονται για τους εργαζομένους και να επιθυμούν με κάθε τρόπο να τους οδηγούν στην έξοδο: Συνεχίζουν να μη θωρακίζουν με επαρκή μέτρα προστασίας τους εργαζομένους της πρώτης γραμμής, να δίδουν στιγμιαία bonus με εξαιρέσεις, να κάνουν μονομερή παράταση της ώρας προσέλευσης στις 11:00 π.μ. (ενάντια στην υπογραφή τους στη ΣΣΕ) και να στέλνουν ανέξοδες ευχαριστήριες επιστολές λίγο πριν στοχοποιήσουν αυτούς που «ευχαριστούν»! Εκεί όπου είναι μόνο εξαιρετικά γαλαντόμοι, είναι στην προσφορά τίτλων θέσεων εργασίας με αγγλικά αρκτικόλεξα, αναρτημένα σε κάποια... job families! Έτσι, «καταφέρνουν» να υποκαταστήσουν τις χρηματικές αμοιβές, τα πτυχία, τα κλιμάκια και τα χρονοεπιδόματα με... τίτλους εργασίας!

Συνδικαλιστικές ηγεσίες

Το συνδικάτο θα έπρεπε να αποτελεί ανάχωμα σε αυτού του είδους τις απάνθρωπες «επιχειρησιακές» πολιτικές. Οι ζωές μας δεν αξίζουν να είναι υποχείριο αδιότακτων «managers». Η εργασιακή «ειρήνη» που επικαλείται το συνδικάτο λόγω της πρόσφατης ΣΣΕ, στην πράξη μεταφράζεται ως απραξία του συνδικάτου στο διαρκώς κλιμακούμενο πόλεμο της διοίκησης. Απαιτούμε να σταματήσουν να θεωρούνται ως εργασιακή μας κανονικότητα τα

εργατικά ατυχήματα και δυστυχήματα, η εντατικοποίηση, η ψυχολογική πίεση για ανέφικτους στόχους και τα αναξιολόγια. Τα πρωτοβάθμια σωματεία και η Ομοσπονδία με ευθύνη των γραφειοκρατικών ηγεσιών τους, κρατάνε μια απαράδεκτη στάση απέναντι στους ωμούς εκβιασμούς προς τους συναδέλφους. Αντί να έχουν προετοιμαστεί για την κλιμάκωση της εργοδοτικής επίθεσης και να μπουν μπροστάρηδες στην αντίδραση των εργαζομένων, αυτοί ή σιωπούν ένοχα ή ψελλίζουν... ικεσίες προς τη διοίκηση να διαπραγματευτεί μαζί τους.

Οι εργαζόμενοι είναι βαθιά ανήσυχoi βλέποντας την κατάντια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που, ενώ συμβαίνουν όλα αυτά και εργαζόμενοι ήδη μετατέθηκαν εκβιαστικά, αυτή δεν έχει προκηρύξει ούτε καν μια 24ωρη απεργία μέχρι σήμερα. Είναι φανερό πως μόνο ο αγώνας των ίδιων των εργαζομένων και η αντίδρασή τους απέναντι στους εκβιασμούς, θα αναγκάσει τους βολεμένους γραφειοκράτες της συνδικαλιστικής ηγεσίας να βγούν μπροστά και να αντιδράσουν στα σχέδια της εργοδοσίας.

Κι ο αγώνας αυτός είναι αγώνας για όλη την εργατική τάξη. Αυτά που συμβαίνουν στον ΟΤΕ δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Ακολουθούν τις μεθοδεύσεις στο χώρο των τραπεζών και των πρώην ΔΕΚΟ, όπου ήδη εκπονούνται «εταιρικά σχέδια μετασχηματισμού» τους αντίστοιχα, με ό,τι σημαίνει αυτό για τους μισθούς και τα εργασιακά δικαιώματα του προσωπικού τους κ.λπ. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να περάσουν αυτά τα σχέδια διότι τότε θα μιλάμε για μια ακόμη ήττα του εργατικού κινήματος.

Αποστολή και καθήκον μας, τα σχέδιά τους να μείνουν στα χαρτιά.

Στις 28/9 η νέα κινητοποίηση σε επισιτισμό-τουρισμό

Της Στέλλας Πετρούλια

Η κυβέρνηση, αντί να εγυνηθεί το εισόδημα των εργαζομένων στον επισιτισμό-τουρισμό και να προστατέψει όλο τον πληθυσμό από μια νέα έξαρση του κορωνοϊού, προτίμησε να ανοίξει ανεξέλεγκτα τον ερχομό τουριστών με αποτέλεσμα οι μεγαλοεργοδότες του τουριστικού κλάδου, να βγάλουν κέρδη ή (ανάλογα με την περίπτωση) να μειώσουν τη χασούρα από την οικονομική κρίση. Αυτό έχει πολλές συνέπειες σε όλους τους υπόλοιπους.

Πρώτον, όλοι είμαστε πλέον υποψήφιοι να νοσήσουμε λόγω της νέας έξαρσης της πανδημίας και δεύτερον οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό-τουρισμό έχουν να αντιμετωπίσουν ακόμη σκληρότερες συνθήκες εργασίας ή... μη εργασίας. Οι εργαζόμενοι του κλάδου έχουν διαλέξει από τα τέλη της σκληρής

καραντίνας που είχε επιβάλει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, να απαντήσουν αγωνιστικά με απεργίες κι κινητοποιήσεις. Το ίδιο αποφάσισαν να κάνουν και τη Δευτέρα 28 Σεπτεμβρίου. Το Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού αποφάσισε να προχωρήσει σε 4ωρη στάση εργασίας (10-14.00) και συγκέντρωση στις 11.00 στο υπουργείο Εργασίας. Πριν από την πανδημία η ανακήρυξη του τουρισμού ως βαριάς βιομηχανίας της χώρας είχε οδηγήσει στην επικράτηση εργασιακής ζούγκλας σε ξενοδοχεία, κέντρα εστίασης κ.λπ. Καταλαβαίνουμε όλοι ότι η προσπάθεια να μη βγουν χαμένοι από την κρίση οι μεγαλοεργοδότες, έκανε τους τελευταίους ακόμη πιο αδίστατους και αυθαίρετους, κάτι στο οποίο έβαλε το χεράκι της με τις αποφάσεις και η κυβέρνηση της ΝΔ.

Οι ενώσεις των εργοδοτών ήταν αυτές που ζήτησαν εγγράφως από την κυβέρνηση, απαξιώνοντας τη δημόσια υγεία, να μην αποκαλύπτονται οι περι-οχές όπου εμφανίζονται κρούσματα.

Όλα τα υγειονομικά πρωτόκολλα δεν ακολουθήθηκαν ή καταστρατηγήθηκαν γιατί το απαίτησαν οι αεροπορικές εταιρείες και οι μεγαλοξενοδοχοί. Ταυτόχρονα με το πρόγραμμα ΣΥΝ-εργασία επιβάλλεται στους εργαζομένους και στον κλάδο του τουρισμού ένας μηχανισμός μείωσης του μισθού και ταυτόχρονα μετατρέπεται η πλήρης απασχόληση σε μερική με το «έτσι θέλω». Οι αναστολές εργασίας στον κλάδο δίνουν τη δυνατότητα να απασχολούνται εργαζόμενοι χωρίς σταθερό ωράριο και πάντα όπως και όποτε το επιθυμεί ο εργοδότης. Μάλιστα 30 μόλις μέρες μετά την αναστολή ο εργοδότης έχει το δικαίωμα να προχωρήσει σε απόλυση του εργαζομένου. Μια ρύθμιση που ανοίγει τη δυνατότητα για μαζικές απολύσεις.

Ταυτόχρονα έρχεται και η απελευθέρωση των υπερωριών, όπως ανακοίνωσε ο ίδιος ο Κ. Μητσοτάκης στη ΔΕΘ, που στον κλάδο σημαίνει ότι το 8ωρο σχεδόν θα καταργηθεί και φυσικά αν

-εξαιτίας της έλλειψης ουσιαστικού σχεδίου αντιμετώπισης της πανδημίας και της ελλιπούς χρηματοδότησης της δημόσιας υγείας- οι εργαζόμενοι στον κλάδο μπουν σε καραντίνα, θα δουλέψουν τσάμπα ατελείωτες υπερωρίες για να καλύψουν τις χαμένες μέρες. Οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας καταργούνται πλήρως με αυτές τις εξαγγελίες και τις ρυθμίσεις. Για όλους αυτούς τους λόγους οι εργαζόμενοι σε τουρισμό-επισιτισμό θα βγουν ξανά και ξανά στο δρόμο, διεκδικώντας τη διασφάλιση των μισθών τους, την υποχρεωτική εφαρμογή των κλαδικών συλλογικών συμβάσεων, μέτρα προστασίας της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων από την Covid-19, απαγόρευση των απολύσεων, επέκταση των επιδομάτων ανεργίας γι' όλο το διάστημα που διαρκεί η ανεργία χωρίς όρους και προϋποθέσεις και διαγραφή των χρεών σε ΔΕΚΟ και τράπεζες όλων όσοι βρίσκονται σε αναστολή εργασίας ή στο πρόγραμμα ΣΥΝ-εργασία.

Συνέντευξη με τον Γιάννη Παπαδόπουλο, αντιπρόεδρο του Συλλόγου Εργαζόμενων στον σχολικό καθαρισμό Βορείου Ελλάδος «Τα Καθαρά Γάντια»

Η καθαριότητα των σχολείων παραμένει ζητούμενο!

Τα σχολεία άνοιξαν στις 14 Σεπτεμβρή, αλλά η καθαριότητα γίνεται μόνο χάρη στις υπεράνθρωπες προσπάθειες των καθαριστριών-στών και μάλιστα χωρίς να έχουν προσληφθεί ως μόνιμο προσωπικό και χωρίς να καλύπτονται τα κενά σε όλα τα σχολεία, παρά μόνο με πολλούς να τρέχουν από σχολείο σε σχολείο για να καθαρίσουν. Η κυβέρνηση προτίμησε να προσλάβει

με ρατσιστική πρακτική μόνο Έλληνες, πετώντας στην ανεργία δεκάδες μετανάστριες-ες εργαζόμενους με χρόνια στον σχολικό καθαρισμό, κάτι που στοιχίζει εν μέσω πανδημίας σε έλλειψη έμπειρου προσωπικού και φυσικά στην κάλυψη όλων των σχολικών μονάδων. Η «Εργατική Αριστερά» μίλησε με τον Γιάννη Παπαδόπουλο, αντιπρόεδρο του Συλλόγου Εργαζόμενων στον σχολικό καθαρι-

σμό Βορείου Ελλάδος «Τα Καθαρά Γάντια» που εξηγεί αναλυτικότερα την κατάσταση, η οποία, όπως φαίνεται, είναι επικίνδυνη για τους εργαζόμενους στο σχολικό καθαρισμό, τα παιδιά και τους εκπαιδευτικούς εξαιτίας της έλλειψης ουσιαστικού σχεδίου και χρηματοδότησης από τη μεριά της κυβέρνησης.

Τη συνέντευξη πήρε η Γιάννα Γαϊτάνη.

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι έχει καλύψει όλα τα κενά στα σχολεία σε ό,τι αφορά την καθαριότητα. Ισχύει κάτι τέτοιο;

Τα σχολεία είναι έτοιμα να ανοίξουν λέγανε. Μήνες τώρα η κυβερνητική προπαγάνδα μας λέει ότι το επιτελικό κράτος είναι πάντα εδώ. Μήνες τώρα προσπαθούμε να δούμε πού ακριβώς. Όπως σε έναν σωρό άλλους τομείς έτσι και στον τομέα της σχολικής καθαριότητας μόλις την Πέμπτη 10 του Σεπτεμβρή στη Θεσσαλονίκη αλλά και στην υπόλοιπη Ελλάδα υπεγράφησαν οι συμβάσεις εργασίας των σχολικών καθαριστριών-στών. Τέσσερις μέρες δηλαδή πριν ανοίξουν τα σχολεία μεσολαβούντος και ενός Σαββατοκύριακου.

Προσλήφθηκαν όλες οι καθαρίστριες που δούλευαν πέρσι στα σχολεία; Και οι μετανάστριες;

Σε αριθμό έχουν προσληφθεί περίπου τα ίδια άτομα. Τι άλλαξε όμως σε ουσία; Πάρα πολλές συμβάσεις, σχεδόν οι μισές, που μετατράπηκαν σε συμβάσεις μερικής απασχόλησης δηλαδή συμβάσεις ζωρης εργασίας, καθιστούν τον καθαρισμό πολλών σχολείων σχεδόν αδύνατο. Πάρα πολλούς άλλους συνά-

δελφους τους στέλνουν και σε -τουλάχιστον- δεύτερο σχολείο ή νηπιαγωγείο ώστε όχι μόνο ο φόρτος εργασίας γίνεται αφόρητος, αλλά πολλές φορές και ο χρόνος μετάβασης όσο κοντά και να είναι η δεύτερη θέση «ζορίζει».

Σε πολλές περιοχές, όπως στον Λαγκαδά, όλες οι συναδέλφισσες-φοι δουλεύουν με ζωρες συμβάσεις αναγκαζόμενες πολλές φορές να μεταφέρονται από χωριό σε χωριό με δικά τους έξοδα και μέσα σ' αυτό το τρίωρο να καθαρίζουν τους δυο η και περισσότερους χώρους που τους τοποθέτησαν. Μάλιστα κάποιοι αντιδήμαρχοι προσπαθούν να τις φοβίσουν λέγοντας τους πως θα πρέπει να δουλέψουν και «καμιά ωρίτσα παραπάνω» χωρίς μάλιστα ανταμοιβή. Παρόμοια πράγματα μας διηγούνται οι συναδέλφισσες-φοι από όλα σχεδόν τα μέρη της Ελλάδας. Από το νομό Καρδίτσας, το νομό Πέλλας και αλλού. Συναδέλφισσα στον νομό Κιλκίς πρέπει να διανύει απόσταση 40 χιλιομέτρων για να πάει στον τόπο εργασίας της.

Επίσης οι ζωρες στερούνται εργατικών δικαιωμάτων: Ούτε ταμείο ανεργίας τους δυο μήνες το καλοκαίρι παίρνουν και τα ένσημά τους είναι υποβαθμισμένα. Όσες δε συναδέλφισσες-φοι βρίσκονται λίγο πριν από τη συνταξιοδότηση, θα πρέπει

να δουλέψουν περισσότερο χρόνο για να μπορέσουν τελικά να τα καταφέρουν. Προσλήφθηκαν οι περισσότεροι συνάδελφοι έκτος από τους «μη Έλληνες». Οι περισσότεροι μετανάστες συνάδελφοι που δούλευαν πάρα πολλά χρόνια στον σχολικό καθαρισμό, όσοι δεν ήταν από Κωνσταντινούπολη, Βόρεια Ήπειρο κ.λπ. και γενικά οι μη παροικούντες την Ιερουσαλήμ αποκλείστηκαν μόνο γιατί δεν είχαν την ελληνική υπηκοότητα.

Τηρούνται όλα τα μέτρα ασφαλείας; Είναι επαρκής ο εξοπλισμός και οι οδηγίες που σας έχουν δοθεί;

Όσον αφορά τα μέτρα ασφαλείας στα σχολεία... Χαχαχα. Ας είμαστε καλά οι συναδέλφισσες και οι συνάδελφοι καθόσον δεν μας έχει ειπωθεί καμιά κουβέντα για το τι πρέπει να γίνει, πού πρέπει να γίνει, πώς πρέπει να γίνει και γιατί. Οι φιλότιμες προσπάθειες των διευθυντών και των εκπαιδευτικών δεν αντικαθιστούν μια υπεύθυνη ενημέρωση και πληροφόρηση. Μέσα ατομικής προστασίας δεν υπάρχουν. Γάντια παίρνουμε πάλι από τις φιλότιμες προσπάθειες των διευθυντών. Μάσκες μας δόθηκαν δύο ανά συνάδελφο από το Δήμο Θεσσαλονίκης και

μάλιστα όχι σε όλους παρά μόλις την Παρασκευή 18 του Σεπτεμβρή. Για ποδιές, καλύπτρες παπουτσιών και άλλα τινά, όσα αναφέρουν δηλαδή τα δικά τους μέτρα, αυτά είναι στην σφαίρα του ονείρου.

Είχατε συμπαράσταση από εκπαιδευτικούς, γονείς και μαθητές;

Δεν γνωρίζω αν σε κάποια σχολεία υπάρχουν συμπαρασάτες από γονείς και εκπαιδευτικούς στο έργο μας, αλλά ακόμη όλοι ψάχνονται να δούνε πώς θα συνεχιστεί αυτή η κατάσταση. Βεβαία η ομοσπονδία γονέων και κηδεμόνων κεντρικής Μακεδονίας έχει σταθεί πολλές φορές στο πλάι μας και ζητάει για εμάς, όπως και όλα τα σωματεία μας, συμβάσεις αορίστου χρόνου. Επίσης κατά καιρούς στο πρόσφατο παρελθόν πολλές ΕΛΜΕ έβαλαν παρόμοιες ανακοινώσεις.

Και κάτι τελευταίο. Οι συνάδελφοι της ΠΟΕ-ΟΤΑ αντί να στέλνουν εκφοβιστικές επιστολές στους συναδέλφους μας ότι αν δεν γίνουν μέλη στην ΠΟΕ-ΟΤΑ, ότι θα είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν 8 ώρες αντί των 6,5 που έχουν υπογράψει και ότι δεν θα έχουν πρόσβαση σε αναρωτικές άδειες, καλά θα κάνουν να βοηθήσουν να διορθώσουμε την κατάσταση και όχι να ψάχνουν για «έτοιμο φαγητό».

Στις 8 Οκτώβρη απεργούν κούριερ και ντελιβεράδες

Κάλεσμα για 24ωρη απεργία σε κούριερ, διανομείς, ντελιβεράδες και υπαλλήλους εξωτε-
ρικών εργασιών, απευθύνει το Σωματείο Βάσης Εργαζόμενων Οδηγών Δικύκλου (ΣΒΕΟΔ). Είναι μια απεργία που οργανώνεται εδώ και 2 μήνες στα πρότυπα της εντυπωσιακής απεργίας που είχε πραγματοποιηθεί τον Απρίλη του 2019 όταν οι εργαζόμενοι στον κλάδο είχαν πλημμυρίσει το Σύνταγμα με τα μηχανάκια τους, κερδίζοντας τότε την ψήφιση του νόμου 4611/2019.

Με το νόμο αυτό πολλοί εργαζόμενοι στον κλάδο είδαν να τους χορηγούνται κράνη, εταιρικά μηχανάκια, είδαν να τους πληρώνονται οι βενζίνες και να τους μπαίνουν σωστά τα ένσημά τους. Είδαν να πληρώνονται κανονικά τους μισθούς τους και να παίρνουν και κάποιες αυξήσεις.

Ο ΣΒΕΟΔ και πάλι οργανώνει αυτή την απεργία την Πέμπτη 8 Οκτώβρη, καλώντας σε συγκέντρωση και μοτοπορεία στις

11.00 στο πεδίο του Άρεως. Το σωματείο αρκετό καιρό τώρα προσπαθεί να φτάσει το μήνυμά της κινητοποίησης σε κάθε χώρο εργασίας και να γίνουν κατανοητοί οι λόγοι της απεργίας από όλη την κοινωνία. Πολύ περισσότερο μέσα στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί εξαιτίας του κορωνοϊού και τα αντεργατικά μέτρα που έχουν παρθεί και έχουν πλήξει τον κλάδο.

Τα 8ωρα και το πενήνήμερο, με τον εκβιασμό της απόλυσης και της ανεργίας -που έχει εκτιναχθεί λόγω της πανδημίας- έχουν καταργηθεί, την ίδια ώρα που αποδυναμώθηκε πλήρως το Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας. Οι εργαζόμενοι όπως χαρακτηριστικά γράφει σε σχετική του ανακοίνωση ο ΣΒΕΟΔ δεν θα κάνουν τις «πάπιες» αφήνοντας τους εργοδότες να αλωνίζουν. Άλλωστε ο κλάδος ήταν από αυτούς που δεν σταμάτησαν να εργάζονται ούτε κατά τη διάρκεια της σκληρής καραντίνας που επέβαλε η κυβέρνηση.

Και αυτό παρότι οι εργοδότες δεν τηρούν κανένα μέτρο υγιεινής και ασφάλειας

και χωρίς να ικανοποιούν το πάγιο αίτημα των εργαζόμενων για βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα. Εκμεταλλευόμενες την κατάσταση οι μεγάλες εταιρείες ταχυμεταφορών αυγάτισαν τα κέρδη τους υποχρεώνοντας τους εργαζόμενους να δουλεύουν αδήλωτες υπερωρίες, αλλά και τα Σαββατοκύριακα, καθώς και να πληρώνονται με το κομμάτι. Για να χτυπήσουν τα δικαιώματα των εργαζόμενων χρησιμοποίησαν ακόμη και ταξιτζήδες και εταιρείες ταξί.

Βασικό αίτημα της απεργίας, εκτός από το να εφαρμοστεί από όλους τους εργοδότες ο νόμος 4611/2019, είναι επίσης να μην ανακληθεί η εγκύκλιος με αριθμό πρωτοκόλλου 29613/1754 της 1ης Ιουλίου 2019 που ξεκαθαρίζει πως στο επίδομα χρήσης και συντήρησης δεν περιλαμβάνεται η βενζίνη, που πληρώνεται ξεχωριστά. Η κυβέρνηση έθεσε την εγκύκλιο υπό ανάκληση και δεν έχει δεχθεί να συναντήσει τους εργαζόμενους από τον Μάρτιο του 2020. Αυτό ήταν το «ευχαριστώ» της κυβέρνησης «στους

ήρωες του κορωνοϊού» όπως ανέφερε τους εργαζόμενους στον κλάδο, δικό της τηλεοπτικό σποτ.

8 ΟΚΤΩΒΡΗ 2020
ΑΠΕΡΓΙΑ
ΚΟΥΡΙΕΡ - ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ
ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΙΚΟΥΝ

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ Ν. 4611/2019
Μετα Αρμενία Πρωτοδικείο (ΠΔΕ) - Εργατικό Κέντρο
Απόφαση 1101, για την άσκηση αγωγών, και οι δικαστικές αποφάσεις

ΕΝΣΗΜΑ ΒΑΡΕΑ ΚΑΙ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΡΡΥΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
(Ενέργειες) - Εργατικό Κέντρο - Σωματείο εργαζομένων κλάδου

ΕΝΙΑΙΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 11:00 Π. ΑΡΕΩΣ

ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ

Συνέντευξη με τη Μερόπη

Να ακούσουμε τη

Την ώρα που η κυβέρνηση επικαλείται την ατομική ευθύνη για την αντιμετώπιση της πανδημίας, τα νοσοκομεία της χώρας βρίσκονται στα πρόθυρα κατάρρευσης. Οι γιατροί και όλο το υγειονομικό προσωπικό έχουν αφεθεί να παλεύουν αθωράκιστοι απέναντι στον ιό. Η ραγδαία αύξηση των κρουσμάτων και πολύ περισσότερο των διασωληνωμένων δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί μόνο με τα περιοριστικά μέτρα και τη χρήση μάσκας. Χρειάζεται να δοθούν λεφτά προκειμένου να ενισχυθεί σημαντικά το δημόσιο σύστημα υγείας. Η Μερόπη Μανταίου, πνευμονολόγος στο νοσοκομείο αναφοράς «Σωτηρία», μίλησε στην ΕΑ για όλα τα παραπάνω και μας δίνει μια πλήρη εικόνα της κατάστασης.

? Μερόπη διανύουμε ήδη το δεύτερο κύμα της πανδημίας. Πώς κρίνεις τη μέχρι τώρα κυβερνητική διαχείριση;

Ανεπαρκή την κρίνω, το λιγότερο που μπορώ να πω. Ήταν πρόχειρη και αποσπασματική. Τα μέτρα που έπαιρναν, οι ίδιοι τα αναίρουν. Πρώτα απ' όλα παρέλειψαν τελείως τις ΜΕΘ, τις έβγαλαν από το παιχνίδι. Τα νοσοκομεία δεν εξοπλίστηκαν, παρά τις προειδοποιήσεις, και υποστήριζαν απλώς ότι «δε θα έχουμε άλλα κρούσματα». Στα σχολεία δεν πήραν καθόλου επαρκή μέτρα, δεν αυξήσανε τις αίθουσες και δε μείωσαν καθόλου τον αριθμό των μαθητών μέσα. Έπρεπε να προσλάβουν προσωπικό και δεν πήρανε. Το καλοκαίρι στα καράβια, ενώ η πληρότητα ξεκίνησε με 60%, έφτασε στο 100% γιατί διαμαρτύρονταν οι πλοιοκτήτες, τα αεροπλάνα πετούσαν επίσης με πληρότητα 100% με ευθύνη λέει των επιβατών. Πράγματα απίστευτα, που τα περιμένεις μεν από αυτή την κυβέρνηση, αλλά εδώ έχουμε να κάνουμε

με ανθρώπινες ζωές.

? Η κατάσταση στο «Σωτηρία», που είναι και νοσοκομείο αναφοράς, ποια είναι αυτή τη στιγμή;

Το «Σωτηρία» είναι πάρα πολύ πιεσμένο. Προσωπικό δεν έχει έρθει καθόλου. Έχει βγει και μια ανακοίνωση από την πενταμελή επιτροπή γι' αυτό, που γράφει και πιο πολλές λεπτομέρειες. Δηλαδή ότι δεν έχουνε γίνει προσλήψεις, οι γιατροί που είχαν έρθει ήταν γιατροί με τρίμηνες και ετήσιες συμβάσεις. Για τις ΜΕΘ δε ελάχιστοι. Έχουν έρθει υπότροφοι από το πανεπιστήμιο στις πανεπιστημιακές κλινικές αλλά με λεφτά του πανεπιστημίου όμως. Ελάχιστοι και αυτοί. Είχαν έρθει και κάποιοι με αποσπάσεις από άλλα νοσοκομεία, οι περισσότεροι εκ των οποίων έχουν γυρίσει πίσω. Οι αποσπάσεις ήταν εξάμηνες, τελείωσαν και ξαναγύρισαν πίσω.

? Οι κλινικές που σηκώνουν το βάρος αυτή τη στιγμή θα αντέξουν το επόμενο διάστημα;

Οι λίγες κλινικές που σηκώνουν όλο το φόρτο αυτή τη στιγμή καλούνται με ελάχιστο προσωπικό να ανταπεξέλθουν. Αναγκάζονται να εφημερεύουν ένας-ένας οι γιατροί, που είναι ανήκουστο για τον covid-19, γιατί πρέπει να είσαι επαρκώς ντυμένος και οι κανόνες υγιεινής και ασφάλειας λένε ότι δεν μπορείς να είσαι ντυμένος πάνω από τέσσερις ώρες. Κι όμως οι κλινικές αυτές δέχονται περιστατικά επί 24ώρου βάσεως με έναν εφημερεύοντα και έναν on call, με εφημερία από το σπίτι δηλαδή. Μας έστειλε και ένα χαρτί ο διοικητής ότι πρέπει να κάνουμε όσες εφημερίες χρειάζεται για να γεμίζουμε το πρόγραμμα. Δηλαδή αν για παράδειγμα είναι δύο γιατροί σε μία κλινική, πρέπει να κάνουν από 15 ο καθένας.

? Με τη ραγδαία αύξηση των κρουσμάτων και των διασωληνωμένων έχει υπάρξει κάποια μέριμνα για τις ΜΕΘ;

Είδα τώρα, ότι θέλουνε να ανοίξουνε λέει 12 επιπλέον κρεβάτια ΜΕΘ στο «Σωτηρία». Υπάρχει μία ΜΕΘ που προς το παρόν παίρ-

Κινητοποιήσεις εξήγγειλαν η ΟΕΝΓΕ και η ΠΟΕΔΗΝ για τις 24 Σεπτέμβρη και τις 15 Οκτώβρη αντίστοιχα

Απεργίες στην Υγεία

Του Αντώνη Καραβά

Εικοσιτετράωρες πανελλαδικές απεργίες προκήρυξαν η Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ) και η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία. Όπως και στις 7 Απρίλη, στην πρώτη φάση της πανδημίας, έτσι και τώρα οι νοσοκομειακοί γιατροί έρχονται και πάλι να δώσουν το μήνυμα για μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης απέναντι στην πανδημία.

Η κυβέρνηση σχεδίασε με κέντρο τα επιχειρηματικά συμφέροντα του τουρισμού και εκτέλεσε τη δημόσια υγεία αφήνοντάς τη απροστάτευτη παρά το ότι είχε το χρόνο και τα χρήματα για να τα διαθέσει για προσλήψεις προσωπικού, αγορά μοριακών αναλυτών και δημιουργία υποδομών. Τώρα αφήνει μεγάλες περιοχές της Αττικής χωρίς Μονάδες Εντατικής Θεραπείας (ΜΕΘ). Για παράδειγμα στη Δυτική Αττική, τόσο το Αττικόν όσο και το Θριάσιο νοσοκομείο που διέθεταν 2 μονάδες ΜΕΘ

τις μετέτρεψαν και τις 2 σε μονάδες για Covid-19 και έτσι δεν μπορούν πλέον να αντιμετωπίσουν άλλα επείγοντα περιστατικά που θα χρειάζονται νοσηλεία σε ΜΕΘ.

Όλα στους ιδιώτες είναι το μήνυμα που έστειλε η κυβέρνηση στην περίπτωση του θέματος με τα αντιδραστήρια των μοριακών αναλυτών, όταν μετά τη σχετική ανακοίνωση του Εθνικού Κέντρου Αιμοδοσίας η 1η ΥΠΕ έδωσε τα στοιχεία συγκεκριμένης ιδιωτικής εταιρίας για να σπεύσουν τα νοσοκομεία να συμβληθούν με το συγκεκριμένο διαγνωστικό κέντρο! Αντί να επιτάξει ιδιωτικά νοσοκομεία και κλινικές η κυβέρνηση επιτάσσει άλλες ΜΕΘ πετώντας κόσμο εκτός των δημόσιων νοσοκομείων.

Στα νοσοκομεία αν δε θέλουμε να γίνει μακελειό με τη νέα έξαρση του Covid-19 δεν αρκεί να επαναπαυτούν στις ως τώρα προσλήψεις μόλις 450 επικουρικών (με συμβάσεις δηλαδή γιατρών). Χρειάζονται προσλήψεις τουλάχιστον 25.000 γιατρών και νοσηλευτών για να αντιμετωπιστεί η πανδημία. Χρειάζεται αγορά μοριακών αναλυτών και αντιδραστηρίων για να μπορούν να γίνονται καθημερινά τεστ σε όλο το υγειονομικό προσω-

πικό τους εκπαιδευτικούς κ.λπ. Είναι κρίσιμο η απεργία των γιατρών στις 24 Σεπτέμβρη να είναι η αρχή για να υπάρξουν κοινές κινητοποιήσεις των υγειονομικών με τους εκπαιδευτικούς και όσους σκοπεύουν να αντισταθούν στα μέτρα της κυβέρνησης για να σωθούν οι επιχειρηματίες και να την πληρώσει ξανά ο λαός. Το σύνθημα της ΟΕΝΓΕ

μόνο ο λαός μπορεί να σώσει το λαό, χρειάζεται να γίνει πράξη. Όπως στην πανυγειονομική απεργία του Ιούνη έτσι και τώρα οι υγειονομικοί χρειαζόμαστε τη συμπαράσταση όλων. Όλων όσων δίνουμε καθημερινά τον αγώνα για να γλιτώσουν από τον Covid-19. Καμιά ζωή να μη χαθεί για τα κέρδη των καπιταλιστών!

Μανταίου, γιατρό στο «Σωτηρία»

Φωνή των γιατρών!

ναι άλλα περιστατικά, δεν παίρνει covid-19. Ή αυτή θα ανοίξουν ή θα βάλουν τη ΜΑΦ που δεν είναι κανονική μονάδα, είναι Μονάδα Αυξημένης Φροντίδας. Επίσης σκεφτόντουσαν να κάνουν τη ΜΕΘ εμφραγμάτων, που όμως είναι άλλης ποιότητας ΜΕΘ. Για όλα αυτά μπορεί να βρούμε και κρεβάτια και αναπνευστήρες, το θέμα είναι ότι δεν υπάρχει έμπειρο προσωπικό να τα δουλέψει! Ούτε νοσηλευτές ούτε γιατροί. Μόνο λίγοι νοσηλευτές με διεισδυτικές συμβάσεις ήρθαν. Παιδιά, όμως που μόλις έχουν τελειώσει τις σχολές και χωρίς καμία εμπειρία. Γιατροί δεν έχουν έρθει.

? Το υγειονομικό προσωπικό είναι εκτεθειμένο στον ιό. Υπάρχει ανησυχία;

Ευτυχώς τα κρούσματα σε γιατρούς είναι σποραδικά μέχρι τώρα. Πρόληψη όμως δεν υπάρχει! Τα ρούχα τα βρίσκουμε με το σταγονόμετρο, άδειες ειδικού σκοπού δεν έχουν δοθεί. Υπάρχει προσωπικό που είναι ευαίσθητο. Εγώ ως πούμε ανήκω στις ευπαθείς ομάδες γιατί έχω πάθει εμφραγμα. Δεν έχω πάρει μέχρι τώρα άδεια ειδικού

σκοπού, δε μου εγκρίθηκε. Το ίδιο και για κανέναν από το προσωπικό. Και όταν κάνεις περισσότερες βάρδιες είναι λογικό να εκτίθεται περισσότερο στον ιό. Γιατί αν για παράδειγμα αντί για 3 εφημερίες κάνεις 6, και εκτίθεται πιο πολύ και κουράζεσαι πιο πολύ και υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες διασποράς. Πράγμα που δεν είναι ασφαλές ούτε για εμάς, ούτε για τους ασθενείς.

? Ποια πιστεύεις ότι είναι η πρόθεση της κυβέρνησης αυτή τη στιγμή;

Νομίζω ότι δεν ξέρουν πως θα το διαχειριστούν όλο αυτό. Νομίζω ότι το πάνε «βλέποντας και κάνοντας». Γιατί όταν τον Αύγουστο εμείς διαμαρτυρόμασταν και λέγαμε ότι δε βγαίνουν οι εφημερίες μας για το Σεπτέμβρη, μας έλεγαν «καθίστε να βγει ο Αύγουστος πρώτα». Αυτοί θα παρακαλάνε στον «ύψιστο» για να μη γίνει πιο μεγάλη η ιστορία. Νομίζω όμως ότι έχουμε όλες τις προδιαγραφές έτσι όπως είμαστε, να γίνουμε Ιταλία. Τα κρούσματα πληθαίνουν, η διασπορά μεγαλώνει, τα

σχολεία θα έχουν προβλήματα απ' ότι φαίνεται. Δυστυχώς πάμε για μεγάλες ιστορίες. Το σύστημα υγείας έχει ήδη αρχίσει και καταρρέει.

? Ποια είναι τα πιο βασικά αιτήματα των γιατρών και του υπόλοιπου υγειονομικού προσωπικού τώρα που μιλάμε;

Τα βασικά μας αιτήματα είναι να γίνουν εδώ και τώρα μόνιμες προσλήψεις, να γί-

νουν μάλιστα πρόσθετες προσλήψεις για αυτό το διάστημα, να δώσουν κίνητρα, να αυξήσουν τους μισθούς των υγειονομικών, να υπάρχει επαρκής εξοπλισμός και μέσα για την προστασία μας και να επιταχθούν ιδιωτικές μονάδες. Και λεφτά προφανώς υπάρχουν. Δίνουν λεφτά για τις φρεγάτες και τα αεροπλάνα, για τα κανάλια και για τις ζαρτινιέρες και δε δίνουν εκεί που υπάρχει πραγματικά ανάγκη. Είναι απίστευτο.

Μαδρίτη: Μετατρέπουν τις φτωχές γειτονιές του νότου σε γκέτο λόγω κορονοϊού

Αντίσταση στα ρατσιστικά lockdown

Της Κατερίνας Σεργίδου

Λαϊκή οργή προκάλεσε η απόφαση της δεξιάς τοπικής κυβέρνησης του PP στην Αυτονομία της Μαδρίτης δια στόματος της προέδρου Ισαμπέλ Αγιούσο και του κυβερνητικού εκπροσώπου Ιγνάσιο Αγουάδο, για περιορισμό στις μετακινήσεις λόγω κορωνοϊού, μόνο στις πιο φτωχές γειτονιές της Μαδρίτης. Τα μέτρα ανακοινώθηκαν την Παρασκευή 18 Σεπτεμβρίου και έχουν αρχίσει να εφαρμόζονται ήδη από τη Δευτέρα 21 Σεπτεμβρίου. Ο Συναγερμός έχει σημάνει λόγω της ραγδαίας αύξησης κρουσμάτων.

Συγκεκριμένα τα μέτρα προβλέπουν τον περιορισμό στην ελευθερία κινήσεων για 850.000 κατοίκους των πιο φτωχών περιοχών της Μαδρίτης που αποτελούν το 13% του συνολικού πληθυσμού της πρωτεύουσας. Οι κάτοικοι αυτών των περιοχών θα μπορούν να βγαίνουν από τη γειτονιά τους μόνο για λόγους πρώτης ανάγκης. Σε αυτές τις περιοχές ειδικά τα πάρκα παραμένουν κλειστά ενώ μπαρ και εστιατόρια θα πρέπει να μειώσουν τη λειτουργία τους κατά 50%.

Η ανακοίνωση των μέτρων προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις, αφού πρόκειται για ένα ακραίο ταξικό μέτρο γκετοποίησης και στιγματισμού των πιο φτωχών

ανθρώπων της πρωτεύουσας. Μέσω κοινωνικών δικτύων, με πρωτοβουλία αριστερών και κοινωνικών οργανώσεων, οργανώθηκαν διαδηλώσεις σε όλες τις γειτονιές που πλήττονται αλλά και σε αρκετές ακόμα και συναντήθηκαν στην οδό Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα. Το κεντρικό σύνθημα των κινητοποιήσεων ήταν: Για την αξιοπρέπεια του νότου, παραλύουμε τη Μαδρίτη. Αγιούσο Παραίτησου.

Οι κάτοικοι κατέβηκαν στο δρόμο χτυπώντας ρυθμικά κατασρόλες και φωνάζοντας συνθήματα όπως:

«Αγιούσο παραίτησου!», «Λιγότερη αστυνομία περισσότερη υγεία». «Όχι στον ταξικό περιορισμό», «Πρώτα καταστρέφουν τις γειτονιές μας και μετά μας περιορίζουν».

Μια διαδηλώτρια έλεγε «Δεν μπορούν να περιορίζουν μόνο εμάς! Η όλους ή κανέναν».

Οι δυνάμεις του Podemos επιχείρησαν να διαχωριστούν και από την κυβέρνηση Σάντσεζ που κράτησε ουδέτερη στάση απέναντι στα μέτρα της τοπικής κυβέρνησης. Ο πρωθυπουργός Πέδρο Σάντσεζ ψέλλισε μόνο ότι πρέπει να «βρεθούν και άλλες λύσεις».

Κάλεσμα για Γενική Απεργία

Με πιο ριζοσπαστικές προτάσεις εμφανίστηκαν στις γειτονιές και στα κοινωνικά δίκτυα οι αγωνίστριες-ες των Αντικαπιταλιστάς, κάνοντας λόγω για Γενική Απερ-

για. Το κεντρικό σύνθημα του καλεσματος για Γενική Απεργία είναι:

«Αν περιορίσουν τις γειτονιές και τους λαούς του νότου εμείς θα παραλύσουμε τη Μαδρίτη. Γενική Απεργία για να διώξουμε την Αγιούσο και τον Αγουάδο. Έκτακτο φόρο στις μεγάλες περιουσίες για να καλυφθούν οι κοινωνικές ανάγκες. Επίταξη των ιδιωτικών μονάδων υγείας και εκπαίδευσης. Να πληρώσουν οι πλούσιοι».

Ο Ραούλ Καμάργο πρώην βουλευτής του τοπικού κοινοβουλίου και εκπρόσωπος τύπου των Αντικαπιταλιστάς δήλωσε ανάμεσα σε άλλα στο λογαριασμό του στα κοινωνικά δίκτυα:

Ενάντια στον ταξικό περιορισμό στις λαϊκές περιοχές, αυτές που έχουν χτυπηθεί περισσότερο από όλες από την πανδημία, καλούμε όλες τις κοινωνικές οργανώσεις των γειτονιών του νότου σε μια Γενική Απεργία που θα διώξει την Αγιούσο και τον Αγουάδο. Θέλουμε περισσότερους ελέγχους για κρούσματα, περισσότερο υγειονομικό προσωπικό. Η Αγιούσο και ο Αγουάδο καταστρέφουν τη Μαδρίτη. Έχουν βαλθεί να στραφούν ενάντια στο νότο μας, ενάντια στην εργατική τάξη, τις μετανάστριες και τους μετανάστες, ενάντια στον κόσμο μας, ενάντια στην πλειοψηφία. Για να τους διώξουμε χρειάζεται μια αντίστοιχη δυνατή απάντηση. Όχι στον θεσμικό ρατσισμό. #ΑγιούσοΠεριορίσουΕσύΠρώτη.

si confinan los barrios y pueblos del sur
paramos madrid

huelga
general
para echar a Ayuso y Aguado

Impuesto extraordinario a las grandes fortunas
para cubrir necesidades sociales.
Expropiación de la sanidad y educación privada.
Todos los recursos para la pública.

#QuePagueLosRicos

anticapitalistas
madrid

Η δίκη της Χρυσής Αυγής φτάνει στο τέλος της και το αποτέλεσμα της θα κρίνει τις προοπτικές του εναπομείναντος κόμματος του Μιχαολιάκου αλλά και των θραυσμάτων του (κόμμα Λαγού, κόμμα Κασσιδιάρη). Στη συνέντευξη που ακολουθεί, ο Κώστας Παπαδάκης κάνει τον απολογισμό της δικαστικής μάχης, του ρόλου της Πολιτικής Αγωγής, των δυνάμεων που στήριξαν την προσπάθεια καταδίκης των νεοναζί και του αντιφασιστικού κινήματος αυτά τα 5 χρόνια.

Η κινηματική παρέμβαση, η έκφραση της κοινωνικής αντιφασιστικής πλειοψηφίας στη δίκη χρειάζεται να κορυφωθεί στην τελική ευθεία. Ήδη κείμενα υπογραφών, ιντερνετικές καμπάνιες, ψηφίσματα, καλέσματα φορέων, τοπικές δράσεις «στρώνουν το δρόμο» προς την ιστορική 7η Οκτώβρη. Εκείνη την ημέρα υπάρχει η δυνατότητα για μια μαζική αντιφασιστική συγκέντρωση που θα απαιτήσει την καταδίκη των νεοναζί δολοφόνων.

Η μαζικότητα, η σύνθεση κι ο παλμός της διαδήλωσης της επετείου της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα (βλ. δίπλα) έστειλε ήδη ένα ηχηρό μήνυμα. Η Χρυσή Αυγή έχει ήδη υποστεί μια πολιτική ήττα: στις εκλογές «αποφάνθηκε» ήδη η κοινωνία και ακολούθησε η κρίση και τα διαλυτικά φαινόμενα στο εσωτερικό της. Αλλά θα είναι κρίσιμο να ηττηθεί και δικαστικά: για δικαιοσύνη για τα θύματά της και τις οικογένειές τους, αλλά και για να μην ξαναυπάρξουν άλλα. Για την αποτύπωση του πραγματικού κοινωνικού συσχετισμού, ανάμεσα στα τμήματα του βαθέος κράτους που δια της Εισαγγελέως επιχειρούν να βγάλουν τους μαχαιροβγάλτες αθώους και τη μεγάλη λαϊκή πλειοψηφία που φωνάζει «Δεν είναι αθώοι».

Στις 7 Οκτώβρη διαδηλώνουμε μαζικά, με στόχο να ολοκληρώσουμε νικηφόρα έναν κύκλο αντιπαράθεσης που πάει πάρα πολλά χρόνια πίσω. Διαδηλώνουμε με την επίγνωση ότι θα κλείσει μόνο ένας κύκλος. Θα χρειαστεί να παραμείνουμε στους δρόμους κι ενεργοί στα σχολεία, τις σχολές, τις γειτονιές μας για να μην επιτρέψουμε στο φασισμό να ξανασηκώσει κεφάλι, για να αντιμετωπίσουμε κάθε νέα εκδοχή ακροδεξιάς που ίσως επιχειρήσει να «καλύψει το κενό», για να οργανώσουμε την αντιρατσιστική ταξική αλληλεγγύη ως «αντίσωμα» στον ιό του ρατσισμού που τρέφει η κυβέρνηση κι από τον οποίο τρέφεται η ακροδεξιά. Να τελειώνουμε με τη Χρυσή Αυγή, να συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια στις ιδέες και τις πολιτικές που ανοίγουν το δρόμο σε τέτοια μορφώματα.

Πέντε χρόνια μετά, η δίκη της Χρυσής Αυγής φτάνει στο τέλος της. Ο συνήγορος της πολιτικής αγωγής, Κώστας Παπαδάκης, μιλάει στην ΕΑ για τη σημασία της καταδίκης των νεοναζί αλλά και για όλη τη δικαστική και πολιτική μάχη που δόθηκε τα προηγούμενα χρόνια. Τη συνέντευξη πήρε ο Νικόλας Κολυτάς.

Στις 7 Οκτωβρίου ολοκληρώνεται η πορεία μιας μακροχρόνιας δίκης που είχε τόσο δικαστικό όσο και πολιτικό ενδιαφέρον. Ένα πρώτο απολογιστικό σχόλιο αυτής της διαδικασίας;

Η διεξαγωγή της δίκης ξεκίνησε 20 του Απριλίου 2015 και η ακροαματική διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 2020 έχοντας πραγματοποιήσει 453 συνεδριάσεις. Και όπως γνωρίζετε στις 7 Οκτωβρίου θα βγει η απόφαση. Ήταν μία δίκη που δε θα γινόταν ποτέ εάν το αντιφασιστικό κίνημα αμέσως μετά τη δολοφονία του Φύσσα δεν είχε επιβάλλει τη δίωξη της Χρυσής Αυγής με την παρουσία του στους δρόμους. Έχω πει και άλλες φορές ότι η ποινική δίω-

Συνέντευξη με τον Κώστα Παπαδάκη Στην τελική καταδίκη

ξη της Χρυσής Αυγής, αντίθετα με όσα υποστηρίζει η ίδια, όχι μόνο δεν ήταν αυστηρή και άδικη αλλά ήταν σκανδαλώδης υπέρ τους. Δε συμπεριέλαβε ούτε την κατηγορία περί τρομοκρατικής οργάνωσης, η οποία αποδίδεται αποκλειστικά και μόνο σε αντιεξουσιαστές, Τούρκους και Κούρδους, ούτε τις επιβαρυντικές περιστάσεις των τρομοκρατικών πράξεων, ούτε τις ηθικές αυτουργίες στα στελέχη της για διάφορα κακούργηματα. Η διεξαγωγή της δίκης όμως είχε το χαρακτηριστικό ότι οι συνήγοροι πολιτικής αγωγής πετύχαμε να συνεκδικαστούν όχι μόνο οι τρεις μεγάλες υποθέσεις δολοφονίας Φύσσα, απόπειρας κατά των Αιγυπτίων και απόπειρας κατά του ΠΑΜΕ, αλλά και άλλες δεκάδες εγκληματικών ενεργειών που διαπράχθηκαν από μέλη της Χρυσής Αυγής διότι μόνο με αυτό τον τρόπο θα ήταν δυνατή η αναζήτηση κοινών συνδετικών στοιχείων ανάμεσα στα διάφορα αυτά αδικήματα.

Εντύπωση έχει προκαλέσει η απαλλακτική για τους βουλευτές της Χρυσής Αυγής εισαγγελική πρόταση. Πώς ερμηνεύεις τη στάση της εισαγγελέως;

Ένας σημαντικός μηχανισμός σε αυτό που ονομάζουμε βαθύ κράτος αισθάνεται πάντοτε τους φασίστες σαν μια συστημική εφεδρεία, αισθάνεται ως αντιπάλους το λεγόμενο «άλλο άκρο», δηλαδή την Αριστερά και τους αντιεξουσιαστές, και συνεχίζει μία παράδοση κρατικής ατιμωρησίας στη ναζιστική εγκληματική βία, η οποία διαρκεί από τη δεκαετία του 1930 στην Ελλάδα, μέχρι σήμερα. Έκφραση αυτού είναι η εισαγγελέας για την οποία έχω συμπεριλάβει στην αγόρευσή μου τη στάση της στη δίκη Θεοφίλου που ήταν εισαγγελέας έδρας στον πρώτο βαθμό, όπου αντίθετα ήταν λάβρα ενεργή, συστηματική παραγωγός αποδεικτικού υλικού εναντίον του.

Δεν είναι μόνο βεβαίως η εισαγγελέας. Πρέπει να πω ότι και οι δικαστές της προδικασίας, εκτός του ότι παρέπεμψαν τη Χρυσή Αυγή με ελλειπείς κατηγορίες όπως προανέφερα, ο ένας από τους τρεις δικαστές που συμμετείχαν στη σύνθεση του συμβουλίου εφετών, που εξέδωσε το παραπεμπτικό βούλευμα, μειοψήφησε εναντίον της παραπομπής της Χρυσής Αυγής, η οποία παραπέμφθηκε σε δίκη με ψήφους 2 προς 1. Από εκεί και πέρα, θέλω να πω

Μαζικότατη η πορεία στη μνήμη του Παύλου Φύσσα

Του Βασίλη Λίτου

Φέτος συμπληρώθηκαν 7 χρόνια από τη στυγνή δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τα ναζιστικά τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής. Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος η αντιφασιστική πορεία που διοργανώνεται στο Κερατσίνι ήταν ιδιαίτερα μαζική. Φέτος όμως απέκτησε και άλλη βαρύτητα καθώς σε λίγες μέρες, έπειτα από 5,5 χρόνια εκδίκασης της υπόθεσης της δολοφονίας του Παύλου και της κατηγορίας της Χρυσής Αυγής ως εγκληματικής οργάνωσης, φτάνουμε στη τελική απόφαση.

Με συνθήματα όπως, «ο Παύλος ζει, ισόβια στους ναζί», «τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά», «δεν είναι κόμμα η Χρυσή Αυγή, είναι συμμορία ναζιστική», χιλιάδες κόσμου και ιδιαί-

τερα νέοι και νέες καθώς και οργανώσεις της Αριστεράς, αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές οργανώσεις, συλλογικότητες μεταναστών μαζί με φοιτητικούς συλλόγους και εργατικά σωματεία πλημμύρισαν τους δρόμους του Κερατσινίου και του Πειραιά, για να διαδηλώσουν κατά της ναζιστικής βίας και να βροντοφωνάξουν υπέρ της καταδίκης της Χρυσής Αυγής. Η πλειοψηφία της κοινωνίας περιμένει επιτέλους από τη δικαιοσύνη να πράξει τα αυτονόητα και να στείλει στη φυλακή τους δολοφόνους του Παύλου Φύσσα, του Σαχζάτ Λουκμάν και δεκάδων άλλων μεταναστών που έχουν πέσει θύματα φασιστικών επιδρομών.

Δεν πρέπει βέβαια με τίποτα να ξεχάσουμε ότι η ίδια αυτή δικαιοσύνη είναι αυτή που έκανε τα στραβά μάτια σε εκατοντάδες δολοφονικές επιθέσεις της Χρυσής Αυγής εδώ και δεκαετίες σε μετανάστες, σε αντιφασίστες, σε αριστερούς συνδικαλιστές. Εκατοντάδες

οι περιπτώσεις που οι φάκελοι μπήκαν στο αρχείο και τα ναζιστικά τάγματα εφόδου συνέχιζαν ανενόχλητα τη συμμορίτικη δράση τους. Όπως δεν πρέπει να ξεχνάμε και την προώθηση που τους έδωσαν τα ΜΜΕ όταν του καλούσαν στα πάνελ των εκπομπών τους, όταν έκαναν ρεπορτάζ για τους «αυθόρμητους» ακτιβισμούς τους ή όταν στα πλαίσια του lifestyle τους βάζανε στα σπίτια μας μέσα από τις τηλεοπτικές οθόνες παρουσιάζοντας τους ως φιλήσυχους, οικογενειάρχες κλπ.

Δεν ξεχνάμε επίσης τα παπαγαλάκια στα δελτία των 8 που αναζητούσαν μια «σοβαρή Χρυσή Αυγή» για τον κυβερνητικό συνασπισμό της ΝΔ του Σαμαρά ως το ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου, που εμφάνιζαν τον Ρουπακιά ως «ράκο» και τη Μάγδα Φύσσα ως «υστερική». Ούτε φυσικά μπορούμε να ξεχάσουμε πολιτικούς εκπροσώπους του «δημοκρατικού τόξου» που ακόμα και μετά τη δολοφονία του Φύσσα συνδιαλέγονταν και χα-

Δάκη, συνήγορο της πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής Κή ευθεία για την των νεοναζί

Ολόκληρη
στο RProject.gr

ότι η εισαγγελική πρόταση εκφράζει σαφέστατα ένα τμήμα του βαθύως κράτους, δεν είναι όμως δεσμευτική για το δικαστήριο και θεωρώ ότι δε συνοδεύεται από το κύρος εκείνο που θα μπορούσε να ασκήσει μία σοβαρή επιρροή, με δεδομένο ότι η στάση της εισαγγελίας σε όλη τη διάρκεια της δίκης ήταν υποτονική έως ανύπαρκτη. Δε συνεισέφερε αποδεικτικό υλικό, δεν επεξεργάστηκε αποδεικτικό υλικό, δεν πρότεινε μάρτυρες, δεν έδωσε νομικές μάχες, αναμασούσε τα επιχειρήματα των χρυσαυγιτών στις ελάχιστες ερωτήσεις που απασχολούσε τους μάρτυρες. Για μένα προσωπικά ήταν αναμενόμενη η πρότασή της.

Η πίεση της δίκης αναμφισβήτητα οδήγησε στην αποσάθρωση της Χρυσής Αυγής. Αυτό πιστεύεις είναι δείγμα της ενοχής της;

Αναμφισβήτητα η ποινική δίωξη και στη συνέχεια η δίκη της Χρυσής Αυγής είχε εντυπωσιακά πολιτικά αποτελέσματα. Πρώτα από όλα, θα πρέπει να θυμηθούμε ότι η δράση των ταγμάτων εφόδου της Χρυσής Αυγής ελαχιστοποιήθηκε από τη στιγμή που τους

ασκήθηκε ποινική δίωξη. Αυτό είναι μια φυσιολογική συμπεριφορά παρακρατικών, οι οποίοι όταν αισθάνονται ότι χάνουν έστω και προσωρινά την κρατική ασυλία, μαζεύονται και παύουν να τραμπουκίζουν. Το δεύτερο είναι ότι η Χρυσή Αυγή δεν μπόρεσε, παρά τα όσα έλεγε στο δικαστήριο, να βγει δημόσια, μαζικά, να υποστηρίξει πολιτικά την υπεράσπισή της, να αναπτύξει το αφήγημα της πολιτικής της δίωξης από το σύνολο του κατεστημένου.

Στη διάρκεια της δίκης, και αυτό έγινε αισθητό, προσπάθησαν να φορτώσουν τις ευθύνες στα διάφορα εκτελεστικά όργανα, απαξιωνοντάς τα, διαχωρίζοντάς τα, προσπαθώντας να αποδείξουν ότι δεν είναι στη Χρυσή Αυγή, ότι δεν εκφράζουν τον κανόνα της συμπεριφοράς του κόμματος, αλλά τις εξαιρέσεις. Έγιναν αισθητά αυτά τα πράγματα, προσπάθησαν κάποιοι να σώσουν τον εαυτό τους και μόνο. Και βέβαια, μετά τις εκλογές, οι οποίες τους εκπαράθρωσαν από τη βουλή και τους αφαίρεσαν και ένα σημαντικό επιχείρημα ότι ο λαός τους στηρίζει, παρά τις διώξεις που υφίστανται από τον κατατρεγμό του συστήματος, άρχισαν φυσικά οι γκρίνιες και οι διασπάσεις.

Όλα αυτά τα χρόνια αναπτύχθηκε γύρω από τη δίκη ένα τεράστιο κίνημα αλληλεγγύης. Ποια η σημασία αυτής της συμπαράστασης;

Η δίκη διεξήχθη χωρίς δημοσιότητα. Αν δεν υπήρχε η πρωτοβουλία του Golden Dawn Watch, η οποία καθημερινά μετέδιδε σε άμεσο χρόνο τα συμβάντα στη δίκη, το βιντεοχρονολόγιο του Omnia tv, κάποιοι σταθμοί και εφημερίδες της Αριστεράς, οι οποίοι κάλυπταν τη δίκη και βεβαίως οι φορείς του αντιφασιστικού κινήματος, δε θα μπορούσαμε να τη φέρουμε σε πέρας. Σε αντίθεση με τη Χρυσή Αυγή για την οποία δεν εκφράστηκε ούτε μία φωνή συμπαράστασης πουθενά, εμείς είχαμε την τύχη και την τιμή να έχουμε μία ευρύτατη συμπαράσταση από ένα πανελλαδικό αντιφασιστικό ακροατήριο. Να πω ακόμη ότι οι συνήγοροι πολιτικής αγωγής μετράμε δύο σπασμένα κεφάλια, της Ευγενίας Κουνιάκη από τραμπούκους χρυσαυγίτες απέναντι από το Εφετείο το Νοέμβριο του 2017 και της Ελευθερίας Τομπατζόγλου συνηγόρου της οικογένειας Φύσσα μετά από επιδρομή στο στέκι «Φαβέλα»

στον Πειραιά το Φλεβάρη του 2018, πέρα από όσες άλλες λεκτικές επιθέσεις και τραμπουκισμούς δεχτήκαμε. Δεν είναι τυχαία η ομολογία ακόμη και από συνηγούς υπεράσπισης ότι αν δεν υπήρχε η πολιτική αγωγή, δε θα υπήρχε η δίκη.

Κλείνοντας, ένα μήνυμα στον κόσμο για τις 7 Οκτώβρη;

Το μήνυμα για τις 7 Οκτωβρίου είναι ότι η φωνή του λαού πρέπει να ακουστεί όσο δυνατότερη μπορεί από ποτέ. Η ώρα των συνηγώνων της πολιτικής αγωγής θεσμικά και δικονομικά έχει τελειώσει από τη στιγμή που αγοράσαμε. Είμαστε παρατηρητές πια στη δίκη, δεν έχουμε δικαίωμα λόγου, είτε αθωωτική απόφαση υπάρξει, είτε καταδικαστική. Εκείνοι που θα κληθούν να αποφασίσουν θα πρέπει να νιώθουν έκθετοι απέναντι στο αντιφασιστικό κίνημα και στη συντριπτική πλειοψηφία αυτού του λαού για το τι απόφαση θα βγάλουν. Ο λαός πρέπει να είναι εκεί στις 7 Οκτώβρη, μαζί με εμάς, και να είναι παρών στη νίκη που περιμένουμε να έρθει.

του Παύλου!

ριεντίζονταν με τους ναζί της Χρυσής Αυγής. Τον Παύλο δεν τον σκότωσε ο Ρουπακιάς μόνος του, η Χρυσή Αυγή όπως και κάθε εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση έχει κάθετη ιεραρχική δομή και κανένα μέλος δεν ενεργεί εν αγνοία του αρχηγού. Η δολοφονία του Φύσσα ήταν προμελετημένη και σχεδιασμένη από την ηγεσία της στα πλαίσια της κλιμάκωσης των πογκρόμ που έκανε το προηγούμενο διάστημα και με την ανοχή που έδειχναν οι κρατικές αρχές όλο το προηγούμενο διάστημα.

Κανένας τους δεν είναι αθώος, από το Ρουπακιά μέχρι το Μιχαηλιάκο. Τι κι αν φόρεσαν γραβάτες πολλοί από αυτούς για να κρύψουν τις σβάστικες, ο λαός έχει μνήμη και δεν ξεχνά. Στις 7/10 θα πλημμυρίσουν οι δρόμοι γύρω από το εφετείο. Ο λαός απαιτεί ισόβια στους ναζί. Να μπει ένα τέλος στη ναζιστική θηριωδία δεκαετιών. Να τσακίσουμε το φασισμό και το σάπιο σύστημα που τον θρέφει.

Δικαιοσύνη για τον Ζακ Κωστόπουλο/ Zackie Oh

Της Κατερίνας Καλλέργη

Εχουν περάσει 2 χρόνια από την ημέρα που ο Ζακ Κωστόπουλος/ Zackie Oh δολοφονήθηκε στην οδό Γλαύδωνος. Παρά την προσπάθεια να καλυφθεί το θέμα και να περάσει στα ψιλά, εμείς δεν έχουμε ξεχάσει.

Για αυτό το λόγο -και με την δίκη επιτέλους να πλησιάζει- την Κυριακή 20 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε πορεία στην μνήμη του με κεντρικό ζήτημα «No Zackie, No Peace» και αίτημα την δικαίωση. Το κεντρικό σύνθημα, εμπνευσμένο από το σύνθημα «No Justice, No Peace», από το κίνημα Black Lives Matter, επιχειρεί να συνδέσει την απώλεια του Ζακ με τα συνεχόμενα περιστατικά αστυνομικής βίας, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Μετά από αίτημα της οικογένειας να υπάρξει προσαρμογή στα νέα μέτρα, η πορεία άλλαξε μέρα, και πραγματοποιήθηκε μια μέρα πριν την επέτειο του θανάτου του. Παρά την αλλαγή της τελευταίας στιγμής, ήταν μια μαζική και δυναμική πορεία με παλμό και έντονο το νεολαϊστικό στοιχείο. Χιλιάδες κόσμου μαζεύτηκε το απόγευμα της Κυριακής στην Γλαύδωνος για να φωνάξει πως η δολοφονία του Ζακ/ Zackie δεν θα περάσει στα ψιλά και για να απαιτήσει δικαιοσύνη. Η πορεία συνεχίστηκε μέχρι την Βουλή, μέσα από κεντρικούς δρόμους, κατάκτηση ιδιαίτερα σημαντική καθώς τα προηγούμενα χρόνια αντίστοιχες πορείες (ειδικά για φεμινιστικά και ΛΟΑΤΚΙ+ ζητήματα) συνηθίζονταν να περνάνε μέσα από τα στενά, χάνοντας την ορατότητα και την δυνατότητα παρέμβασης στον περαστικό κόσμο. Την διαδήλωση διοργάνωσε το «Justice for Zak/Zackie- Δικαιοσύνη για τον Ζακ/την Zackie» μαζί με φεμινιστικές και ΛΟΑΤΚΙ+ συλλογικότητες ενώ ιδιαίτερα σημαντική ήταν και η συμμετοχή της Συνέλευσης 8 Μάρτη, που παρακολούθησε από την αρχή τις διαδικασίες διοργάνωσης της πορείας και συμμετείχε με ένα μαζικό μπλοκ.

Ξεκινάει η δίκη

Με την πρώτη δικάσιμο στις 21 Οκτώβρη είναι πολύ σημαντικό να φανεί ότι η δολοφονία του Ζακ δεν έχει ξεχαστεί. Η κοινωνική πίεση είναι πολύ σημαντική, ειδικά

Φωτό: Μάριος Λώλος

Η συστηματική προσπάθεια συγκάλυψης, που ξεκίνησε από την μέρα της δολοφονίας, επιβεβαιώνει ότι είναι πολύ σημαντικό να υπάρξει πίεση από το κίνημα

για μια υπόθεση που έχει γίνει κάθε προσπάθεια να κρυφτεί κάτω από το χαλί. Να θυμίσουμε πως από τους 8 αστυνομικούς που ενεπλάκησαν στην δολοφονία, μόνο οι 4 κατηγορούνται και κανένας από τους ΕΚΑΒίτες. Όπως μας ανέφερε η δικηγόρος της οικογένειας Κωστόπουλου, Άννυ Παπαρούσου, μόνο ένας από τους ΕΚΑΒίτες πέρασε πειθαρχικό, αυτός ο οποίος δεν προέβη σε ΚΑΡΠΑ (Καρδιοπνευμονική Αναζωογόνηση) και δεν αφαίρεσε το δεματικό που είχαν περάσει στα χέρια του οι αστυνομικοί. Παρ' ότι το πόρισμα έδειξε ότι είχε ευθύνες για τον θάνατο του Ζακ, δεν του ασκήθηκε καμία πειθαρχική δίωξη. Επίσης η δικηγόρος τόνισε ότι και για τους έξι που κατηγορούνται τελικά (ο κοσμηματοπώλης, ο

μεσίτης και οι τέσσερις αστυνομικοί) οι κατηγορίες είναι κατώτερες των στοιχείων, καθώς κατηγορούνται για θανατηφόρα βλάβη που επισύρει ποινή έως και 10 χρόνια και όχι για ανθρωποκτονία.

Η Άννυ Παπαρούσου μίλησε επίσης και για πρόθεση συγκάλυψης από όλες τις πλευρές: αν δεν είχε κυκλοφορήσει το βίντεο, η υπόθεση δεν θα είχε ερευνηθεί καν. Η αστυνομία κινητοποιήθηκε μόνο μετά την δημοσίευση του βίντεο. Για την ολιγορτία αυτή, δεν έχει υπάρξει καμία πειθαρχική δίωξη που ενδεχομένως να υπήρχε σε άλλη περίπτωση. Η προσπάθεια συγκάλυψης υπήρξε και από το δικαστικό σύστημα: Ενώ κατατέθηκε μήνυση για ανθρωποκτονία ώστε να αλλάξουν οι κατηγορίες, αρχειοθετήθηκε και η ένσταση δεν έχει ακόμα εξεταστεί. Το αποτέλεσμα είναι πως, μόνο για να αλλάξουν οι κατηγορίες θα πρέπει να εμφανιστούν νέα -εξετασμένα- στοιχεία και να γίνει νέα δίκη, κάτι που ρεαλιστικά δεν πρόκειται να γίνει. Είναι σημαντικό να θυμίσουμε ότι τα στοιχεία που υπάρχουν είναι αλλοιωμένα, καθώς μετά το περιστατικό της δολοφονίας η αστυνομία ολιγόρησε και δεν περιφράξε την περιοχή, με αποτέλεσμα ο ένας από τους κατηγορούμενους, ο κοσμηματοπώλης, να

καθαρίζει τον τόπο του εγκλήματος από τα σπασμένα και ματωμένα γυαλιά και από άλλα ίχνη. Η ολιγορτία του δικαστικού συστήματος φαίνεται και στην καθυστέρηση με την οποία θα ξεκινήσει η δίκη: δύο χρόνια μετά, και ενώ οι κατηγορούμενοι, επί δύο χρόνια κυκλοφορούν ελεύθεροι, με απλά περιοριστικά μέτρα (παρουσίαση κάθε μήνα στο τμήμα, απαγόρευση εξόδου από την χώρα).

Αυτή η συστηματική προσπάθεια συγκάλυψης που ξεκίνησε από την μέρα της δολοφονίας και συνεχίστηκε, επιβεβαιώνει ότι είναι πολύ σημαντικό να υπάρξει πίεση από το κίνημα για να μην θαφτεί αυτή η υπόθεση, να μην ξεχαστεί ο Ζακ, και να επιβληθούν οι μεγαλύτερες ποινές -έστω και για αυτές τις λειψές κατηγορίες. Πρέπει να διεκδικήσουμε δικαιοσύνη για τον τόσο άδικο θάνατο ενός νέου ανθρώπου. Γι' αυτόν το λόγο, στις 21 Οκτώβρη, θα είμαστε έξω από τα δικαστήρια να δηλώσουμε ότι εμείς θυμόμαστε. Ότι η ιδιοκτησία δεν αξίζει περισσότερο από την ανθρώπινη ζωή. Δεν ήταν ζήτημα «αυτοάμυνας». Ήταν δολοφονία με την πλάτη της αστυνομίας. Και για αυτό, θα βρισκόμαστε στον δρόμο μέχρι να αποδοθεί δικαιοσύνη.

Στράτευση στα 18 και αύξηση της θητείας; Ούτε να το σκέφτεστε!

ΣΤΙΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟ τη Θεσσαλονίκη στο Διεθνές Φόρουμ ο πρωθυπουργός ανακοίνωσε ένα πανάκριβο εξοπλιστικό πρόγραμμα το οποίο συνδυάστηκε με μία συνολικότερη πολιτική-οικονομική επένδυση στην ενίσχυση των ενόπλων δυνάμεων. Ανάμεσα στα άλλα ανακοίνωσε 15.000 προσλήψεις ΕΠΟΠ, τη στιγμή που οι ΜΕΘ λιγοστεύουν πραγματικά και εκεί όπου υπάρχει πραγματική ανάγκη (προσλήψεις σε υγεία, παιδεία, ΜΜΜ κλπ). Ανακοίνωσε λοιπόν ότι «έχει ανοίξει» η συζήτηση για την αύξηση της στρατιωτικής θητείας σε 12 μήνες από 9 που είναι τώρα

αλλά και την υποχρεωτική στράτευση στα 18 έτη, σύμφωνα μάλιστα με τα πρότυπα του κράτους-τρομοκράτη του Ισραήλ!

Η νεολαία είναι ανεύθυνη και διασπείρει το ιό, μετά κάνει πάρτι το καλοκαίρι και διασπείρει τον ιό, τώρα κάνει καταλήψεις γιατί δε θέλει να φοράει μάσκα, αύριο πάλι θα συνωστίζεται στις πλατείες και είναι άνεργη γιατί είναι τεμπέλικη και δεν ξέρει να συνάψει σωστά ένα βιογραφικό. Αυτή η ιδεολογική επίθεση στη νεολαία λειτουργεί προετοιμαστικά για μία πιο σοβαρή ιδεολογική παρέμβαση, την υποχρεωτική στράτευση στα 18. Η παρέμβαση αυτή γί-

νεται τη στιγμή της μακροβιότερης έντασης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

«Για να γίνεις άντρας», «για να αποκτήσεις πειθαρχία» πρέπει μετά το σχολείο-εξεταστικό κάτεργο να ακολουθήσει η (αυξημένη) στρατιωτική θητεία και η αναγκαστική εκπαίδευση στην τυφλή υπακοή σε μία προκαθορισμένη ιεραρχία για την οποία δεν έχεις λόγο. Αυτή η ιεραρχία θα εκπαιδεύσει και τη νεολαία στις «αρετές» του εθνικισμού, του αντιτουρκισμού, του μιλιταρισμού αλλά και της απλήρωτης εργασίας, μιας και ο μισθός για τους φαντάρους είναι κυριο-

λεκτικά ανύπαρκτος. Ζητάνε από τη νέα γενιά να είναι διαθέσιμη να πολεμήσει για τα συμφέροντα των πετρελαιάδων στην Ανατολική Μεσόγειο.

Στόχος είναι η αναβάθμιση του στρατού ως μηχανισμού κοινωνικοποίησης των νέων έναντι των εκπαιδευτικών μηχανισμών, ελπίζοντας στον περιορισμό της επιρροής της ριζοσπαστικής πολιτικής και δράσης ανάμεσα στη νεολαία.

Ούτε να το σκέφτεστε! Η νεολαία δε θα γίνει κρέας για τα κανόνια κανενός για χάρη του μιλιταρισμού και του εθνικισμού!

«Χωρίς καθηγητές σε αίθουσες κλουβιά, αυτό δεν είναι μέτρα, είναι μια τρολιά» Εκπαίδευση, πανδημία και νεοφιλελεύθερος (αν)ορθολογισμός

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Μόλις λίγες μέρες μετά το άνοιγμα των σχολείων, το υποτιθέμενο σχέδιο της κυβέρνησης αποδεικνύεται φιάσκο. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη σε κάθε της κίνηση αποκαλύπτει τον βαθιά αντικοινωνικό και εγκληματικό χαρακτήρα της πολιτικής της. Δεν τίθεται ζήτημα ανικανότητας ή έστω λανθασμένου σχεδιασμού. Πρόκειται για ζήτημα προτεραιοτήτων της κυβερνητικής πολιτικής και συγκεκριμένα για εξυπηρέτηση συγκεκριμένων συμφερόντων στην κοινωνία: η οικονομία και τα κέρδη πάνω από τις ανθρώπινες ζωές με κάθε κόστος. Και το κόστος αυτό είναι πολύ βαρύ και βρισκόμαστε μόνο στην αρχή μιας προαναγγελθείσας καταστροφής.

Πανεπιστήμιο

Και ενώ όλη η δημόσια συζήτηση σωστά κινείται γύρω από τη λειτουργία των σχολείων, τα πανεπιστήμια και η τριτοβάθμια εκπαίδευση έχουν εισέλθει σε μία δυστοπική πραγματικότητα χωρίς κανένα ενιαίο σχέδιο από το Υπουργείο για τη λειτουργία τους. Εξεταστικές, μαθήματα, εργαστήρια γίνονται κατά το δοκούν και σύμφωνα με την άποψη της εκάστοτε πρυτανικής αρχής. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν προβλέπεται να υπάρξει καμία «κανονική» λειτουργία των πανεπιστημίων ούτε τη φετινή ακαδημαϊκή χρονιά. Μεγάλος πρωταγωνιστής θα είναι η τηλεεκπαίδευση. Βέβαια, η κυβέρνηση απεργάζεται κι άλλες επιθέσεις στο δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης και δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι θα αξιοποιήσει τα έρημα από φοιτητές/τριες ιδρύματα για να τις υλοποιήσει.

Κυβερνητικό φιάσκο

Στον πρώτο γύρο έξαρσης της πανδημίας, η κυβέρνηση επέλεξε το κακήν κακώς κλείσιμο των σχολείων αλλά και των πανεπιστημίων, στα πλαίσια του lockdown. Τότε, την όχι πολύ μακρινή Άνοιξη του 2020, τα σχολεία και οι μαθητές/τριες αποτελούσαν «υγειονομικές βόμβες», σήμερα από ό,τι φαίνεται όχι. Αλλά η κυβέρνηση είχε «σχέδιο»: μάσκες σε ακατάλληλα μεγέθη, αύξηση των μαθητών/τριών ανά τάξη (σε μία περίοδο που η τήρηση των αποστάσεων ειδικά σε κλειστούς χώρους είναι από τα πιο σημαντικά μέτρα προστασίας), ατομικό παγουρίνο. Στο ίδιο πολύ καλά μελετημένο «σχέδιο» συμπεριλαμβάνεται η καθυστέρηση σύναψης συμβάσεων με καθαρίστριες, η μη απολύμανση με τον ορθό ιατρικά τρόπο των σχολικών κτιρίων, η μη δι-

ενέργεια τεστ σε μαθητές/τριες και εκπαιδευτικούς. Επιπλέον, σύμφωνα με τη ΔΟΕ τα κενά εκπαιδευτικών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση είναι 8000 ενώ σύμφωνα με την ΟΛΜΕ τα κενά στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση αγγίζουν το 20% του συνόλου των θέσεων, χωρίς να είναι γνωστός ο ακριβής αριθμός.

Στις 22 Σεπτεμβρίου, μόλις την έβδομη ημέρα λειτουργίας των σχολείων, 59 σχολεία και τμήματα είναι κλειστά λόγω επιβεβαιωμένων κρουσμάτων ενώ τα σχετικά ρεπορτάζ συγκλίνουν στην εκτίμηση ότι η λίστα θα μεγαλώνει διαρκώς. Το αποτέλεσμα θα είναι, μέσα σε εξαιρετικά μικρό χρονικό διάστημα, να έχουν κλείσει πολλές εκατοντάδες σχολεία. Υποθέτουμε ότι αυτό το «κλείσιμο» των σχολείων είναι κομμάτι του «σχεδιασμένου ανοίγματος» τους από την κυβέρνηση και την Κεραμέως (;). Την ίδια στιγμή εργαζόμενοι/ες που τα παιδιά τους είναι σε κάποιο από τα παραπάνω σχολεία αναγκάζονται να πηγαίνουν κανονικά στη δουλειά τους, χωρίς να γίνονται τεστ (παρά μόνο εάν οι ίδιοι/ες έχουν να το πληρώσουν) ούτε δικαιούνται άδεια ειδικού σκοπού.

Ο δρόμος που ακολούθησε η κυβέρνηση μπορεί να ερμηνευτεί μόνο ως προμελετημένο έγκλημα ενάντια στη δημόσια υγεία. Εδώ και μήνες οι διάφοροι παπαγάλοι της κυβέρνησης υποστηρίζουν ότι έχει ενισχυθεί (και μάλιστα γενναία) τόσο η δημόσια παιδεία όσο και η δημόσια υγεία. Ωστόσο, εκπαιδευτικοί, μαθητές και γιατροί διαφωνούν, προσπαθώντας να αποκαλύψουν τα ψέματα της κυβέρνησης. Αντί να ακούσει όμως η κυβέρνηση, έχει επιλέξει μία αυταρχική και υπεροπτική αντιμετώπιση, ενώ ταυτόχρονα ρίχνει όλο το βάρος στην ατομική ευθύνη στην προσπάθειά της να κρύψει τις δικές της ευθύνες.

«Δώστε λεφτά για υγεία και παιδεία, αυτά μας προστατεύουν από την πανδημία»

Η κοροϊδία αυτή είναι προκλητική. Πόση ατομική ευθύνη να αντέξει κανείς όταν βλέπει τα νοσοκομεία να στενάζουν, τα σχολεία να αδυνατούν να λειτουργήσουν αλλά να δίνονται αυτά τα δυσθεώρητα χρηματικά ποσά σε όπλα και αφεντικά; Πόσο μπορεί να γίνεται ανεκτό το τζογάρισμα της ανθρώπινης ζωής για χάρη των κερδών;

Πριν το άνοιγμα των σχολείων εκπαιδευτικοί και μαθητές/τριες προειδοποιούσαν και διεκδικούσαν: περισσότερες προσλήψεις εκπαιδευτικών και μόνιμου προσωπικού καθαριότητας, μέχρι 15 μαθητές ανά τμήμα, δωρεάν μάσκες και τεστ σε προσωπικό και παιδιά. Η κυβέρνηση κατά την προσφιλή της τακτική πε-

**ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΥΓΕΙΑ & ΠΑΙΔΕΙΑ
ΟΧΙ ΓΙΑ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ**

**ΑΥΤΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ**

**ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

**ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ
& ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΑΒΑΡΙΟΤΗΤΑΣ**

**15 ΜΑΘΗΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ
ΑΝΑ ΤΜΗΜΑ**

**ΜΑΖΙΚΑ ΔΩΡΕΑΝ ΤΕΣΤ
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ**

ΜΕΣ

**ΜΑΘΗΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ**

FB: Ομάδα "μαθητές-τριες ενάντια στο σύστημα"
Instagram: @m_enantia_sto_systhma

ριφρόνησε ή/και αγνόησε αυτές τις κινητοποιήσεις. Γι' αυτό σήμερα βρίσκεται απέναντι της τους μαθητές και τις μαθήτριες.

Σε εκατοντάδες σχολεία, με τα περισσότερα να βρίσκονται σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Πάτρα, οι μαθητές και οι μαθήτριες έχουν προχωρήσει σε καταλήψεις. Βασική απαίτηση είναι η ύπαρξη ουσιαστικών μέτρων προστασίας, προσλήψεις και μέχρι 15 άτομα σε κάθε τμήμα. Οι μαθητές και οι μαθήτριες δε διαμαρτύρονται για την υποχρεωτική χρήση μάσκας όπως επιχειρούν να παρουσιάσουν διάφοροι «δημοσιογράφοι», παίρνοντας τις κατάλληλες απαντήσεις από τους ίδιους τους μαθητές και μάλιστα στον τηλεοπτικό αέρα. Η προσπάθεια συκοφάντησης και ταύτισης όσων αγωνίζονται για την προστασία της δημόσιας υγείας με συνομοσιολόγους αρνητές του ιού και της χρήσης μάσκας δε θα περάσει.

Οι μαθητικές καταλήψεις διεκδικούν το δικαίωμα σε μία ασφαλή και αξιοπρεπή εκπαιδευτική διαδικασία χωρίς να μπαίνουν σε ρίσκο οι ζωές

οι δικές τους και των οικογενειών τους. Δυστυχώς για μερικούς, αυτή η εικόνα δεν ταιριάζει με το προφίλ της ανεύθυνης νεολαίας που «συνωστίζεται» σε πλατείες και διασπείρει τον ιό.

Ο μόνος τρόπος να λειτουργήσουν τα σχολεία, με ασφάλεια για μαθητές/τριες και εκπαιδευτικούς, είναι να γίνουν αποδεκτά τώρα τα αιτήματά τους. Αυτό ακριβώς διεκδικούν και οι μαθητικές καταλήψεις. Όταν αγνοούν και συκοφαντούν τους/ις μαθητές/τριες, ο αγώνας, η κατάληψη, η διεκδίκηση είναι ο μόνος δρόμος υπεράσπισης ενός σχολείου που δε θα παίζει κορόνα γράμματα με τις ζωές μαθητών/τριών και εκπαιδευτικών.

Ο αγώνας των μαθητών δεν αφορά μόνο τα σχολεία. Είναι άλλη μία ψηφίδα στον αγώνα υπεράσπισης της δημόσιας υγείας συνολικά, της μόνης ασπίδας που έχουμε ως κοινωνία απέναντι στην πανδημία. Για αυτό και είναι αναγκαία η συμπόρευση με εκπαιδευτικούς, γονείς, υγειονομικούς. Τώρα, πριν να είναι αργά.

ΤΑ ΠΙΚΡΑ ΔΕΙΝΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΕΛΟΡΙΖΟΥ ΑΠΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ

Στις 13 Σεπτέμβρη, εν μέσω της κορύφωσης της ελληνοτουρκικής κρίσης, γιορτάστηκε με κάθε επισημότητα η απελευθέρωση του Καστελόριζου. Η Ελλάδα έστειλε εκεί όχι κάποιον δευτεροκλασάτο υπουργό, αλλά την Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κ. Σακελλαροπούλου.

Η τουρκική πλευρά διαμαρτυρήθηκε και ο εκεί Τύπος μίλησε συμμετρικά αντίστροφα με τον ελληνικό: «Προκλητική κίνηση από την πρόεδρο της Ελλάδας» ανέφερε ο τίτλος δημοσιεύματος της «Hurriyet». «Η Ελλάδα λίγο πριν από την κρίση είχε στην ημερήσια διάταξη τη συχνή αποστολή στρατευμάτων στο νησί Καστελόριζο της ανατολικής Μεσογείου. Μετά την εξέλιξη αυτή, ακολούθησε μία νέα προκλητική κίνηση από την Πρόεδρο της Ελλάδας». Η εφημερίδα «Sabah» έγραψε για νέα πρόκληση από την Ελλάδα: «Μια προκλητική κίνηση από την Ελλάδα στην Ανατολική Μεσόγειο. Πρώτα προσγειώθηκαν στρατιώτες στο νησί Καστελόριζο και τώρα η Πρόεδρος της

Ελλάδας», σημειώνοντας πως «η Σακελλαροπούλου πήγε στο Καστελόριζο για να συμμετάσχει στη λεγόμενη τελετή απελευθέρωσης του νησιού, με ελικόπτερο του στρατού και συνοδευόμενη από 4 αεροσκάφη F-16, τα οποία όμως δεν μπορούν να πετούν στην περιοχή σύμφωνα με διεθνείς συμφωνίες».

Ασφαλώς η τουρκική πλευρά έχει δίκιο στις διαρκείς διαμαρτυρίες της για τη στρατιωτικοποίηση των Δωδεκανήσων, πράγμα που σαφώς απαγορεύει η Συνθήκη της Λωζάνης, την οποία τόσο συχνά επικαλείται η ελληνική πλευρά.

Όμως τι ήταν άραγε αυτή η «απελευθέρωση» που γιόρτασε η ελληνική πλευρά. Στο λόγο της η Πρόεδρος της Δημοκρατίας έκανε λόγο για τα δεινά του νησιού στον 20ό αιώνα. Απέφυγε όμως να αναφέρει έστω κι ένα από αυτά. Ο λόγος; Τα δεινά ήταν πράγματι πάμπολλα, όμως το νησί και οι κάτοικοι δεν υπέφεραν από τους Τούρκους, αλλά από σχεδόν όλους τους σημερινούς συμμάχους της Ελλάδας στη διένεξη με την Τουρκία.

Του Πέτρου Τσάγκαρη

Το Καστελόριζο έχει χρησιμποιηθεί και χρησιμοποιείται με κάθε δυνατό τρόπο και εντελώς τυχοδιωκτικά προς το συμφέρον της άρχουσας τάξης. Παλιότερα με το γνωστό διάγγελμα Παπανδρέου που άνοιγε το δρόμο στα μνημόνια τα οποία οδήγησαν σε ανυπολόγιστες ακόμη καταστροφές των εργατικών δικαιωμάτων και εισοδημάτων. Τώρα χρησιμοποιείται ως επιχείρημα για να κλείσει ασφυκτικά την αντίπαλη χώρα περιορίζοντας την ΑΟΖ της στο τίποτε. Αυτή τη στιγμή είναι το αβύθιστο πολεμικό σκάφος στις εξορμήσεις των Ελλήνων, των Γάλλων και άλλων καπιταλιστών στην περιοχή της Αν. Μεσογείου. Όμως τα περισσότερα δεινά το νησί δεν τα υπέστη από την Τουρκία όπως πολλοί νομίζουν. Ίσα ίσα. Τα δεινά -και είναι πολλά- επήλθαν επειδή ακριβώς και στο παρελθόν το νησί υπήρξε αβύθιστο όχημα ιμπεριαλιστικών εξορμήσεων.

Ανθηση

Στις 13 Σεπτεμβρίου γιορτάζεται η απελευθέρωση του νησιού (από ποιους άραγε όπως θα δούμε παρακάτω). Επειδή και σήμερα σύννεφα πολέμου μαζεύονται γύρω από το νησί και επειδή πολλοί φιλοπόλεμοι στην Αθήνα είναι πρόθυμοι για σύρραξη (όσο το σπίτι τους είναι μακριά από τη φωτιά, βέβαια), αξίζει να θυμηθούμε την ιστορία του Καστελόριζου στον 20ό αιώνα.

Το νησί «άφησε» τον 19ο αιώνα όντας πολύ πλούσιο. Αιτία γι' αυτό ήταν... ο σουλτάνος Μαχμούτ Β', ο οποίος το 1835 παραχώρησε στα Δωδεκάνησα εσωτερική αυτοδιοίκηση και φορολογικές απαλλαγές. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, το Καστελόριζο, χάρη στη ναυτιλία, να γνωρίσει τη μεγαλύτερη ακμή της ιστορίας του. Πολλοί κάτοικοί του ασχολούνταν και με τη σπογγαλιεία. Το 1886, υπήρχαν στο νησί 100 εργαστήρια επεξεργασίας σπόγγων -μόνο στη Σύμη, απ' όλα τα Δωδεκάνησα, υπήρχαν περισσότερα. Θεωρούνταν τότε το πιο πυκνοκατοικημένο μέρος των Βαλκανίων.

Όμως η δρομολογημένη κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και το άνοιγμα των ορέξεων συμμάχων ή αντίπαλων ιμπεριαλιστικών και άλλων γειτονικών χωρών έμελλε να προκαλέσουν απίστευτα δεινά στους κατοίκους του νησιού.

Στα νύχια της Ελλάδας

Πρώτη εξόρμησε η Ελλάδα: Με πρωτοβουλία του τότε αρμόδιου αξιωματούχου του ελληνικού υπ. Εξωτερικών, Ίωνα Δραγούμη την 1η Μαρτίου 1913 αποβιβάστηκαν στο νησί 30 Έλληνες παραστρατιωτικοί (η Ελλάδα είχε ήδη οργανώσει πλούσια δράση παραστρατιωτικών στην οθωμανική Μακεδονία) υπό τον οπληγχο Έμμανουήλ Δασκαλάκη, οι οποίοι συνέλαβαν τους επτά Οθωμανούς υπαλλήλους που βρίσκονταν στο νησί. Ο κίνδυνος απόβασης από τα τουρκικά παράλια ήταν εμφανής, ενώ ταυτόχρονα στην Αθήνα ο Βενιζέλος κασιδιάρζε τον Δραγούμη για την πρωτοβουλία αυτή, καθώς έθετε σε κίνδυνο τη συμμαχία του με τη Γαλλία. Τελικά στάλθηκε αξιωματικός από την Αθήνα για να πείσει τους παραστρατιωτικούς να αποχωρήσουν. Αυτοί δέχθηκαν αρκεί να πληρώνονταν από τους κατοίκους για τον... κόπο τους. Τελικά πήραν 450 χρυσές λίρες και έφυγαν -τόσο πατριώτες ήταν.

Ωστόσο ο κίνδυνος απόβασης συνέχιζε να υπάρχει και ειδικά τα μέλη της άρχουσας τάξης, οι караβοκυραίοι, φόρτωσαν το βίος τους στα πλοία τους και ετοιμάστηκαν για αναχώρηση. Όμως στο νησί είχε παραμείνει ο Καστελοριζιός Ιωάννης Λακερδής που είχε αποβιβαστεί με τους παραστρατιωτικούς. Αυτός δεν άφηνε κανέναν να αναχωρήσει με δικτατορικό τρόπο. Παράλληλα, προέβαινε σε λαθρεμπόριο, συνεργαζόμενος με τον Γάλλο πρόξενο στη Ρόδο, Λαφόν, που είχε θέσει στη διάθεσή του και πλοία. Παρά τις προσπάθειες των ανεπίσημων ελληνικών αρχών να περιορίσουν τη δράση του (μάλιστα τον φυλάκισαν προσωρινά), αυτός στις 4 Δεκεμβρίου 1915, με τη βοήθεια οπαδών του, απελευθερώθηκε και στις 7 Δεκεμβρίου, ανάγκαζε τον Έλληνα ανεπίσημο διοικητή του νησιού, τον γραμματέα του και τον ειρηνοδίκη να εγκαταλείψουν το Καστελόριζο.

Στα νύχια της Γαλλίας

Στο τέλος του 1915, η μοίρα το νησιού άλλαξε και πάλι καθώς βρέθηκε στο στόχαστρο της Γαλλίας που ήθελε να το χρησιμοποιήσει -να, από τότε- ως ναυτική βάση για τις εξορμήσεις στην Αν. Μεσόγειο. Σε ένα πραγματικό κυνηγητό για την κατάληψη του νησιού, δύο γαλλικά πλοία, ένα θωρηκτό και ένα καταδρομικό, κέρδισαν το ελληνικό αντιτορπιλικό «Ελλη» και έτσι τις 14 Δεκεμβρίου 1915 η καλή αυτή ιμπεριαλιστική χώρα, η Γαλλία, αποβίβασε 500 πεζοναύτες και κατέλαβε το νησί. Για να είμαστε ωστόσο δίκαιοι θα πρέπει να σημειώσουμε ότι στην ενέργεια αυτή οι Γάλλοι είχαν βρει συμμάχους στην τοπική άρχουσα τάξη: Ο γνωστός μας Λαφόν ήρθε σε μυστική συνεννόηση με τον Λακερδή που κατέλαβε το διοικητήριο του νησιού κατεβάζοντας την ελληνική σημαία και ανεβάζοντας τη γαλλική. Το καθόλου ύποπτο για αντεθνικά φρονήματα «Πρώτο Θέμα» στο σχετικό περσινό αφιέρωμά του (1/9/2019) αναφέρει ότι οι κάτοικοι υποδέχθηκαν με ενθουσιασμό τους Γάλλους πεζοναύτες. Προφανώς ακόμη υπήρχε άγνοια κινδύνου, αλλά είναι επίσης σαφές ότι η ελληνική κυριαρχία δεν ήταν και τόσο δημοφιλής, καθώς έθετε σε προφανή κίνδυνο την ασφάλεια των κατοίκων.

Σε κάθε περίπτωση οι Καστελοριζιοί άρχισαν και πάλι να φτιάχνουν τη ζωή τους στη βάση της γαλλικής κυριαρχίας. Όμως πλήρωσαν ακριβώς το γεγονός ότι επιλέχθηκαν ως στρατιωτική βάση του γαλλικού ιμπεριαλισμού: Από τις πρώτες εβδομάδες της γαλλικής κυριαρχίας, από την απέναντι τουρκική ακτή το γερμανικό πυροβολικό εκτόξευε οβίδες μεγάλου βεληνεκού καταστρέφοντας σπίτια και σκοτώνοντας ανθρώπους, φυσικά κυρίως αμάχους. Τα σχέδια των νησιωτών και πάλι ακυρώθηκαν βίαια.

Ο πόλεμος τέλειωσε κάποια στιγμή, αλλά οι Γάλλοι συνέχισαν την κατοχή του νησιού. Μέχρι που διαπίστωσαν ότι δεν είχε κανένα στρατηγικό όφελος. Οι Καστελοριζιοί ανακουφίστηκαν: οι Γάλλοι θα έφευγαν και αυτοί θα οργάνωναν τη ζωή τους επιτέλους χωρίς να πέφτουν βόμβες στα σπίτια και στα κεφάλια τους. Κανείς όμως δεν αφήνει μια «περιουσία» ανεκμετάλλευτη. Την 1η Μαρτίου 1921

οι Γάλλοι πούλησαν το νησί στους τότε συμμάχους τους Ιταλούς!

Στα νύχια της Ιταλίας

Η βαρβαρότητα των Ιταλών (σύντομα η Ιταλία απέκτησε φασιστική κυβέρνηση) καθώς και η οικονομική παρακμή λόγω του πολέμου, οδήγησε τελικά χιλιάδες κατοίκους να μεταναστεύσουν στην Αυστραλία, την Αίγυπτο, την Αθήνα και τη Ρόδο. Ο πληθυσμός του νησιού μειώθηκε από τις περίπου 10.000 στις 2.000. Για τίποτε από αυτά δεν έφταιγε η Τουρκία. Το 1926 το νησί χτυπήθηκε από δυνατό σεισμό μεγέθους 8 Ρίχτερ που κατέστρεψε αρκετά από τα εναπομείναντα σπίτια...

Μετά το σεισμό οι Καστελοριζιοί βάλθηκαν να ξαναφτιάξουν και πάλι τη ζωή τους, υπό ιταλική κυριαρχία βέβαια. Όμως αυτή αποδείχθηκε σκληρή ενώ το 1932 η πλειοψηφία του νησιού διαμαρτυρήθηκε έντονα κατά του δημάρχου πλέον Λακερδή (!) και των ιταλικών αρχών για τους περιορισμούς και τους έκτακτους φόρους που είχαν επιβληθεί στο εμπόριο του νησιού, διαμαρτυρία όμως που είχε ασφαλώς πολιτικό-κοινωνικό χαρακτήρα και όχι εθνικό. Η συσσώρευση όλων αυτών των δεινών είχε ως αποτέλεσμα το νησί να απομείνει με μόλις 1.400 κατοίκους -και οι Τούρκοι δεν είχαν πάλι καμία σχέση με αυτό.

Στα νύχια της Αγγλίας και της Ιταλίας

Το Καστελόριζο βρέθηκε στη δίνη και του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Έτσι τα δεινά συνεχίστηκαν, πόσο μάλλον που η Ιταλία είχε πάψει πλέον να είναι σύμμαχος της Ελλάδας και τώρα βρισκόταν στον αντίπαλο στρατόπεδο. Υπάρχουν μαρτυρίες για απόπειρες εθνικής και θρησκευτικής αλλοίωσης του πληθυσμού εκ μέρους της Ρώμης.

Ωστόσο και πάλι φάνηκε φως στο τούνελ: Αυτή τη φορά εμφανίστηκε νέος σύμμαχος της πατρίδος, οι Άγγλοι. Τι έκαναν ετούτοι; Αποβιβάστηκαν αιφνιδιαστικά στο νησί και το κατέλαβαν στις 24 Φεβρουαρίου του 1941. Φυσικά όχι για να λυτρώσουν τους κατοίκους από την ιταλική καταπίεση, αλλά για να το (καλά το μαντέψατε) μετατρέψουν σε αεροπορική βάση του βρετανικού στρατού.

Ωστόσο οι κάτοικοι αναθάρρησαν και άρχισαν να οργανώνουν και πάλι διαφορετικά τη ζωή τους, χωρίς τους Ιταλούς επιτέλους. Έκαναν και πάλι λάθος. Βλέπετε, οι Άγγλοι μετάνιωσαν θεωρώντας είτε ότι δεν μπορούσαν να κρατήσουν το νησί είτε ότι δεν τους... κάνει. Και σηκώθηκαν και έφυγαν, αφήνοντας τους νησιώτες που συνεργάστηκαν μαζί τους στο έλεος των Ιταλών φασιστών που επέστρεψαν και άρχισαν τις εκτελέσεις, τους βασανισμούς και τις φυλακίσεις.

Νέες ελπίδες φάνηκαν όταν η Ιταλία παραδόθηκε στους Συμμάχους, στις 8 Σεπτεμβρίου 1943. Πέντε ημέρες μετά, στις 13 Σεπτεμβρίου, στο λιμάνι του νησιού κατέφθασε περήφανα το ελληνικό αντιτορπιλικό «Ναύαρχος Κουντουριώτης». Από μέσα όμως δεν βγήκαν ελληνικά στρατεύματα. Βλέπετε, εκείνη την εποχή υπήρχε στον ελληνικό στρατό στη

άλλα θύματα μεταξύ των νησιωτών, ενώ καταστράφηκαν πολλά σπίτια που στο μεταξύ είχαν ανοικοδομηθεί και πάλι. Ο πολεμικός ανταποκριτής της εφημερίδας «Ταχυδρόμος» γράφει στην ανταπόκρισή του το 1943: «Λένε πως πολλές πόλεις καταστράφηκαν, και είναι αλήθεια. Δεν είναι το ίδιο για το Καστελόριζο. Περνάς στους δρόμους, ανεβαίνεις τα καλντερίμια, διαβαίνεις κάτω από τους θόλους, τις πλατείες, τις "ταράτσες", και δεν βλέπεις τίποτα. Ούτε σκύλο, ούτε γάτα. Τα βήματά μου ακούγονται βαριά στο λιθόστρωτο, ηχούν μέσα στα κενά σπίτια χωρίς παραθυρόφυλλα, τα σπίτια με τρεις ή δυο τοίχους... Όλα είναι ξεκοιλιασμένα. Οι κασέλες σπασμένες, κουρελιασμένο το προικιό... όλα συντρίμια... Μια ώρα γύριζα μέσα σ' αυτόν τον θάνατο. Όλα, όλα ανεξαιρέτως τα πράγματα που είδα είναι βασανισμένα. Όλα ξεντεριασμένα,

επιζητούν την επιστροφή τους στο Καστελόριζο. Αλλά οι Άγγλοι δεν είχαν πει την τελευταία τους λέξη. Και την τελευταία τους λέξη την «φώναξαν» αρκούντως δυνατά: Στις αρχές Ιουλίου 1944 εκατοντάδες Άγγλοι κομάντος -κι άλλοι σύμμαχοί τους- αποβίβαστηκαν κρυφά στο έρημο πλέον νησί. Τι έκαναν εκεί αφού το Καστελόριζο είχε χάσει, λόγω της εξέλιξης του πολέμου, τη στρατιωτική του σημασία; Οι στρατιώτες το μόνο που έκαναν είναι να λεηλατήσουν τα σπίτια. Και μετά για να καλύψουν το έγκλημα πυρπόλησαν όλα τα σπίτια που με κόπο είχαν ξαναχτιστεί μετά τις προηγούμενες καταστροφές. Πυρπολήθηκαν συνολικά 1.400 σπίτια, πρακτικά δηλ. όλα! Το έγκλημα της λεηλασίας θα είχε πράγματι συγκαλυφθεί αν κινητά περιουσιακά στοιχεία των Καστελοριζιτών δεν εμφανίζονταν στα παζάρια της Αιγύπτου

ΑΠΟ ΔΩ ΠΕΡΑΣΑΝ ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ-ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ».

Mediterraneo

Το 1945, οι Καστελοριζιοί ξεκίνησαν να επιστρέφουν στο νησί πραγματοποιώντας διαδοχικά 3 αποστολές. Στην τελευταία σημειώθηκε η τραγωδία του ναυαγίου του πλοίου «Εμπάιρ Πατρόλ» κατά την οποία πνίγηκαν πολλοί από τους επαναπατριζόμενους πολύ πριν δουν την πατρίδα τους. Τελικά πάρα πολλοί/ές έφυγαν οριστικά για την Αυστραλία, όπου υπάρχει μεγάλη κοινότητα μεταναστών από το Καστελόριζο. Γύρισαν μόνον 900 άνθρωποι! Το νησί παρέμεινε υπό την συμμαχική στρατιωτική κατοχή, μαζί με τα υπόλοιπα Δωδεκάνησα, μέχρι τις 7 Μαρτίου 1948, οπότε προσαρτήθηκε στην Ελλάδα.

Μέχρι τότε το νησί υπήρξε πράγματι

Μ. Ανατολή έντονο κίνημα υπέρ του ΕΑΜ στην Ελλάδα, κι άρα οι Έλληνες φαντάροι ήταν ύποπτοι... κομμουνιστικής επιρροής. Από το πλοίο βγήκαν τελικά... Άγγλοι στρατιώτες που κατέλαβαν και πάλι το νησί «απελευθερώνοντάς» το... Αυτό «γιορτάζουμε» σήμερα 13/9. Κανονικά δεν υπάρχει κανένας λόγος εορτασμού.

Σε κάθε περίπτωση, οι Καστελοριζιώτες θεώρησαν ότι πλέον πέρασαν τα δεινά τους και βάλθηκαν να οργανώσουν τη ζωή τους υπό αγγλική κυριαρχία. Έκαναν και πάλι λάθος. Ακριβώς επειδή οι Άγγλοι μετέτρεψαν το νησί σε κέντρο ανεφοδιασμού του συμμαχικού στόλου στην Αν. Μεσόγειο, από τον Οκτώβριο κιόλας του 1943 ο εναέριος χώρος του έγινε πεδίο αερομαχιών ανάμεσα στη Γερμανία και τους Συμμάχους. Οι βομβαρδισμοί ήταν σχεδόν καθημερινοί και έτσι υπήρξαν κι

χυμένα, στραβωμένα, μπλεγμένα».

Ο αγγλικός στρατός αποφάσισε για δεύτερη φορά μέσα σε μια διετία να εγκαταλείψει το νησί, μη ρωτώντας φυσικά τους κατοίκους. Αυτή τη φορά μάλιστα τους υποχρέωσε να εγκαταλείψουν κι αυτοί το νησί! Έτσι στις 17 Οκτωβρίου 1943 οι εναπομείναντες Καστελοριζιοί έγιναν πρόσφυγες (σας θυμίζει τίποτε αυτό;) στο προσφυγικό στρατόπεδο (σας θυμίζει τίποτε αυτό;) Νουζειράτ στη Γάζα της Παλαιστίνης (σας θυμίζει τίποτε αυτή;), στο προσφυγικό στρατόπεδο του Ελ Σατ της Αιγύπτου, την Αυστραλία και -κι αυτό έχει την κωμικοτραγική σημασία του σήμερα- στις απέναντι τουρκικές ακτές! (η Τουρκία ήταν ουδέτερη στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο).

Η μεγάλη λεηλασία

Όμως οι νησιώτες δεν έπαψαν ποτέ να

και αλλού στη Μ. Ανατολή όπου είχε βάσεις ο αγγλικός στρατός!

Ο Μιχάλης Χονδρός σε μια σειρά άρθρων του στην εφημερίδα «Η Φωνή του Καστελόριζου», περιγράφει: «Όλες οι εκκλησίες ήσαν λεηλατημένες, δώρα, αφιερώματα, ιερά σκεύη, άμφια, εκκλησιαστικά βιβλία, παγκάρια κ.λπ., χάθηκαν όλα. Οι περισσότερες δεν είχαν ούτε πόρτες και καμιά δεν είχε ούτε ένα τζάμι! Ναι, ούτε τζάμι! Τα είχαν κλέψει κι αυτά μεθοδικά ένα ένα... Δεν άφησαν ούτε ένα ιερό Ευαγγέλιο ή έναν σταυρό. Θεέ μου, τι να πρωτογράψουμε; Το νεκροταφείο παρουσίαζε κι αυτό μια ανεξήγητη και ανατριχιαστική όψη. Δεν υπήρχε ούτε ένας σταυρός. Οι τάφοι ήταν σχεδόν χωρίς χώμα, τα κόκαλα των πατέρων μας ήταν διασκορπισμένα εδώ κι εκεί... Στην πόρτα του κοιμητηρίου είχε μια επιγραφή που ενημέρωνε τον επισκέπτη:

μαρτυρικό. Όχι όμως εξαιτίας των Τούρκων αλλά εξαιτίας των Ελλήνων και κυρίως εξαιτίας των ιμπεριαλιστών συμμάχων της Ελλάδας, της Βρετανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, αλλά και εξαιτίας των Γερμανών ναζί. Εξαιτίας όλων αυτών δηλ. που στέκονται και σήμερα στο πλευρό της Ελλάδας για τα «δίκαια» του έθνους στην Αν. Μεσόγειο.

Το Καστελόριζο έχει μόλις 6 χιλιόμετρα μήκος και 3 χιλιόμετρα πλάτος, ενώ απέχει μόλις 1 μίλι από την τουρκική πόλη Κας, με την οποία οι κάτοικοι έχουν φιλικές σχέσεις. Απέκτησε παγκόσμια προβολή το 1991, όταν γυρίστηκε η ιταλική ταινία «Mediterraneo», στην οποία συμμετείχε και η Βάνα Μπάρμπα. Η ταινία κέρδισε το Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας... Είναι μια γλυκιά αντιπολεμική ταινία, με υπέροχη μουσική. Όπως αρμόζει σε ένα τέτοιο νησί.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ

ΚΑΤΑΠΙΣΤΕΥΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

* στίχος των
Rationalistas

Στις 16 Σεπτέμβρη, ξεκίνησε στην Θεσσαλονίκη η εκδίκαση της υπόθεσης του καθηγητή γυναικολογίας που παρενοχλούσε φοιτήτριές του. Ο καθηγητής, εκμεταλλευόμενος την εξουσία της θέσης του καλούσε τις φοιτήτριες στο ιατρείο του, όπου και τις παρενοχλούσε σεξουαλικά. Η υπόθεση ξεκίνησε το 2018 με μία ανώνυμη καταγγελία, μετά την οποία τρεις φοιτήτριες κατήγγειλαν στη Δικαιοσύνη τον καθηγητή. Η δίκη αναβλήθηκε, λόγω απουσίας του κατηγορουμένου, ο οποίος στο μεταξύ συνεχίζει να παραδίδει κανονικά μαθήματα στο Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδος. Είναι όμως ιδιαίτερα σημαντικό, ότι έξω από το δικαστήριο συγκεντρώθηκαν δεκάδες γυναίκες για να δηλώσουν πως δεν καμία δεν είναι μόνη μπροστά στην βία και την παρενόχληση. Η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη, πρωταγωνίστησε με ισχυρή παρουσία πανό, και συνθήματα. Η παρουσία μας σε τέτοιες δίκες έχει ιδιαίτερη σημασία, για να μην «θάβονται», για να υποστηρίζονται τα θύματα και να ασκούνται κινηματικές πιέσεις για καταδίκη.

Σύμφωνα με καταγγελίες του δημοσιογράφου Πίσχτιβαν Τζαφ, δυο ακόμα οικογένειες Κούρδων αιτούντων άσυλο από το Ιράκ και τη Συρία με πέντε ανήλικα παιδιά (το ένα μάλιστα με σοβαρό πρόβλημα υγείας που απαιτεί χειρουργείο) έπεσαν θύματα παράνομης επαναπροώθησης από τις ελληνικές Αρχές. Οι δυο οικογένειες παρέμεναν για περίπου δέκα μέρες στη δομή στα Λαγκαδίκια περιμένοντας να υποβάλουν αίτηση ασύλου, όταν η αστυνομία τους ανακοίνωσε πως θα μεταφερθούν για να γίνει η καταγραφή τους. Οι αστυνομικοί τους μετέφεραν σε ένα υπόγειο, χώρισαν τους άντρες από τις γυναίκες, και τους αφαίρεσαν τα τιμαλφή και τα χρήματα που είχαν πάνω τους. Μετά από αυτό, τους έβαλαν σε ένα βαν και τους μετέφεραν σε έναν χώρο, που απείχε 6 ώρες από την Θεσσαλονίκη, μαζί με άλλους πρόσφυγες, σε απαίσιες συνθήκες. Λίγο αργότερα ανάγκασαν τις δύο οικογένειες να περάσουν με φουσκωτό το ποτάμι. Το τελευταίο διάστημα πληθαίνουν οι καταγγελίες για fast track παράνομες επαναπροωθήσεις προσφύγων αιτούντων άσυλο, δείχνοντας πως δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά, αλλά για πάγια τακτική της κυβέρνησης.

Την ίδια στιγμή που ανακοινώνονται οι προθέσεις της κυβέρνησης για αύξηση της στρατιωτικής θητείας και για υποχρεωτική στράτευση στα 18, πληθαίνουν οι καταγγελίες για τις άθλιες συνθήκες μέσα στα στρατόπεδα. Με επιστολή καταγγελίας γονιού, που κοινοποιήθηκε και από το Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων Σπάρτακος γνωστοποιήθηκε η βάρβαρη αντιμετώπιση που βίωσαν οι φαντάροι στο 298 Μ/Κ ΤΕ στο Ηραίο Σάμου. Οι αξιωματικοί ανάγκαζαν νεοσύλλεκτους φαντάρους να «κολυμπάνε» στις πευκοβελόνες, να τρώνε αποφάγια, να ξυπνάνε μετά από είκοσι λεπτά ύπνου και να μετράνε ένα-ένα όσα αστέρια φαινόταν, όρθιοι για 5 ώρες, ενώ έπειτα, για να καλύψουν ό,τι είχε συμβεί αρνήθηκαν κάθε αίτημα για επίσκεψη σε γιατρό. Το αποτέλεσμα αυτών των βάρβαρων πρακτικών ήταν 15 φαντάροι να ζητήσουν και να πάρουν αναβολή. Ταυτόχρονα δημοσιεύτηκε και καταγγελία από διαφορετικό στρατόπεδο, στο οποίο είχαν αφήσει για μέρες τους φαντάρους χωρίς πόσιμο νερό και τουαλέτα. Αυτός είναι ο στρατός στον οποίο θέλει η κυβέρνηση να στείλει τη νεολαία για περισσότερο χρόνο της ζωής της.

Ως ένοχο αντιμετωπίζουν ακόμα και νεκρό τον Βασίλη Μάγγο, ο οποίος πέθανε λίγες μέρες μετά τον άγριο ξυλοδαρμό του από τις δυνάμεις καταστολής. Όπως δηλώνει η δικηγόρος της οικογένειας, η αστυνομία αρνήθηκε για 17 μέρες να παραδώσει το κινητό του τηλέφωνο, και άλλα προσωπικά του αντικείμενα, που συλλέχθηκαν από το σπίτι του την ημέρα του θανάτου του, καθώς αποτελούν στοιχεία στη δικογραφία για παράβαση του νόμου περί εξαρτησιογόνων ουσιών που δημιουργήθηκε εκείνη την ημέρα. Η Εισαγγελία Βόλου χαρακτήρισε τον αποθανόντα κατηγορούμενο, και τα προσωπικά του στοιχεία πειστήρια. Νομικά, δεν υπάρχει καμία βάση στην παρακράτηση των προσωπικών αντικειμένων νεκρού ως πειστήρια εναντίον του, καθώς δεν μπορεί να υπάρξει νεκρός κατηγορούμενος. Η ευφάνταστη αυτή κατασκευή του νεκρού-κατηγορουμένου, δημιουργήθηκε από την Αστυνομία και την Εισαγγελία Βόλου μόνο και μόνο ως μια προσπάθεια να περιπαίζουν και βασανίσουν κι άλλο την ήδη ταλαιπωρημένη οικογένεια του Μάγγο, επειδή επιμένει να ζητά την αλήθεια για την αστυνομική βαρβαρότητα σε βάρος του νεκρού παιδιού της...

Να ενισχυθεί άμεσα η Υπηρεσία Ασύλου

Του Κώστα Κόκκορα

Η Υπηρεσία Ασύλου στην Ελλάδα αποτελεί μία νεοσύστατη κρατική υπηρεσία με στόχο τον διαχωρισμό των προσφύγων από τους μετανάστες και την απόδοση του καθεστώτος διεθνής προστασίας σε όσους το δικαιούνται, σύμφωνα με κάποια διεθνή κριτήρια που προκύπτουν από την Διεθνή Σύμβαση της Γενεύης που υπογράφηκε το έτος 1951.

Η Σύμβαση έχει επικυρωθεί από 145 κράτη και ορίζει ποιος είναι πρόσφυγας, τα δικαιώματά του και τις νομικές υποχρεώσεις των κρατών. Βασική αρχή στη Σύμβαση είναι η μη-επαναπροώθηση (non-refoulement), σύμφωνα με την οποία ο πρόσφυγας δεν πρέπει να επιστρέφεται σε χώρα όπου απειλείται η ζωή ή η ελευθερία του.

Οι παράνομες επαναπροωθήσεις σε Έβρο και Αιγαίο καθώς και τα κλειστά σύνορα των πολιτισμένων και ανεπτυγμένων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποτελούν καθαρή καταπάτηση και εναντίωση στις βασικές και θεμελίες αρχές της Συμβάσεως.

Αν και οι θεμέλιες αρχές λειτουργίας της Υπηρεσίας Ασύλου υπογράφηκαν το 1951, στην Ελλάδα η Υπηρεσία ιδρύθηκε και λειτουργήσε μόλις το 2013. Όλα αυτά τα χρόνια μέχρι και το 2013 τις υποθέσεις αιτούντων άσυλο τις διαχειριζόταν με πολύ αδιαφανή τρόπο και χωρίς συνέχεια και οργάνωση η Ελληνική Αστυνομία στα κολαστήρια της Πέτρου Ράλλη με τις ουρές των αιτούντων να σχηματίζουν ανθρώπινα χιλιόμετρα.

Σίγουρα μία τέτοια υπηρεσία χρειάζεται περισσότερους και μόνιμους υπαλλήλους, καθώς ένας χειριστής υποθέσεων ασύλου χρειάζεται τουλάχιστον 6 μήνες καλή εκπαίδευση, οπότε ένας συμβασιούχος μέχρι να εκπαιδευτεί θα λήξει η σύμβασή του. Και είναι και μια θέση ευθύνης καθώς οι αποφάσεις του επηρεάζουν την εξέλιξη της ζωής των αιτούντων. Ας μην ξεχνάμε ότι μία λανθασμένη απορριπτική απόφαση μπορεί να ισούται με θανατική καταδίκη για κάποιον που θα αναγκαστεί να γυρίσει πίσω στον δίκτυο του.

Παρ' όλα αυτά μόλις το 2017-2018 πραγματοποιήθηκαν με διαδικασίες ΑΣΕΠ 400 μόνιμοι διορισμοί υπαλλήλων όλων των ειδικοτήτων για την Υπ. Ασύλου και το 2020 λειτουργήσε το νέο Αυτοτελές Κλιμάκιο Ασύλου Νίκαιας στην Α. Θηβών 196-198 όπου σε λίγο θα μεταφερθεί και το Υπουργείο Μεταναστευσης και Ασύλου που συστάθηκε στις 15 Ιανουαρίου 2020.

Δυσλειτουργίες

Όμως εξακολουθούν οι δυσλειτουργίες και οι μεγάλες καθυστερήσεις στην απόδοση των αποφάσεων από τους χειριστές των υποθέσεων της Υπ. Ασύλου, και αυτό δεν ωφείλεται μόνο στο μικρό αριθμό των εργαζομένων σε σύγκριση με το τεράστιο φόρτο εργασίας που αντιμετωπίζουν αλλά και στην έλ-

λειψη πολιτικής συναίνεσης και κοινού σχεδιασμού σε βάθος χρόνου.

Οι συνεχείς νομοθετικές αλλαγές, από τις αλλαγές προέδρων, υπουργών και κυβερνήσεων, δημιουργούν ένα πραγματικό αλλαλούμ στην λειτουργικότητα της υπηρεσίας. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αντιμετώπιση ενός αιτούντα άσυλο ο οποίος έχει χάσει το προκαθορισμένο ραντεβού του για συνέντευξη με τον χειριστή της υπόθεσής του. Οι οδηγίες έχουν αλλάξει τόσες πολλές φορές που ούτε σήμερα δεν είναι ξεκάθαρο πως αντιμετωπίζεται η συγκεκριμένη κατάσταση και με ποιον τρόπο, ή με ποιο χρονοδιάγραμμα θα κλειστεί ένα νέο ραντεβού. Κάθε φορά, λοιπόν, που υπάρχει μια πολιτική αλλαγή δημιουργείται γενικευμένο πρόβλημα στις τρέχουσες διαδικασίες με μεγάλη χρονοτριβή στις αποφάσεις και εκατοντάδες χαμένες εργатоώρες. Μία τραγελαφική περίπτωση αποτελεί και οι συνεχόμενες αλλαγές στο λογότυπο της υπηρεσίας που ανάγκαζε τους υπαλλήλους σε συνεχείς αλλαγές και επανεκτυπώσεις σε αρχεία, έγγραφα, εκθέσεις κτλ με άπειρες εργатоώρες χαμένες ανούσια και υπαλλήλους στα όρια του burnout.

Αλλά το μεγαλύτερο αγκάθι στη λειτουργία της ήταν και είναι η πολιτική εκμετάλλευση για κομματικά ωφέλη από την εκάστοτε κυβέρνηση. Σήμερα η χώρα μας βρίσκεται ούτε λίγο ούτε πολύ με κλειστά σύνορα και ολοένα αυξανόμενες παράνομες επαναπροωθήσεις καταπατώντας θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα (παίρνοντας το παράδειγμα από την πλειοψηφία των ευρωπαίων εταίρων της).

Οριακά στα πλαίσια της νομιμότητας

Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει ισορροπία στην λειτουργία της Υπηρεσίας Ασύλου. Λειτουργεί οριακά στα πλαίσια της νομιμότητας. Και το εκάστοτε κράτος όλα αυτά τα χρόνια δείχνει να μην επενδύει ούτε κατά το ελάχιστο στην ορθή, τεκμηριωμένη και γρήγορη διαδικασία αναγνώρισης των προσφύγων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της παραδοχής είναι και το ότι δεν νοιάστηκε ποτέ κανείς να δημιουργήσει ένα πυρήνα κρατικών υπαλλήλων διερμηνέων ανάλογα εκπαιδευμένων για τις συνεντεύξεις. Η διερμηνεία, που αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο όλων των διαδικασιών της Υπηρεσίας Ασύλου (και όχι μόνο), όλα αυτά τα χρόνια στηρίζεται στην εκμίσθωση από το κράτος διερμηνέων συγκεκριμένης ΜΚΟ που παρέχει υπηρεσίες διερμηνείας.

Για μία ανθρώπινη λειτουργία της Υπ. Ασύλου χρειάζονται άμεσα προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και ανάλογη εκπαίδευση και υποστήριξη του προσωπικού αυτού. Να ακολουθείται γρήγορα και τεκμηριωμένα η ορθή διαδικασία αναγνώρισης των προσφύγων και να μην αποτελούν έρμαια της πολιτικής και κομματικής εκμετάλλευσης.

Να αντιμετωπίζονται οι πρόσφυγες και μετανάστες ως άνθρωποι και όχι ως αριθμοί υπόθεσης...

Ο αγώνας συνεχίζεται για να μην πραγματοποιηθεί οριστικά Η τερατώδης «επένδυση» στο Ελληνικό λιμνάζει

Της Ελένης Πορτάλιου,
μέλους της Ευρείας Επιτροπής
Αγώνα για τη Σωτηρία του Ελληνικού

Αξίζει να θυμηθούμε την προϊστορία του Ελληνικού. Αρχικά η Νομαρχία Αττικής σε συνεργασία με τους δήμους Αλίμου, Γλυφάδας, Ελληνικού, Αργυρούπολης υποστήριξε το πάνδημο αίτημα του κινήματος για ένα Μητροπολιτικό Πάρκο Υψηλού Πρασίνου στο χώρο που είχε εκκρεωθεί μετά τη μεταφορά του αεροδρομίου από το Ελληνικό στα Μεσόγεια. Η μελέτη ανατέθηκε στο Εργαστήριο Αστικού Περιβάλλοντος της Αρχιτεκτονικής Σχολής ΕΜΠ

Με την υπογραφή των μνημονίων η πολιτική της Περιφέρειας άλλαξε, ο χώρος πέρασε στο ΤΑΙΠΕΔ, και στην ιδιωτικού χαρακτήρα εταιρεία Ελληνικό Α.Ε. που επέλεξε ως επενδυτή τη Lamda Development, συμφερόντων Λάτση. Το προηγούμενο σχέδιο καταργήθηκε και εκπονήθηκε νέο επενδυτικό που εμφυσεύει στη θέση του προηγούμενου οικολογικού και κοινωνικού σχεδίου ένα τερατώδες έργο εμβαδού 3.600.000 τ.μ με ουρανοξύστες, μαρίνες και κτίρια όλων των ειδών και χρήσεων.

Εν τω μεταξύ έγινε κατανοητό το μείζον θέμα της εποχής μας - η κλιματική αλλαγή, απαγορευτική για τέτοιου είδους επενδύσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ίδια η μελέτη βαθμολογεί το έργο εξαιρετικά αρνητικά (-2) ως προς αυτό το σημείο.

Σε κάθε περίπτωση το έργο σήμερα λιμνάζει, όχι μόνο γιατί ο επενδυτής δεν διαθέτει τα αναγκαία κεφάλαια - η συνεταιρικός Μαριάννα Λάτση ήδη αποχώρησε - αλλά και γιατί οι επενδύσεις στις κατασκευές είναι ασύμφορες και δεν προωθούνται πλέον εξαιτίας της κλιματικής καταστροφής. Το ακίνητο δεν έχει κατακυρωθεί στον Λάτση.

Το κίνημα για τη σωτηρία του Ελληνικού δεν έχει σταματήσει τη δράση του. Η Επιτροπή διευρύνθηκε με τη συμμετοχή αρχαιολόγων και μελών κινήματος που συγκλίνουν στην προσπάθεια αποτροπής του έργου. Είναι πάντως γεγονός ότι οι όποιες κινητοποιήσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό δεν μπορούν από μόνες τους να σταματήσουν τεράστια οικονομικά συμφέροντα και την υπουργική συνέργεια υπουργών όπως ο Άδωνις Γεωργιάδης, ο οποίος πάντως έχει βρεθεί σε δεινή θέση.

Γι' αυτό διεξάγεται όλο το διάστημα μέχρι σήμερα ένας διαρκής δικαστικός αγώνας στο ΣΤΕ και σε άλλα δικαστήρια με αποτέλεσμα

το έργο να μην έχει ξεκινήσει και ο φέρελπις επενδυτής να μην διαθέτει καμία δυνατότητα χρηματοδότησης.

Ένα εναλλακτικό σχέδιο για το Ελληνικό

Το εναλλακτικό σχέδιο που έχει ήδη από το παρελθόν εκπονηθεί παραμένει σε ισχύ και ελπίζουμε στην εφαρμογή του στο μέλλον όταν τα επενδυτικά σχέδια θα έχουν καταρρεύσει οριστικά.

Σχεδιασμός του πάρκου:

1. Κέντρο Πολιτισμού

Περιλαμβάνει Αρχαιολογικό Πάρκο και Κέντρο Σύγχρονων Τεχνών.

2. Θαλάσσιο Μέτωπο, Δενδρώνες υψηλής βλάστησης και Κήποι ανάδειξης της βλάστησης της Αττικής

Το θαλάσσιο και παράκτιο πάρκο συγκροτείται με την αναβίωση της ακτής και των εκβολών των ρεμάτων, επίσης από το ΕΛΚΕΘΕ (Ελληνικό Κέντρο Θαλάσσιων Ερευνών) που λειτουργεί σήμερα στην περιοχή.

Το Μητροπολιτικό Πάρκο αποτελεί εξ ορισμού ένα πόλο περιβαλλοντικής αναβάθμισης με μεγάλη οικολογική αξία. Ένα τμήμα 56% της έκτασης (2600 στρ.) μπορεί να είναι άμεσα προσβάσιμο στο κοινό και διαθέτει ήδη υψηλή και πλούσια βλάστηση. Οι χώροι πρασίνου θα ολοκληρωθούν με νέες φυτεύσεις

3. Αθλητικό Κέντρο

4. Κοινωνικές Χρήσεις

Ένταξη του Μητροπολιτικού πάρκου Ελληνικού στο παράκτιο μέτωπο

Ο χώρος του σχεδιαζόμενου πάρκου, μέρος της επικράτειας των αρχαίων δήμων Αλίου, Εωνύμου, Αιωνής, είχε ιστορικά επικοινωνία με την Αθήνα (άστ) και το σύνολο του παράκτιου μετώπου από τον Πειραιά μέχρι το Λαύριο. Στη διαδρομή αυτή εντάσσονται σήμερα τόσο υποδομές πολιτισμού, όπως η νέα Λυρική Σκηνή και η Βιβλιοθήκη, όσο και σημαντικά αρχαία και νεώτερα μνημεία. Αναφέρονται ενδεικτικά ο ναός του Ποσειδώνα στο Σούνιο, τα αρχαία λατομεία, μεταλλοπλυσία και λοιπές εγκαταστάσεις εξόρυξης στο Λαύριο, καθώς και η Γαλλική Εταιρεία Μεταλλείων Λαυρίου και το αρχαίο θέατρο Θορικού. Στα μνημεία της φύσης του παράκτιου μετώπου ανήκουν η Λίμνη της Βουλιαγμένης και ο Εθνικός Δρυμός Σουνίου με το φυσικό μνημείο «Χάος».

Το Μητροπολιτικό Πάρκο, που παραμένει στα σχέδια του Κινήματος για τη Σωτηρία του Ελληνικού, θα αλλάξει ριζικά το παράκτιο μέτωπο από τον Άλιμο μέχρι το Σούνιο και το Λαύριο δημιουργώντας ένα δημόσιο οικολογικό χώρο με σημαντικά μνημεία της φύσης και του πολιτισμού.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

● Α ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 ● ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
● ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 ● ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 ● ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820
● ΚΡΗΤΗ: 6979925065 ● ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637
● ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 ● ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Βολιβία: Από το περσινό πραξικόπημα στις εκλογές του Οκτώβρη

Του Πάνου Πέτρου

Στις 18 Οκτώβρη αναμένεται να γίνουν οι εκλογές στη Βολιβία. Θα πρόκειται για μια εκλογική μάχη στην οποία θα «μετρηθούν» σε επίπεδο κάλπης οι συσχετισμοί που διαμορφώθηκαν σε έναν κύκλο σκληρής αντιπαράθεσης τον τελευταίο ένα χρόνο.

Η πτώση του Έβο

Έναν χρόνο πριν, οι καταγγελίες για εκλογικές παρατυπίες στην νίκη του Έβο Μοράλες βρήκαν «πάτημα» στη συσσωρευμένη δυσaréσκεια τμήματος του πληθυσμού ενάντια στη διακυβέρνηση MAS και προκάλεσαν μαζικές διαδηλώσεις που αμφισβητούσαν την επανεκλογή του. Σε αυτές τις διαδηλώσεις, έκανε τη δυναμική της εμφάνιση η (πολύ καλά οργανωμένη στη Βολιβία) ακροδεξιά, διεξάγοντας στους δρόμους ένα βίαιο «αντικομμουνιστικό» και «αντι-ιθαγενικό» πογκρόμ, στη διάρκεια του οποίου έλαμψε το άστρο του διαβόητου «μάτσο Καμάτσο». Έπειτα τη σκυτάλη πήραν η αστυνομία και ο στρατός: η πρώτη προσχωρώντας μαζικά στην ακροδεξιά «ανταρσία» και ο δεύτερος «ζητώντας» από τον Μοράλες να παραιτηθεί.

Το πραξικόπημα ολοκληρώθηκε με τη συγκρότηση της κυβέρνησης Άνιεζ, μιας συμμορίας φανατικών ρατσιστών. Ακολούθησαν οι εβδομάδες της ηρωικής αντίστασης στο πραξικόπημα, όταν το βολιβιανό κίνημα «θυμώθηκε» τις συγκλονιστικές μαχητικές του παραδόσεις από την άγρια περίοδο 2002-05.

Αυτή η αποφασιστική σύγκρουση έληξε με έναν εύθραστο και αμφιλεγόμενο συμβιβασμό. Η μαζική μαχητική κινητοποίηση μπλόκαρε τα σχέδια των πραξικοπηματιών να ολοκληρώσουν τη νίκη τους εξολοθρεύοντας το MAS και τους υποχρέωσε σε αναδίπλωση και διάλογο μαζί του. Στο ίδιο το MAS, υπήρξε δισταγμός για συνέχεια/κλιμάκωση της σύγκρουσης, οπότε αποδέχθηκε τη λύση του διαλόγου. Οι δυνάμεις καταστολής αποσύρθηκαν από τους δρόμους, οι διαδηλώσεις σταμάτησαν, η πραξικοπηματική κυβέρνηση Άνιεζ αναγνωρίστηκε ως «μεταβατική» και έγινε δεκτή η επέκταση της θητείας της ως τον Μάη, όταν και ορίστηκαν οι εκλογές (παρά την αρχική της υπόσχεση ότι ανέλαβε μόνο για να οργανώσει την «άμεση διεξαγωγή νέων εκλογών»).

Στο δρόμο για τις κάλπες

Στο διάστημα που ακολούθησε, η «μεταβατική» Άνιεζ αξιοποίησε τον έλεγχο του κράτους για να επιβάλει τετελεσμένα: αλλαγές διοικήσεων στο κράτος και στις ένοπλες δυνάμεις, διασφάλιση ατιμωρησίας στους κατασταλτικούς μηχανισμούς, βήματα αντιστροφής της εξωτερικής πολιτικής Μοράλες, «δουλειές» με επιχειρηματίες κ.ο.κ.

Εν τω μεταξύ, στο MAS εκδηλώθηκε μια αντιπαράθεση γύρω από τις κομματικές υποψηφιότητες στην κάλπη. Η απόφαση των κοινωνικών οργανώσεων βάσης ήταν ένα ιθαγενικό δίδυμο: ο Νταβίντ Τσοκεχουάνκα ως πρόεδρος (πρώην υπ. Εξω-

τερικών και γ.γ. της ALBA, με παρελθόν στα κινήματα) και ο Αντρόνικο Ροντρίγκεζ ως αντιπρόεδρος (νεαρό στέλεχος των «κοκαλέρους» που έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην αντίσταση στο πραξικόπημα και έκανε λόγο για «ανάγκη αυτοκριτικής» στο MAS). Αυτή η απόφαση ανατράπηκε από την εξόριστη ηγεσία στο Μπουένος Άιρες, με τον Μοράλες να προτείνει ως

Η ανακοίνωση της νέας αναβολής των εκλογών (η Άνιεζ θα συμπληρώσει «αισιώς» έναν χρόνο θητείας αντί για λίγες εβδομάδες) πυροδότησε μεγάλες διαδηλώσεις που συνοδεύτηκαν από αποκλεισμούς μεγάλων δρόμων

αντιπρόεδρο τον Τσοκεχουάνκα, επιφυλάσσοντας τη θέση του προέδρου στον Λουίς Αλμπέρτο Άρτσε Κατακόρα (σπουδαγμένος στο εξωτερικό, υπουργός Οικονομικών από το 2006 και γνωστός ως εκπρόσωπος της «πραγματιστικής» πτέρυγας του MAS). Η επιλογή Κατακόρα επικρίθηκε από τις οργανώσεις βάσης, αλλά η επιβολή της από τον Μοράλες έγινε δεκτή «στο όνομα της ενότητας».

Η πανδημία ως ευκαιρία

Το ξέσπασμα της πανδημίας την άνοιξη οδήγησε στην συναινετική απόφαση για αναβολή των εκλογών. Το ελεγχόμενο από την πλειοψηφία του MAS κοινοβούλιο ζήτησε αυτές να γίνουν «μέσα στους επόμενους 3 μήνες». Η Άνιεζ αγνόησε αυτήν την απόφαση, ορίζοντας τις εκλογές για το Σεπτέμβρη. Στη διάρκεια του καλοκαιριού, πάνω σε μια «πρόβλεψη» για κορύφωση της διάδοσης του ιού, οι εκλογές μεταφέρθηκαν και πάλι για τις 20 Οκτώβρη. Η καχυποψία απέναντι στην Άνιεζ είναι απολύτως δικαιολογημένη. Η επιβολή lockdown υπήρξε δρακόντεια (έξοδος από το σπίτι μια φορά τη βδομάδα) και συνοδεύτηκε από μια ποινικοποίηση της

«παραπληροφόρησης» που θεωρήθηκε στοχοποίηση κάθε αντικυβερνητικής φωνής. Η προώθηση διώξεων εναντίον του Μοράλες και στελεχών του MAS, καθώς και η διαχείριση των κρατικών πόρων για τις συνέπειες του lockdown δημιούργησαν στην Άνιεζ τον πειρασμό να παρατείνει διαρκώς τη θητεία της και να αναβάλει την εκλογική αναμέτρηση -καθώς το MAS, παρά την κρίση του, παραμένει το πιο μαζικό κι οργανωμένο κόμμα στη Βολιβία. Η Διεθνής Αμνηστία και το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έχουν κάνει μια σειρά καταγγελιών για τα «πολιτικά κίνητρα» των δικαστικών διώξεων κατά στελεχών του MAS.

Επιπλέον, η κυβέρνηση Άνιεζ δεν χάνει χρόνο όσο παρατείνεται η θητεία της. Στα τέλη του καλοκαιριού, ανακοινώθηκε η στροφή της Βολιβίας σε πολιτική «πολέμου κατά των ναρκωτικών» («Βολιβία Ελεύθερη από Ναρκωτικά»), που στρέφεται στην οικονομική εξόντωση ή και την ανοιχτή καταστολή των «κοκαλέρους» καλλιερητών, που κατηγορούνται συλλήβδην ως «ναρκο-τρομοκράτες». Εγκαταλείπεται βίαια η πολιτική Μοράλες («Κοινοτικός Έλεγχος της Κόκας») η οποία έδινε έμφαση στη στήριξη και τον αποφασιστικό ρόλο των κοινοτήτων, την ενθάρρυνση της αβλαβούς καλλιέργειας και χρήσης της κόκας, την αποσύνδεση με το διεθνές εμπόριο, που είχε χαιρετιστεί στο παρελθόν ως «βέλτιστη πρακτική» από διεθνείς θεσμικούς φορείς και ΜΜΕ.

Μια νέα σύγκρουση

Είναι όλοι αυτοί οι λόγοι, που πυροδότησαν μια νέα αντιπαράθεση στο δρόμο στη διάρκεια του Αυγούστου. Η ανακοίνωση της νέας αναβολής των εκλογών (η Άνιεζ θα συμπληρώσει «αισιώς» έναν χρόνο θητείας αντί για λίγες εβδομάδες) πυροδότησε μεγάλες διαδηλώσεις που συνοδεύτηκαν από αποκλεισμούς μεγάλων δρόμων. Με τη συμμετοχή ιθαγενικών οργανώσεων και της εργατικής συνμοσπονδίας COB, δεκάδες δρόμοι αποκλείστηκαν για 2 εβδομάδες. Αξίζει να αναφερθεί ότι στην κινητοποίηση «ενοποιήθηκαν» ιθαγενικές οργανώσεις που πρόσκεινται στο MAS μαζί με άλλες που είναι επικριτικές απέναντί του, ενώ και η COB που έπαιξε κεντρικό ρόλο

στο κάλεσμα κινητοποιήσεων έχει πάρει ανοιχτά αποστάσεις από τον Μοράλες τα τελευταία χρόνια. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι πλάι στο αίτημα για μη-αναβολή των εκλογών, εμφανίστηκε και το αίτημα για άμεση παραίτηση της Άνιεζ.

Η κυβέρνηση φοβήθηκε τη μετωπική σύγκρουση και δεν εισάκουσε τις φωνές των «σκληρών» για καταστολή των διαδηλώσεων, αλλά σε αρκετές περιπτώσεις ανέλαβαν πρωτοβουλία οι ακροδεξιές συμμορίες, με αποτέλεσμα συγκρούσεις σε κάποια μπλόκα. Η απόφαση του Εκλογικού Δικαστηρίου για διεξαγωγή των εκλογών στις 18 Οκτώβρη οδήγησε σε άδοξο τερματισμό των κινητοποιήσεων. Άλλοι εκτίμησαν ότι ηττήθηκε η προσπάθεια μετά την οριστική γνωμοδότηση, ενώ άλλοι ικανοποιήθηκαν από τη δέσμευση ότι «είναι οριστικό ότι τότε θα γίνουν όντως». Είχε μεσολαβήσει βέβαια και η έκκληση Μοράλες για τερματισμό των κινητοποιήσεων, επικαλούμενος το φάντασμα «προβοκάτσας που θα μας σύρει σε νέο κύκλο βίας» και ζητώντας όλη η ενέργεια να κατευθυνθεί στην επίτευξη «εκλογικής πλειοψηφίας».

Η Άνιεζ δεν έχασε άλλη μια ευκαιρία να επιτεθεί. Αποδίδει -παντελώς αστήρικτα- στα μπλόκα την έλλειψη αναπνευστήρων σε κάποια νοσοκομεία και απειλεί να παραπέμψει στη Χάγη στελέχη των κινητοποιήσεων (και τον Μοράλες) για... «εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας»!

Στην τελική ευθεία

Σε όλες τις δημοσκοπήσεις, ο Άρτσε Κατακόρα προηγείται, με τον Κάρλος Μέσα (ο ηττημένος του περασμένου Οκτώβρη, που κάλεσε στις διαδηλώσεις αλλά διαφοροποιήθηκε -διακριτικά- από τις αγριότητες κατά τη διάρκεια του πραξικοπηματος και θεωρείται η «μετριοπαθής κεντροδεξιά») στη δεύτερη θέση. Η Άνιεζ ανταγωνιζόταν τον Καμάτσο για την τρίτη θέση και την «εξαργύρωση» του ρόλου που έπαιξε ο καθένας (η μεν στο κράτος και ο δε στο δρόμο) κατά τη διάρκεια του «αντι-ιθαγενικού αγώνα». Άλλοι υποψήφιοι (ο «κεντρικός» Κιρόγα, ο ευαγγελιστής δεξιός Τσι Χιουν Τσουνγκ) συγκεντρώνουν μικρά ποσοστά, αλλά συμβάλουν στον κατακερματισμό των αντιπάλων του MAS.

Ο στόχος του MAS είναι η διατήρηση της πλειοψηφίας στη Βουλή και η νίκη στις προεδρικές από τον πρώτο γύρο (πάνω από 40% και τουλάχιστον 10 μονάδες διαφορά από τον δεύτερο). Το γεγονός ότι αυτό το σενάριο συγκέντρωνε πιθανότητες (λόγω των κατακερματισμού της Δεξιάς) οδήγησε την Άνιεζ να αποσυρθεί τελικά από την κούρσα στην τελική ευθεία, ζητώντας «ενοποίηση της αντι-MAS ψήφου», αλλά χωρίς να διευκρινίσει αν πριμοδοτεί τον Μέσα (για να ψαλιδίσει τη διαφορά από τον Άρτσε) ή τον Καμάργκο (για να αναδειχθεί αυτός βασικός αντίπαλος του Άρτσε σε πιθανό δεύτερο γύρο). Όλα τα σενάρια για τις 18 Οκτώβρη είναι ανοιχτά, χωρίς να αποκλείεται η ίδια η εκλογική μάχη να αποτελέσει το πρελούδιο μιας νέας αποφασιστικής σύγκρουσης (αμφισβήτηση του αποτελέσματος, κινητοποίηση στο δρόμο ή των κρατικών μηχανισμών κ.ο.κ.)...

Ο Τραμπ, η «λευκή αντίδραση», ο μπαμπούλας του φασισμού και η πραγματική ακροδεξιά απειλή

Σε ένα παιχνίδι αμερικάνικου φούτμπολ (NFL), οι παίκτες των Κάνσας Σίτι Τσιφς και των Χιούστον Τέξανς, πιάστηκαν μπράτσο με μπράτσο και παρέμειναν για ένα λεπτό σιωπηλοί, «στο όνομα της ενότητας». Ήταν η πλέον «άχρωμη» ενέργεια, «όπως ακριβώς την ονειρεύεται το [σ.σ. βαθιά συντηρητικό] NFL», έγραψε ένας Αμερικανός αθλητικός συντάκτης. Και το κοινό... ξέσπασε σε άγριες αποδοκιμασίες.

Ο Barry Petchesky έγραψε στο Defector την ουσία του πράγματος, που προεκτείνεται σε όλη τη συζήτηση για τις μορφές πάλης με τις οποίες τάχα «χάνουν το δικίο τους» οι διαδηλωτές:

«Έχουμε εδώ τους παίκτες να συμπεριφέρονται ακριβώς όπως λένε ότι τους ζητάνε οι ρατσιστές: Να είναι ειρηνικοί, να δείχνουν σεβασμό, να μην κατηγορούν τίποτα και κανέναν. Και αποδοκιμάστηκαν! Γιατί αυτούς τους ανθρώπους δεν τους νοιάζει και ποτέ δεν τους ένοιαξε ο τρόπος με τον οποίο διαμαρτύρονται οι άνθρωποι. Παρά μόνο το ότι διαμαρτύρονται».

Η «λευκή αντίδραση» και οι προοπτικές του Τραμπ

Αυτό το περιστατικό αποτυπώνει την πόλωση πάνω στην οποία επιχειρεί ο Τραμπ να χτίσει τις προοπτικές επανεκλογής του. Τον περασμένο Ιούνιο, στην κορύφωση της αντιρατσιστικής-αντικατασταλτικής εξέγερσης, είχαμε επισημάνει ότι το σοβαρότερο πρόβλημά του ήταν η αποσυμπίεση των οπαδών του, λόγω της αδυναμίας του να αντιμετωπίσει τις διαδηλώσεις. Και συμπληρώναμε ότι αν καταφέρει να οργανώσει μια πολιτική «αντιεξέγερσης», μπορεί να βελτιώσει τις προοπτικές του.

Τους μήνες που μεσολάβησαν αυτή η στρατηγική ενεργοποιήθηκε κι απέδωσε πικρούς καρπούς -με τις αποδοκιμασίες στο γήπεδο του Κάνσας να είναι η θλιβερή κορυφή του παγόβουνου. Η παρατεταμένη σύγκρουση στο Πόρτλαντ, όπου η Ουάσινγκτον έστειλε ειδικές ομοσπονδιακές δυνάμεις να δράσουν ως παραστρατιωτικές συμμορίες για να παρακάμψει τους «δισταγμούς» ή την «ανικανότητα» των τοπικών αστυνομικών αρχών ήταν η πρώτη ρελάνς του Τραμπ, μετά την άρνηση του στρατού να παίξει έναν τέτοιο ρόλο. Τα γεγονότα στην Κενόσα του Ουϊσκόνσιν, όπου ενάντια στους διαδηλωτές παρουσιάστηκαν οι «ένοπλες περιφρουρήσεις ιδιοκτησιών» (με αποτέλεσμα 2 δολοφονημένους) ήταν ένα ακόμα βήμα -και επίσης κορυφή ενός παγόβουνου ενεργοποίησης των ακροδεξιών σε μια σειρά πόλεις, είτε «στο πλευρό των ηρωικών αστυνομικών μας», είτε «προς υπεράσπιση των αγαλμάτων μας», είτε «για προστασία των περιουσιών μας». Η άλλοτε έμμεση κι άλλοτε ανοιχτή ρητορική στήριξη του Τραμπ σε αυτήν την δραστηριοποίηση δημιουργεί κλίμα ότι «ο Πρόεδρος σηκώνει το γάντι». Σε αυτό το κλίμα, οι αστυνομικοί αισθά-

νονται και πάλι ότι «έχουν τον άνθρωπό τους» στο Λευκό Οίκο, εκδίδουν ανακοινώσεις στήριξης του Τραμπ και διαμορφώνουν κι αυτοί το σχετικό κλίμα στο συντηρητικό κοινό του «Blue Lives Matter».

Η «λευκή αντίδραση» (στο κράτος, στο δρόμο και στην κάλη) είναι ένα βαθύ κι επαναλαμβανόμενο στην αμερικανική ιστορία φαινόμενο. Σε επίπεδο δρόμου, η Κου Κλουξ Κλαν παραδοσιακά επανεμφανιζόταν μαζικά κάθε φορά που το μαύρο κίνημα διεκδικούσε/κατακτούσε νίκες και ορατότητα. Σε επίπεδο κάλης, αξίζει να θυμόμαστε την εκλογική νίκη του Ρίτσαρντ Νίξον. Αυτός ο βαθιά συντηρητικός, οπαδός του «Νόμου και της Τάξης» και εισηγητής της «νόντιας στρατηγικής» (χάιδεμα ρατσιστικών ανακλαστικών κατοίκων του Νότου), κέρδισε τις εκλογές του... ριζοσπαστικού 1968, στο

Η σχέση Τραμπ-ακροδεξιάς, θυμίζει περισσότερο την εκλογική άνοδο του Νίξον παράλληλα με τη μαζική ενεργοποίηση της Κου Κλουξ Κλαν. Δεν πρόκειται για νεοφασιστικό σχέδιο, αλλά η ακροδεξιά είναι κινητοποιημένη, αποθρασυμένη κι ένοπλη. Το κίνημα στις ΗΠΑ θα τη βρίσκει μπροστά του, ανεξαρτήτως εκλογικού αποτελέσματος.

φόντο της κορύφωσης του αντιπολεμικού κινήματος για το Βιετνάμ, της εμφάνισης της «Μαύρης Δύναμης» και των μαζικών εξεγέρσεων σε δεκάδες πόλεις στο φόντο της δολοφονίας του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ λίγους μήνες πριν.

Από τότε έχουν αλλάξει πολλά -σε συνειδήσεις και σε δημογραφία- που δυσκολεύουν πολύ τις προοπτικές επιτυχούς αντιγραφής αυτής της στρατηγικής στο σήμερα, αλλά πάντοτε στην ιστορία μια ενεργοποιημένη κοινωνική μειοψηφία μπορεί να μετατραπεί σε εκλογική πλειοψηφία. Πόσο μάλλον όταν το αμερικανικό εκλογικό σύστημα επιτρέπει και σε μια εκλογική μειοψηφία να αναδείξει κυβέρνηση (ο Τραμπ ηττήθηκε κατά εκατομμύρια ψήφους και το 2016, αλλά κέρδισε την εκλογή). Σε αυτό το σενάριο έχει επενδύσει ο Τραμπ, που δεν επιχειρεί καν να διευρύνει τη σταθερή του «βάση», αλλά έχει αφοσιωθεί στην ενεργοποίησή της.

Φασιστική απειλή;

Σε αυτό το φόντο, γίνεται μεγάλη συζήτηση για τον «φασισμό» στις ΗΠΑ που υποτίθεται ότι εκφράζει η απειλή επανεκλογής του Τραμπ. Στο συνέδριο των Δημοκρατικών η διαπίστωση ήταν ομόφωνη: από τον Μπαράκ Ομπάμα ως την Αλεξάντρα Οκάσιο-Κορτέζ, όλες οι τοποθετήσεις ισχυρίστηκαν ότι στην κάλη του Νοέμβρη παίζεται «η τελευταία ευκαιρία να σώσουμε τη δημοκρατία».

Κάποιοι θυμόμαστε ανάλογα επιχειρήματα γύρω από την απειλή επανεκλογής του Τζορτζ Μπους Τζούνιορ, με τις ίδιες σχεδόν λέξεις: Νεοφασισμός, θανάσιμη απειλή για τη δημοκρατία, μεγαλομανής που δεν θα εγκαταλείψει την εξουσία ποτέ ειρηνικά κ.ο.κ. Από τον βετεράνο σοσιαλιστή Χαλ Ντράπερ, μαθαίνουμε ότι το μοτίβο είναι πολύ παλιότερο. Στο εμβληματικό κείμενό του ενάντια στη λογική του «μικρότερου κακού», ανέφερε ότι η προεκλογική κραυγή των Δημοκρατικών πως «έρχονται οι φασίστες!» είχε προϊστορία δύο δεκαετιών -από το 1967 ακόμα, όταν έγραφε αυτό το κείμενο.

Υπάρχει βέβαια και η ιστορία του βοσκού που φώναζε κάθε βράδυ «λύκος!» για να κάνει πλάκα στους συχωριανούς του κι όταν ήρθε όντως ο λύκος κανένας δεν τον πίστεψε. Για τη ριζοσπαστική

λία της «φασιστικής» ταμπέλας σε κάθε αντιδραστική απειλή δεν υπήρξε ποτέ καλός σύμβουλος) αλλά και για ιδιαίτερους αμερικανικούς λόγους (που αφορούν το επίδικο αυτών των εκλογών και την προεκλογική δημαγωγία για να βγει ο Μπάιντεν). Αλλά δεν σημαίνουν κανένα απολύτως εφησυχασμό.

Όσον αφορά τις προθέσεις του Τραμπ, σύντροφοι που είναι απολύτως επικριτικοί στη θεωρία της «φασιστικής απειλής», δεν αποκλείουν το ενδεχόμενο μιας περιόδου μετεκλογικής έντασης (σε δικαστικές αίθουσες αλλά και στους δρόμους) με προσπάθειες του αντιδραστικού τραμπούκου να αμφισβητήσει το αποτέλεσμα αν δεν του αρέσει.

Όσον αφορά τις προοπτικές της κοινωνικής-πολιτικής-παραστρατιωτικής ακροδεξιάς, αυτές παραμένουν ένας κρίσιμος κι επικίνδυνος παράγοντας με τον οποίο έχουν να αναμετρηθούν τα κινήματα στις ΗΠΑ. Κι εδώ η αμερικανική προϊστορία είναι χρήσιμη. Η ανάπτυξη της Κλαν και το «φλερτ» των Ρεπουμπλικάνων με τις ιδέες και τους οπαδούς της, δεν σήμαινε «απειλή φασισμού στις ΗΠΑ». Ήταν όμως μια πολύ επικίνδυνη απειλή (θανάσιμη για κάποιους-ες), που έπρεπε να πάρουν πολύ σοβαρά υπόψη στην κίνησή τους οι αγωνιστές-στρίες (και τα υποψήφια θύματα της Κλαν). Με αντίστοιχα ζητήματα βρίσκεται αντιμέτωπο το κίνημα στις ΗΠΑ και σήμερα -και μάλιστα στο φόντο μιας παρατεταμένης σκληρής οικονομικής κρίσης που ανοίγει όλα τα ενδεχόμενα. Η ακροδεξιά είναι κινητοποιημένη, αποθρασυμένη κι ένοπλη...

Εκλογές

Με δεδομένη τη «στοχευμένα μειοψηφική» στρατηγική των Ρεπουμπλικάνων, το εκλογικό αποτέλεσμα θα κριθεί από το αν θα φτάσει ως την κάλη η κοινωνική πλειοψηφία που εδώ και χρόνια προσδοκά το Νοέμβρη του 2020 ως τη στιγμή που θα «απαλλαγεί από τον Τραμπ» (ένα άλλο ζήτημα που θα μας απασχολήσει σε επόμενο άρθρο). Αλλά αυτό δεν θα παίξει τον καθοριστικό ρόλο στο κοινωνικό πεδίο.

Η ακροδεξιά θα προσαρμόσει τις τακτικές και τη ρητορική της («πλειοδοτική συμπολίτευση» ή «μαχητική αντιπολίτευση») ανάλογα το ποιος βρίσκεται στο Λευκό Οίκο, αλλά θα παραμείνει ως σοβαρή απειλή ανεξάρτητα από την έκβαση. Για την πάλη ενάντια σε αυτήν την απειλή θα έχουν να κάνουν πολλά (και κάνουν ήδη) οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, που αρνούνται (και ορθά) να στηρίξουν τον Μπάιντεν. Αντίθετα, αξίζει να αναφερθεί ότι τα στελέχη των Δημοκρατικών που φωνάζουν ότι «καταλύεται η δημοκρατία», απέχουν από τα καθήκοντα που θα αντιστοιχούσαν πραγματικά σε μια τέτοια συνθήκη...

Ο κίνδυνος της ακροδεξιάς

Όλα αυτά αξίζει να τα συγκρατούμε. Για λόγους γενικότερης ακρίβειας (η ευκο-

Περιβάλλον

Σύμφωνα με έρευνα της Oxfam και του Περιβαλλοντικού Ινστιτούτου της Στοκχόλμης, το πλουσιότερο 10% του πλανήτη ευθύνεται για πάνω από τις μισές εκπομπές άνθρακα, ενώ το πλουσιότερο 1% είναι υπεύθυνο για υπερδιπλάσιες εκπομπές άνθρακα από εκείνες του φτωχότερου 50%. Υπάρχει ζήτημα «ενεργειακής δικαιοσύνης», πέρα από τις βέλτιστες τεχνολογίες. Η Oxfam τονίζει ότι κατά τη μετάβαση σε άλλες πηγές ενέργειας, η όποια συνέχιση της χρήσης ορυκτών θα έπρεπε να πηγαίνει στη βελτίωση της ζωής των φτωχών κι όχι να συνεχίσει να εξυπηρετεί τους πλούσιους. Η αδικία μεγαλώνει από το γεγονός ότι αυτό το φτωχότερο 50% που ευθύνεται λιγότερο για την κλιματική αλλαγή είναι και αυτό που θα πληρώσει το μεγαλύτερο τίμημα. Εν τω μεταξύ, η δραστηριότητα του «άνω 10%» αρκεί να προκαλέσει αύξηση 1,5 βαθμού Κελσίου την επόμενη δεκαετία, ακόμα κι αν υπόλοιποι πλανήτης μηδενίσει άμεσα τις εκπομπές του –κι ύστερα σου λένε ότι φταίει ο υπερπληθυσμός...

Η συμφωνία ΗΑΕ-Μπαχρέιν-Ισραήλ Είχαν ήδη εγκαταλείψει την Παλαιστίνη, εγκαταλείπουν και τα προσχήματα

Του Πάνου Πέτρου

Στη διάρκεια του Αυγούστου, όταν η αμερικανική κυβέρνηση προανήγγειλε την επερχόμενη πλήρη αποκατάσταση σχέσεων μεταξύ Ισραήλ και Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων (ΗΑΕ), οι γνώστες της περιοχής εκτιμούσαν ότι θα ακολουθήσει αργότερα το Μπαχρέιν. Τα πράγματα τελικά έτρεξαν πολύ γρήγορα: Στις 15 Σεπτέμβρη, στην τελετή επισημοποίησης των δεσμών Ισραήλ-ΗΑΕ, είχε ήδη ολοκληρωθεί και η αποκατάσταση σχέσεων με το Μπαχρέιν, η οποία ανακοινώθηκε επίσημα την ίδια μέρα, ενισχύοντας το «μήνυμα» της φιέ-στας του Τραμπ στην Ουάσινγκτον.

Με βάση αυτό το προηγούμενο, μπορεί εύκολα κανείς να εκτιμήσει ότι η επιχείρηση «ομαλοποίησης» θα συνεχιστεί και με άλλους «πρόθυμους». Παρεμπιπτόντως, το Ομάν έδωσε δημόσια συγχαρητήρια σε ΗΑΕ και Μπαχρέιν μετά τις συμφωνίες. Η αναφορά του Τραμπ ότι είναι «σε καλό δρόμο με 4-5 ακόμα χώρες» δεν ήταν προεκλογικό πυροτέχνημα, ούτε μία από τις υπερφίλες δηλώσεις που συνηθίζει να εκτοξεύει. Το προηγούμενο που δημιουργήθηκε, γκρεμίζει «ταμπού» και «απελευθερώνει» πολλά καθεστώτα να ακολουθήσουν κι επίσημα τον ίδιο δρόμο...

Η φύση της προδοσίας

Με αυτήν την έννοια, η 15η Σεπτέμβρη του 2020 είναι μια ακόμα μαύρη κηλίδα στην μακρά ιστορία προδοσιών του παλαιστινιακού αγώνα από τα αραβικά καθεστώτα. Φυσικά δε συγκρίνεται με πολύ πιο emblematicά γεγονότα-καμπές όπως ο «μαύρος Σεπτέμβρης» στην Ιορδανία, ο εμφύλιος στο Λίβανο ή ακόμα και οι παλιότερες ειρηνευτικές συμφωνίες του Ισραήλ με την Αίγυπτο του Σαντάτ. Ακόμα και τότε, η στήριξη των καθεστώτων στην παλαιστινιακή «Υπόθεση» ήταν εν πολλοίς εργαλειακή εξωτερικής πολιτικής. Ο Ζόζεφ Μασάντ έγραψε ένα σχετικό άρθρο πρόσφατα όπου τεκμηριώνει ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερο προπαγανδιστικό ψέμα (αναπαραγόμενο και από το Ισραήλ και από τα αραβικά καθεστώτα) από την θεωρία ότι τα αραβικά κράτη τις περασμένες δεκαετίες «έβαζαν την Παλαιστίνη πάνω από τα

εθνικά τους συμφέροντα». Αλλά η εποχή και το πλαίσιο της επέβαλαν ή επέτρεπαν μια πιο πραγματικά ανταγωνιστική σχέση με το Ισραήλ. Οι πισώπλατες μαχαίριές στους Παλαιστίνιους ή η στροφή στην ειρηνική συνύπαρξη με το Κράτος του Ισραήλ αποτελούσαν πολύ πιο δυναμικά σοκ και παρήγαγαν πιο πραγματικές αλλαγές «επί του πεδίου».

Με αυτήν την έννοια τα σημερινά δεν είναι και τόσο σοκαριστικές εξελίξεις. Ιδιαίτερα μετά τη δεκαετία του '90, «ο κόσμος τ'χε τούμπα» για την όλο και πιο στενή συνεργασία των αραβικών καθεστώτων με το Ισραήλ. Θέλει λοιπόν πολύ προσπάθεια για να παρουσιαστούν οι πρόσφατες συμφωνίες ως κάποια «μεγάλη στροφή

αντί να «κλείσει» το παλαιστινιακό ζήτημα, να το επαναφέρει με εκρηκτικό τρόπο.

Η δημόσια παραδοχή της κανονικοποίησης των δεσμών με το Ισραήλ, αν και «χρονικό ενός προαναγγελθέντος γάμου», στέλνει ένα ηχηρό μήνυμα.

Μια «πρωτιά» που καταγράφεται, είναι αυτό που ο Νετανιάχου εμφανώς ικανοποιημένος περιέγραψε ως «Ειρήνη για Ειρήνη». Δεν ήταν μήνυμα συναδέλφωσης. Δεν υπήρξε το Κράτος του Ισραήλ σε πόλεμο με το Μπαχρέιν ή τα ΗΑΕ, δεν υπήρχε καν μια κάποια απειλή πολέμου η οποία τάχα αποτράπηκε. Το σχήμα χρησιμοποιήθηκε για να υπογραμμιστεί το τέλος του «Γη για Ειρήνη», που υπήρξε η βάση της αραβικής ρητορικής τις τελευταίες δεκαετίες. Υποτίθεται ότι η προοπτική «ομαλοποίησης» των σχέσεων με το Ισραήλ θα λειτουργούσε ως «κίνητρο» για να παραχωρήσει αυτό ένα παλαιστινιακό κράτος. Τα ΗΑΕ και το Μπαχρέιν «εγκαταλείπουν» αυτή τη δημόσια γραμμή.

Έπειτα, αυτή η απομάκρυνση από το «Γη για Ειρήνη» έρχεται στην πιο προκλητική συγκυρία, όταν το Κράτος του Ισραήλ με τη στήριξη των ΗΠΑ όχι απλά δεν δείχνει τάσεις «συμμόρφωσης» στις παλιές υποσχέσεις του Όσλο, αλλά προχωρά στις πιο χοντρές προκλήσεις απέναντι σε παλιές «συναινέσεις» (πρωτεύουσα η Ιερουσαλήμ, ρατσιστικός «Νόμος Εβραϊκού Κράτους», διάθεση επίσημης προσάρτησης κι άλλων εδαφών, «Λύση του Αιώνα» κ.ο.κ.). Είναι μια συνθήκη που (θα έπρεπε να) ανοίγει τη συζήτηση για κυρώσεις-απομόνωση του Κράτους του Ισραήλ ακόμα και σε όσους σέβονται το «φύλλο συκής» του Όσλο, μιας και οι Τραμπ-Νετανιάχου το πέταξαν ωμά. Αντ' αυτού, οι λεγόμενες «Συμφωνίες του Αβραάμ» στέλνουν το αντίθετο μήνυμα ότι το παλαιστινιακό «ξόφλησε» και πρέπει να το καταπιούμε και να «πάμε παρακάτω».

Οι αντιδράσεις των κρατών

Η διαμόρφωση ενός νέου γεωπολιτικού κλίματος αποτυπώθηκε και στη στάση του Αραβικού Συνδέσμου. Η συλλογική του απόφαση επανεπιβεβαίωσε την τυπική στήριξη του στην σαουδαραβικής έμπνευσης αραβική ειρηνευτική πρωτοβουλία του 2002 (Γη για Ειρήνη, λύση δύο κρατών κλπ). Αλλά δεν έβγαλε απόφαση καταδίκης της στάσης των ΗΑΕ-Μπαχρέιν που ακύρωσαν στην πράξη αυτή τη συλλογική γραμμή. Το ζήτημα είναι τυπικό, αλλά

συμβολικό: Παραδοσιακά στον Αραβικό Σύνδεσμο, η εισήγηση της PLO ήταν το «μίνιμουμ» κάτω από το οποίο απαγορευόταν να πέσει το όποιο κείμενο απόφασης. Διάφορα πρόσφατα καταδικαστικά κείμενα (για την πρωτεύουσα Ιερουσαλήμ, για τη Λύση του Αιώνα) βγήκαν (υποκριτικά) υπό την πίεση αυτής της «παράδοσης». Ήταν η πρώτη φορά που η εισήγηση της PLO (που ζήτησε την ρητορική καταδίκη ΗΑΕ-Μπαχρέιν) δεν έγινε η βάση της απόφασης. Κοντολογίς, καθώς εγκαταλείπουν πλέον τα προσχήματα ΗΠΑ και Ισραήλ, το ίδιο αρχίζουν να κάνουν και τα αραβικά κράτη...

Σε επίπεδο κρατών, το ενδιαφέρον στρέφεται σε τοπικούς παίκτες: Τη Σαουδική Αραβία, που είναι δεδομένος ο φιλο-ισραηλινός προσανατολισμός της και «κινεί τα νήματα» στη διαδικασία ομαλοποίησης απέναντι «στην κοινή ιρανική απειλή», αλλά έχει και μεγαλύτερα «κράτηματα» ως προς τη δημόσια εικόνα της (οι Σαούντ παρουσιάζονται ως «προστάτες των ιερών τόπων του Ισλάμ»).

Το Κατάρ, που έχει διαφοροποιηθεί στην εξωτερική του πολιτική (φλερτ με Τουρκία και Ιράν, σχέσεις με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα και συνεπώς τη Χαμάς), αλλά βρίσκεται υπό ασφυκτική πίεση να «συμμορφωθεί» (οικονομικός αποκλεισμός τα τελευταία χρόνια με πρωτοβουλία των Σαούντ).

Το Ιράν και η Τουρκία, οι δύο δυνάμεις που για τα δικά τους κίνητρα, αυτή τη στιγμή σπεύδουν να καλύψουν το κενό που αφήνει η επίσημη κατάρρευση της «αραβικής αλληλεγγύης»: Η Τεχεράνη έκανε λόγο για «πισώπλατη μαχαίρι» σε όλους τους μουσουλμάνους» και η Άγκυρα για «προδοσία του παλαιστινιακού αγώνα».

Ειρήνη;

Η επιτάχυνση της σύσφιξης των δεσμών του Ισραήλ με τις αραβικές μοναρχίες και άλλα καθεστώτα δεν έχει τίποτα το ειρηνικό. Δεν αφορά μόνο την προηγούμενη επισήμανση ότι δεν υπήρξε ποτέ «πόλεμος» που σταμάτησε ή αποτράπηκε.

Αφορά την πραγματικότητα στην Παλαιστίνη: όπου η καθημερινότητα είναι πόλεμος που συνεχίζεται -με την ασφυκτική πολιορκία της Γάζας και τα περιοδικά σφυροκοπήματά της, με την συνεχιζόμενη αρπαγή γης και ισοπέδωση σπιτιών, με μια στρατιωτική κατοχή στη θέση της και μια εθνοκάθαρση σε εξέλιξη. Όσοι αποκαθιστούν προνομιακές σχέσεις με

Ο «άξονας» που αναλαμβάνει την περιφρούρηση της ιμπεριαλιστικής πειθαρχίας έχει βαθιά σχέση με το σχήμα Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος-Ισραήλ, που πλέον «διευρύνεται» με σάπιες μοναρχίες του Κόλπου

στη στάση του αραβικού κόσμου». Όπως έγραψε η Χανάν Ασράουϊ, μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της PLO, «Το Ισραήλ ανταμοίβεται για το ότι δεν διακηρύττει ανοιχτά αυτό που κάνει στην Παλαιστίνη παράνομα και διαρκώς από την αρχή της κατοχής [σ: αναφορά στο πάγωμα της επίσημης προσάρτησης εδαφών ως δήθεν «παραχώρηση» που απέσπασαν τα ΗΑΕ], ενώ τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα αποκαλύπτουν δημόσια τη μυστική συνεργασία/σχέση τους με το Ισραήλ. Μην μας κάνετε χάρες παρακαλώ. Δεν είμαστε το φύλλο συκής κανενός!».

Αυτά έχουν τη σημασία τους, αλλά δεν σημαίνουν ότι η επισημοποίηση της εγκατάλειψης των Παλαιστίνιων πρέπει να αντιμετωπιστεί με κυνική αδιαφορία. Αντίθετα, στον αραβικό κόσμο μπορεί να λειτουργήσει ως οριστική «αποκάλυψη» του χάσματος ανάμεσα στις λαϊκές διαθέσεις και τα καθεστώτα που κυβερνούν -και

Μάλι

Μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην εκλογική νοθεία ενός αυταρχικού καθεστώτος δεν έγιναν μόνο στη Λευκορωσία -που «συγκίνησε» όλη την ΕΕ- αλλά και στο Μάλι, μόνο που η καταστολή αυτών των διαδηλωτών δεν προκάλεσε αντίστοιχη «συγκίνηση». Τελικά, στο φόντο των μαζικών κι επίμονων διαδηλώσεων, μια ομάδα μεσαίων αξιωματικών στασίασε και συνέλαβε τον λαομίστη πρόεδρο Κεϊτά. Μια σειρά ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις έσπευσαν να καταδικάσουν «κάθε εξωσυνταγματική ανατροπή κυβέρνησης», παρότι αντίστοιχες ανατροπές ή απόπειρες ανατροπών έχουν υποστηριχτεί στο παρελθόν. Να έχει καμία σχέση η αгаστή συνεργασία του Κεϊτά με τη νεοαποικιοκρατική γαλλική «αντιτρομοκρατική» εκστρατεία στην Αφρική; Μπα, κακεντρέχεις...

Κολομβία

Ο δικηγόρος Χαβιέ Ορντόνεζ δολοφονήθηκε από αστυνομικούς στην Κολομβία, επειδή έπινε αλκοόλ με φίλους του σε ανοιχτό χώρο εν μέσω καραντίνας. Το βίντεο της δολοφονίας και η έκκληση «όχι άλλο, πνίγομαι» (τον στραγγάλισαν) κυκλοφόρησε και προκάλεσε μεγάλες αντι-αστυνομικές διαδηλώσεις. Στη διάρκεια τους, έχουν δολοφονηθεί τουλάχιστον άλλοι 10 διαδηλωτές. Με αφορμή το περιστατικό, μια έρευνα για τις δολοφονίες στην Κολομβία (από κράτος και παραστρατιωτικούς) δείχνει ότι έχουν αυξηθεί μετά την ειρηνευτική συμφωνία με τους αντάρτες των FARC. Η κατάπαυση του πυρός φαίνεται ότι υπήρξε μονόπλευρη και η μεριά της κυβέρνησης δεν έχει πλέον κάποιον «πόλεμο κατά των τρομοκρατών» για να επιχειρεί να δικαιολογεί τα εγκλήματά της...

τον ισχυρό/καταπιεστή, δεν προωθούν την ειρήνη, απλά διαλέγουν πλευρά ενάντια στις εκκλήσεις του καταπιεσμένου.

Αφορά ευρύτερους επικίνδυνους σχεδιασμούς: είναι κοινό μυστικό ότι η σύμπυξη του «άξονα» αραβικών μοναρχιών-Ισραήλ με παραγκωνισμό του «αγκαθιού» της Παλαιστίνης, έχει στόχευση προς την ανάσχεση του Ιράν και τον σκληρό ανταγωνισμό (με Τουρκία/Κατάρ) για τον έλεγχο της περιοχής -«μέτωπα» που μπορούν να γίνουν (όπου δεν είναι ήδη) επικίνδυνα θερμά.

Αφορά και «πόλεμο» στο εσωτερικό: ενάντια στον «εχθρό-λαό», που τρόμαξε στρατηγούς και μονάρχες το 2011, οι οποίοι ανταλλάσσουν τεχνογνωσία, χρήμα κι όπλα μεταξύ τους (και με τη Μοσάντ) για να τον αντιμετωπίσουν.

Ιμπεριαλισμός

Σε αυτούς τους σχεδιασμούς, ο ρόλος των ΗΠΑ είναι κεντρικός -αν και με διαφορετικό τρόπο από αυτόν που είχαμε γνωρίσει την εποχή της μονοπολικής παντοδυναμίας του. Προτεραιότητα της Ουάσινγκτον παραμένει ο «απεγκλωβισμός», για να ολοκληρωθεί το πολυσυζητημένο (και στοιχειωμένο) «πίβοτ προς τον Ειρηνικό Ωκεανό». Για να το πετύχει αυτό χωρίς «πονοκεφάλους», επιχειρεί να οργανώσει μια «τακτοποίηση» της περιοχής, αφήνοντας χώρο σε κάποιες δυνάμεις, πιέζοντας σε «ευθυγράμμιση» άλλες, ώστε να αναλάβουν αυτές την περιφρούρηση της σταθερότητας, χωρίς να απαιτείται η διαρκής παρουσία των ΗΠΑ. Αυτό σημαίνει το «δεν θα είμαστε μόνιμα ο παγκόσμιος χωροφύλακας» του δόγματος Τραμπ κι όχι κάποια έγνοια για την πρόοδο των λαών. Αυτό είναι το κίνητρο των ΗΠΑ στο να πριμοδοτήσουν κάποιους «τοπικούς παίκτες» και να κλείσουν «εκκρεμότητες» που μπαίνουν

εμπόδιο στην άδικη Pax Mediterranea που λέει κι ο Εμμανουέλ Μακρόν...

Εμιράτα-Ελλάδα-Συμμαχία

Στο φόντο αυτού του σχεδιασμού εξελίσσεται η μετεωρική άνοδος των Εμιράτων. Από «μικρός εταίρος» κάθε σκοτεινού σχεδιασμού των Σαούντ στην περιοχή, τα ΗΑΕ εδώ και χρόνια γίνονται όλο και πιο δραστήρια -στην καταστολή της εξέγερσης στο Μπαχρέιν, στην ισοπέδωση της Υεμένης, στη στρατολόγηση Σουδανών μισθοφόρων για λογαριασμό του πολέμαρχου Χαφτάρ στη Λιβύη ή και στον άμεσο βομβαρδισμό βάσεων της κυβέρνησης Σάρατζ κ.ο.κ.

Σε όλο τον παραπάνω σχεδιασμό έχει εμπλακεί ενεργά και η Ελλάδα. Διόλου τυχαία, η ξαφνική -και πολυδιαφημισμένη από τον Μητσοτάκη αλλά και «εθνικούς δημοσιογράφους»- αναβάθμιση της συμμαχίας με τα ΗΑΕ και της παρουσίας τους στην Μεσόγειο συμπίπτει με την επισημοποίηση της συμμαχίας τους με το Ισραήλ. Ο «άξονας» που αναλαμβάνει την περιφρούρηση της ιμπεριαλιστικής πειθαρχίας έχει βαθιά σχέση με το σχήμα Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος-Ισραήλ, που πλέον «διευρύνεται» με σάπιες μοναρχίες του Κόλπου και αποκτά πλάτες «επί του πεδίου» από την νεοαποικιοκρατική Γαλλία του υπερδραστήριου Μακρόν. Αυτή η αντιδραστική συμμαχία έχει καταγράψει ήδη «σύμπτωση συμφερόντων» στη Λιβύη (υπέρ του Χαφτάρ), στην γενικότερη «ανάσχεση της Τουρκίας», στην εδραίωση μιας νέας αντιδραστικής «σταθερότητας» ενάντια στους λαούς της περιοχής, στην στήριξη στο Κράτος του Ισραήλ ενάντια στους Παλαιστίνιους κ.ο.κ.

Παλαιστίνη

Γυρνώντας στην Παλαιστίνη, έχει ενδιφέρον η εκτίμηση σε διεθνή ρεπορτάζ

που ισχυρίζεται ότι ένας από τους στόχους των «βίαιων ανατροπών» που προωθεί ο Τραμπ είναι η ανατροπή των υπαρκτών παλαιστινιακών ηγεσιών. Που αφορά προφανώς την «επάρατη» Χαμάς που επιμένει να αντιστέκεται, αλλά φαίνεται ότι αφορά και την απολύτως συμβιβασμένη ηγεσία του Αμπάς στην Φατάχ, που θεωρείται πολύ «προσκολλημένη» στη ρητορική και τις όποιες «κόκκινες γραμμές» της προηγούμενης περιόδου. Η πρώτη επιδίωκεται να συντριβεί ή να στραγγαλιστεί, ενώ η δεύτερη πιέζεται να οδηγηθεί στην απόλυτη χρεοκοπία κι αδιέξοδο (με το οριστικό τέλος της «υπόσχεσης» του Όσλο). Ενώ εξόριστος στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα περιμένει ο Μοχάμεντ Νταλάν. Ο Νταλάν «διέπρεψε» στις προσπάθειες ανατροπής της Χαμάς μετά τη νίκη της στις εκλογές του 2005 και στη συνέχεια επιδόθηκε σε μηχανορραφίες για την ανατροπή της υπαρκτής ηγεσίας της Φατάχ. Είναι ένας πλούσιος άνθρωπος που το όνομά του αναφέρεται συχνά γύρω από το σενάριο του πλέον κατάλληλου να «εισβάλει» στη Γάζα και γενικότερα στα παλαιστινιακά εδάφη, ως «σωτήρας», καβάλα σε κονβόι «ανθρωπιστικής βοήθειας».

Αντίσταση

Ο συσχετισμός μπορεί να δείχνει καταθλιπτικός, αλλά επιμένουμε ότι υπολογίζουν χωρίς το ξενοδόχο. Πρώτα και κύρια στην Παλαιστίνη: Όπου το «δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη» και το «να υπάρξεις σημαίνει να αντιστέκεσαι» δεν είναι συνθήματα, αλλά τρόπος ζωής. Όπου ξέσπασαν διαδηλώσεις στις οποίες πυρπολήθηκαν οι φωτογραφίες των ηγετών του Μπαχρέιν και των ΗΑΕ.

Έπειτα στο «αραβικό πεζοδρόμιο». Όπου η συσσωρευμένη οργή που εκφρά-

στηκε το 2011 και ξανά το 2019 μπορεί να συναντηθεί με την οργή για την Παλαιστίνη. Ένα δείγμα μόνο ήταν οι διαδηλώσεις στο Μπαχρέιν: Όπου η ύπαρξη μιας σιιτικής πλειοψηφίας (με ό,τι σημαίνει αυτό για την αίγλη που μπορεί να ασκήσει το ιρανικό αντιπαράδειγμα) κάνει το ζήτημα της φιλο-ισραηλινής στροφής ακόμα πιο επικίνδυνο για τον μονάρχη. Όπου το 2011 χρειάστηκαν σαουδαραβικά τανκς και αστυνομία από τα ΗΑΕ για να αιματοκυλιστεί μια δυναμική εξέγερση και να σωθεί το παλάτι. Ο αρνητικός γεωπολιτικός συσχετισμός και η ξεδιάντροπη «στροφή» των ηγεσιών, δεν αντανάκλα κάποια αντίστοιχη αλλαγή στις διαθέσεις και τα αισθήματα των αραβικών μαζών προς την Παλαιστίνη. Ένα συγκλονιστικό τραγούδι της εξέγερσης του Λιβάνου μιλά για την καταπίεση και τη φτώχεια σε Ιράκ, Σαουδική Αραβία, Αλγερία, Σουδάν, Αίγυπτο, Υεμένη, Μπαχρέιν, Συρία. Αλλά δε ξεχνούσε να τελειώσει: «Παλαιστίνη αγαπημένη μας, στόχος μας η λευτεριά σου! Κάτω-Κάτω το Ισραήλ! Κάτω-Κάτω το Ισραήλ!».

Αντίστοιχες διαθέσεις πρέπει να δείξει και το κίνημα στη Δύση. Συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας -για πολύ συγκεκριμένους λόγους, που περιγράφουμε παραπάνω κι αφορούν τον ρόλο που διεκδικεί το ελληνικό κράτος σε όλο το βρώμικο παιχνίδι στην περιοχή. Σήμερα καλούμαστε από τα εγχώρια ΜΜΕ να ταυτιστούμε με την δυτική «οργή» για τον Ερντογάν που διατηρεί καλές σχέσεις με τους Παλαιστίνιους «τρομοκράτες» της Χαμάς, ενώ διάφοροι «πατριώτες» ανακαλύπτουν παλαιστινιακή αχαριστία (!) για να δικαιολογήσουν τον εθνικό εναγκαλισμό με το Ισραήλ. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, εμείς είμαστε με την Παλαιστίνη.

Κάθε Άνθρωπος θα έβαζε φωτιά στο κολαστήριο της Μόριας Να κλείσουν οριστικά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης

Του Νικόλα Κολυτά

Ένα είναι σίγουρο. Η Μόρια θα αποτελέσει μία από τις μελανότερες σελίδες στην ιστορία του αιώνα που διανύουμε. Η φωτιά που έκαψε τη Μόρια δεν ήταν ψευδοσαμπούκας, ήταν ανάγκη για αξιοπρεπή ζωή. Οποιοσδήποτε ζούσε σε αντίστοιχες συνθήκες θα φλέετο με τον εμπρησμό.

Αυτό με πολύ απλά λόγια είπε και ο καθηγητής Αντώνης Λιάκος και έπεσαν όλοι να τον φάνε. Ότι οποιοσδήποτε άνθρωπος θέλει να ζήσει με στοιχειώδη αξιοπρέπεια, θα έβαζε φωτιά στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης που αποτελούν ντροπή για σύσσωμη την ανθρωπότητα. Αυτό του το «ατόπημα» όμως οδήγησε σε έναν επικοινωνιακό πόλεμο γεμάτο υποκρισία και ανθρωποφαγία. Η ΝΔ εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία στοχοποιεί τον Λιάκο ως ηθικό αυτουργό εγκληματικών πράξεων, ενώ από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τον υπερασπίστηκε αλλά αμύνθηκε της φράσης του λέγοντας ότι πρόκειται για ένα ρητορικό σχήμα.

Χιλιάδες άνθρωποι ζούσαν σε μια υπεράριθμη δομή χωρίς επαρκή σίτιση, στέγαση, ρουχισμό και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Και όλα αυτά μέσα σε συνθήκες πρωτοφανούς υγειονομικής κρίσης με την πανδημία να θερίζει ολόκληρο τον πλανήτη. Επρόκειτο για ένα σύγχρονο κολαστήριο που όμοιό του δεν υπάρχει σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η φωτιά στη Μόρια και σε κάθε νέα Μόρια δεν είναι ένα απλό ρητορικό σχήμα. Είναι η υπεράσπιση της ανθρωπίνης ζωής, ο αγώνας για αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. Αν δεν το πούμε ξεκάθαρα τότε σημαίνει ότι συναινούμε με την ύπαρξή τους.

Όμως το κάψιμο μιας άτυπης φυλακής, μιας κατά κοινή ομολογία αποθήκης ανθρωπίνων ψυχών δεν αναιρεί τη δημιουργία μιας νέας χειρότερης δομής. Άλλωστε ο καπιταλισμός έχει κάνει σαφές ότι λειτουργεί τιμωρητικά απέναντι σε όσους δεν προσαρμόζονται στους κανόνες του. Και δε μιλάμε για τους κανόνες του διεθνούς δικαίου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που έχουν γίνει κουρελόχαρτο. Μιλάμε για τους κανόνες που επιβάλλονται με τις ασπίδες και τα δακρυγόνα της αστυνομίας, τις

παράνομες απελάσεις και τις φασιστικές επιδρομές. Ναι, όλα αυτά συνέβαιναν και συνεχίζουν να συμβαίνουν και στη Λέσβο και αλλού.

Η νέα δομή που στήθηκε στο Καρά Τεπέ είναι μια κακή απομίμηση της Μόριας. Ήδη διεθνείς ανθρωπιστικές οργανώσεις με προεξέχουσα τη Διεθνή Αμνηστία κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου ζητώντας αυτή η δομή να είναι προσωρινή και να υπάρξει αξιοπρεπής μεταφορά των προσφύγων στην ενδοχώρα. Μάλλον όμως πρόκειται για απλά ευχολόγια. Η κυβέρνηση διαφημίζει το Καρά Τεπέ ως επίτευγμά της. Αφού πρώτα ευρωβουλευτές της ΝΔ παζάρευσαν τη δημιουργία κλειστών δομών σε ξερονήσια, πλέον συμβιβάζονται με την παραμονή των προσφύγων στη Λέσβο. 9000 άνθρωποι στεγάζονται στη νέα δομή και τα ερωτήματα για τις συνθήκες υπό τις οποίες ζουν παραμένουν αναπάντητα.

Είναι δεδομένο ότι η κυβέρνηση δε θέλει να βοηθήσει τους πρόσφυγες. Θέλει να απαλλαγεί από την παρουσία τους. Και αυτό γίνεται σαφές με κάθε τρόπο. Οκτώ οργανώσεις που παρέχουν νομική υποστήριξη στους πρόσφυγες στη Λέσβο καταγγέλλουν την εσπευσμένη επα-

νάρχη της διαδικασίας ασύλου με τη μορφή απομακρυσμένων συνεντεύξεων, η οποία σε καμία περίπτωση δεν εγγυάται ούτε την εχεμύθεια της διαδικασίας και την προστασία των προσωπικών τους δεδομένων, ούτε τη διασφάλιση της επαρκούς άσκησης των νομίμων δικαιωμάτων τους.

Την ίδια στιγμή, οι πρόσφυγες της Λέσβου βρίσκονται κυριολεκτικά γυμνοί απέναντι στο τέρας της πανδημίας. Όσοι βρίσκονται θετικοί στον κορωνοϊό τίθενται απλώς σε απομόνωση, ενώ τα tests που πραγματοποιούνται, εξαιρούν τα παιδιά κάτω των 10 ετών, τη στιγμή που το 40% των διαμενόντων στη δομή του Καρά Τεπέ είναι παιδιά. Κάπως έτσι βρέθηκαν θετικοί στον κορωνοϊό 243 πρόσφυγες. Νοούμερο ασύλληπτο που αναμένεται να εκτοξευθεί το επόμενο διάστημα σκορπίζοντας την απελπισία και το θάνατο. Απέναντι σε αυτή την κανιβαλιστική και ρατσιστική πολιτική, οι οργανώσεις της Αριστεράς, οι αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες, οι μεταναστευτικές συλλογικότητες, τα εργατικά συνδικάτα και άλλοι συλλογικοί φορείς, οφείλουμε να αντιδράσουμε και να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους πρόσφυγες.

«Η Ευρώπη-Φρούριο είναι μια μαζική μηχανή καταστροφής δικαιωμάτων»

Ο Ισπανός ευρωβουλευτής των Αντικαπιταλιστών, Μιγκέλ Ουρμπάν, βρέθηκε για άλλη μια φορά στη Μόρια, στο πλαίσιο επίσκεψης της ευρωομάδας GUE, με στόχο την καταγγελία των απάνθρωπων συνθηκών στις οποίες διαμένουν στην Ελλάδα οι πρόσφυγες. Στη Λέσβο στις 17 και 18 Σεπτεμβρίου, είχε την ευκαιρία να επισκεφθεί τον καινούριο καταυλισμό και να συνομιλήσει με οργανώσεις, ΜΚΟ και ακτιβιστές-ες για την κατάσταση στο νησί. Ακολουθούν αποσπάσματα των δηλώσεων που έκανε τις τελευταίες μέρες

«Η πυρκαγιά στη Μόρια δεν ήταν ατύχημα ούτε και κάποιο μεμονωμένο ατύχημα, αλλά το αποτέλεσμα μια σκληρής μεταναστευτικής πολιτικής που καίει τα δικαιώματα στην πυρά της Ευρώπης -φρούριο. Σήμερα ήρθαμε να επισκεφτούμε τον τόπο αυτό για τελευταία φορά (...) Το να μετατρέπονται οι άνθρωποι σε αριθμούς, σε αντικείμενα, σε στατιστικές είναι το πρώτο βήμα για την αποανθρωποποίησή τους και την άρνηση των δικαιωμάτων τους. Όσες-οι μεταναστεύουν είναι άνθρωπινα όντα, υποκείμενα

με δικαιώματα (...). Είδαμε στη Μόρια και στο Καρά Τεπέ, εικόνες παρόμοιες με αυτές στο Αφγανιστάν ή στο νότιο Σουδάν. Τα στρατόπεδα των προσφύγων στη Λέσβο είναι η ντροπή της Ευρώπης. Από τη Λέσβο μπορείς να δεις την Τουρκία. Μπορείς να δεις όμως τη Λέσβο, την Αλμερία, τις υπηρεσίες στο σπίτι, τον επισιτισμό και οποιοδήποτε άλλο τομέα του ευρωπαϊκού καπιταλισμού που χρειάζεται φτηνά εργατικά χέρια προς εκμετάλλευση. Η Ευρώπη-Φρούριο δεν είναι ένα τείχος. Είναι μια μαζική μηχανή καταστροφής δικαιωμάτων. Πολύ λίγοι προσφυγικοί κα-

ταυλισμοί στον κόσμο είναι χειρότεροι από τους ευρωπαϊκούς. Δεν είναι τυχαίο. Αυτό οφείλεται στις μεταναστευτικές, εγκληματικές και ξενοφοβικές πολιτικές που εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις της Ε.Ε. (...). Επισκεφθήκαμε το νέο στρατόπεδο στο Καρά Τεπέ στη Λέσβο και το μόνο που έχει αλλάξει είναι το χρώμα των σκηνών. Συνεχίζει να μην υπάρχει τρεχούμενο νερό, μπάνια, γιατροί, δικηγόροι, πόροι, χώρος. Μόνο τα παιδιά είναι εκεί που συνεχίζουν να παίζουν ανάμεσα στα συρματοπλέγματα περικυκλωμένα από την αστυνομία. Αυτή είναι η Ευρώπη!»